SUNT CU OCHII PE TINE

TERESA DRISCOLL

TERESA DRISCOLL

SUNT CU OCHII PE TINE

Original: *I Am Watching You* (2014)

Traducere din limba engleză de:
IOANA DUDA

virtual-project.eu

HERG BENET

2017

IULIE 2015

CAPITOLUL 1

MARTORA

Acum ştiu că am greşit.

Singurul motiv pentru care am făcut ce am făcut e faptul că le-am auzit vorbind în tren. Şi acum te întreb sincer – tu cum te-ai fi simţit?

Până atunci, nu m-am considerat niciodată timidă. Sau naivă. Da. Ok. Bine. Am fost crescută într-un mod destul de convenţional. Chiar răsfăţată, ar spune unii. Dar, serios, acum. Uită-te la mine. Am trăit şi învăţat câte ceva până la vârsta asta. Pe scara Richter a moralităţii, aş spune că mă situez într-o poziţie mediană. Tocmai de aceea m-a şocat ceea ce am auzit.

Vezi tu, credeam că sunt fete de treabă.

Bineînţeles că nu ar trebui să trag cu urechea la ce vorbesc alţii. Dar e imposibil să nu o faci în mijloacele de transport în comun. Nu crezi? Toţi urlă la telefoanele mobile. Parcă e o competiţie. Urlă ca să fie auziţi.

Probabil, dacă mi-ar fi plăcut mai mult cartea, nu aş fi fost atât de prinsă de discuţia lor. Însă, din păcate, am cumpărat cartea aia din acelaşi motiv pentru care am cumpărat revista cu turbine eoliene pe copertă.

Nu mai ţin minte unde am citit că după 40 de ani ar trebui să îţi pese mai mult de ceea crezi tu despre ceilalţi decât viceversa. Aşa că de ce încă aştept să se întâmple?

Ella, dacă vrei să cumperi revista Hello!, *cumpăr-o.* De ce îţi pasă de ceea ce crede studentul plictisit de la casă? Dar tu nu! Ai ales revista obscură despre mediu şi biografia aceea sofisticată. Şi, uite aşa, până când tinerii ajung la Exter cu plasele lor de gunoi negre, sunt plictisită de moarte.

Vreau să te întreb ceva.

Ce ai crede dacă ai vedea în tren doi oameni cu pungi de plastic mari, negre, în care nu ştii ce au? Eu, mamă de

adolescent al cărui dormitor nu e niciodată curat şi ordonat, mă gândesc: *Tipic!.*

Dar, pe bune, nu puteau măcar să găsească o cutie în care să pună toate lucrurile acelea?

Vorbesc tare şi sunt agitaţi, puşi pe şotii, ca mai toţi tinerii de 20 de ani, doar ca să îi dea bătăi de cap agentului de pază, care îi fluieră nervos. După ce se joacă o perioadă cu uşile automate – deschis, închis, deschis, închis; ceea ce li se pare nespus de amuzant – se aşază pe locurile cele mai apropiate de suporturile pentru bagaje.

Când le văd pe fetele din Cornwall, se uită unul la celălalt cu subînţeles şi se mută câteva rânduri mai în faţă, exact în spatele lor.

Zâmbesc. Vezi? Şi eu ştiu să mă distrez. Şi eu am fost cândva tânără.

Fetele se ruşinează şi tac din gură. Una o priveşte pe cealaltă, cu ochi mari. Într-adevăr, unul dintre băieţi arată foarte bine. Parcă ar fi fotomodel. Sau membru al unei trupe. Şi îmi amintesc de fluturaşii din stomac.

Ştii tu. Ăia...

Aşa că nu sunt deloc surprinsă sau contrariată când cei doi băieţi se ridică, frumuşelul se apleacă peste scaune şi le întreabă pe fete dacă vor ceva de la vagonul restaurant şi completează cu „dacă tot merg încolo?”

E veselie mare. Fac cunoştinţă, se hlizesc şi uite aşa începe distracţia.

Două cafele şi patru beri mai târziu, cei doi s-au aşezat lângă fete. Sunt îndeajuns de aproape de mine încât să îi pot auzi fără să fac vreun efort.

Ştiu, ştiu. Nu ar trebui să ascult, dar am mai vorbit despre asta. Mă plictisesc. Vorbesc tare.

Fata repetă ceea ce am reuşit să prind deja un pic mai devreme. Excursia asta e un cadou din partea părinţilor pentru că au absolvit zece clase şi e pentru prima oară când merg singure în capitală.

O să stea la un hotel ieftin, au rezervare la *Mizerabilii* şi niciodată nu au fost atât de emoţionate.

— Glumiţi? Chiar nu aţi mai fost singure la Londra până acum?

Karl, frumuşelul, e uimit.

— Poate fi periculoasă Londra, să ştiţi. Să aveţi grijă. Neapărat să luaţi un taxi când ieşiţi de la teatru. Bine?

Îmi place de Karl. Le recomandă magazine, târguri şi un club unde vor fi în siguranţă. În caz că au chef de dans, după spectacol. Le scrie numele pe o bucată de hârtie. Îl cunoaşte pe tipul de la intrare.

— Să îi spuneţi că veniţi din partea mea, bine?

Apoi Anna, cea mai înaltă dintre cele două prietene din Cornwall, îi întreabă despre sacii negri, ceea ce mă bucură nespus. Şi eu sunt la fel de curioasă şi zâmbesc pe sub mustăţi. Băieţii ăştia. Aşa de dezorganizaţi. Nu?

Dar nu.

Cei doi tocmai au ieşit din închisoare. În sacii negri au lucrurile personale.

Înghit în sec atât de tare, că aproape mă aud. Simt transpiraţia cum îmi curge pe spate şi inima îmi pulsează în urechi.

Apoi, linişte. Dar nu pentru mult timp. Fetele îşi revin rapid.

— Faceţi mişto de noi?

Nu. Nu fac mişto de ele. Au decis să le spună oamenilor adevărul. Au plătit pentru greşelile lor şi nu le e ruşine.

— Cu cărţile pe faţă, fetelor. Nu?

Karl a făcut puşcărie în Exter, pentru vătămare corporală. Anthony, pentru jaf. Karl îi luă apărarea unui prieten, înţelegeţi voi, şi – îşi pune mâna pe inimă – ar face la fel oricând. Prietenul lui a fost atacat într-un bar, iar el urăşte ca oamenii să fie atacaţi.

Încerc să înţeleg paradoxul ăsta. Urăşte lovitul oamenilor, dar a fost închis pentru vătămare corporală. Şi nu faci puşcărie pentru răni minore. Dar fetele sunt fascinate şi, în naivitatea lor drăgălaşă, spun că e bine să fii loial şi că au avut un coleg la şcoală care a făcut închisoare pentru droguri, iar apoi le-a povestit cum închisoarea i-a schimbat radical viaţa. Era plin de tatuaje. Plin.

— Uau! Închisoare. Şi cum e acolo?

În momentul ăsta, mă gândesc să intervin. Mi-o imaginez pe mama Annei, lângă aragaz, cum îi spune soţului că e îngrijorată pentru fetiţa lor, speră să fie bine, iar el îi spune să nu se mai agite atât. Sunt cuminţi. *O să fie bine, iubire.*

Şi mă gândesc că nu sunt deloc bine. Karl e de părere că fetele ar fi în siguranţă dacă le-ar însoţi cineva care cunoaşte Londra.

Ei doi vor sta la nişte prieteni în Vauxhall, unde vor sărbători ieşirea din închisoare. Cum ar fi să se vadă după teatru şi să meargă împreună în club?

În acest moment, decid să îi sun pe părinţii fetelor. Au spus numele satului în care locuiesc. Anna trăieşte la o fermă. Nu e mare lucru să îi găsesc. Sun la poştă sau la vreun bar. Câte ferme pot fi?

Dar Anna nu prea pare de acord cu propunerea lui. Nu. Ar fi mai bine să nu stea prea târziu, ca să poată merge prin magazine a doua zi. Vor să meargă la Liberty, pentru că Sarah vrea să încerce ceva de la Stella McCartney şi să îşi facă o poză cu telefonul.

Ce fete bune. Cuminţi. Aşa, Anna. Nu vreau să intervin. Dar lui Sarah se pare că îi place de Anthony. Asta complică lucrurile. Se mai duc o dacă la vagonul restaurant şi, când se întorc, schimbă locurile între ei.

Anna stă cu Karl şi Sarah cu Anthony, care îi povesteşte cât de rău îi pare că şi-a distrus viaţa. A făcut ce a făcut doar pentru că era disperat. Nu reuşea să îşi găsească un serviciu. Nu putea să îşi întreţină fiul.

Fiu?

Când îl aud, mă loveşte, dintr-odată. Îmi amintesc. Mă fac tot mai mică, pe măsură ce Anthony îi explică lui Sarah cum se ceartă cu fosta lui, să îl lase să vadă copilul. Îi spune că în niciun caz nu va accepta ca cel mic să crească fără să ştie cine e tatăl lui.

— Nu e aşa că ar fi groaznic, Sarah? Să crească fără să îşi cunoască tatăl.

De data asta, Sarah e cea care mă surprinde. Tace câteva momente. Apoi îi spune că e grozav că e atât de responsabil. Majoritatea băieţilor ar fugi şi gata.

— Acum, că mi-ai spus, mă simt groaznic. Iar noi pălăvrăgim despre Stella McCartney.

Adevărul? În momentul ăsta, habar nu am care e. Ce ştiu eu? Singura bătălie a fiului meu a fost să obţină un bilet la un film de adulţi, la cinematograful din oraş.

În următoarea oră, vorbesc în şoaptă. Mă chinui să citesc, să mă gândesc la avantajele noii generaţii de turbine eoliene, silenţioase. Dar Anthony şi Sarah merg din nou la vagonul restaurant. Din nou bere, mă gândesc. Mare greşeală, Sarah. Şi atunci mă hotărăsc.

Da. Mă voi duce la vagonul restaurant ca să iau, chipurile, o cafea. Cât stau la coadă sau dacă o întâlnesc pe hol, mă prefac că am probleme cu telefonul şi o rog pe Sarah să mă ajute. Sper să reuşesc să o iau de lângă Anthony şi să îi spun, în secret, câteva cuvinte. O să o avertizez că trebuie să iasă din toată povestea asta. Altfel, o să îi sun pe ai ei. În momentul ăsta. *Ai auzit, Sarah? Pot să le fac rost de numărul lor de telefon.*

Vagonul nostru e la trei vagoane distanţă de cel restaurant. În al doilea, mă împiedic şi lovesc cu şoldurile toate scaunele. Când trec prin uşile automate în holul dintre vagoane, îmi pipăi telefonul din buzunarul gecii.

Şi atunci îi aud.

Nu le e ruşine că îi pot auzi şi alţii. Şi-o trag în wc. Se împerechează acolo de parcă ar fi nişte animale.

Ştiu că sunt ei, pentru că îl aud spunând că nu a mai făcut-o de mult. Că îi mulţumeşte mult.

— Sarah. Oh, Sarah!

Da. Recunosc. Sunt profund şocată. Umilită. Furioasă. Rănită şi disperată să plec de acolo. Să nu îi mai aud.

Ce naivă am fost! Mereu am impresia că ştiu tot. Continui să mă împleticesc pe coridor, până ajung la uşile automate şi, de acolo, în următorul vagon. Nu am aer şi tot ce vreau e să uit cât de proastă am fost.

Fete bune?

Cât stau la coadă, îmi aud din nou inima cum pulsează în urechi şi mă întreb dacă i-a mai auzit cineva. Le-o fi făcut plângere?

Şi apoi mă gândesc: *Cui să le faci plângere, Ella? Tu te auzi ce spui? Alţii ar face ceea ce ar fi trebuit să faci de la început: să îţi vezi de treabă.*

Moment în care schimb perspectiva şi mă întreb când am devenit atât de încuiată. Cu o mentalitate atât de învechită. Sunt o femeie care habar nu are cum sunt tinerii din ziua de azi. Care habar nu are mai de nimic.

În capul meu – un caleidoscop de amintiri. Poze arse pe margini. Revistele pe care le-am găsit în camera fiului nostru. Noaptea aceea, când ne-am întors devreme de la film şi l-am găsit pe Luke încercând să spargă codul Sky, ca să se uite la filme porno.

Simt nevoia să vorbesc cu soţul meu. Cu Tony al meu. Să îmi regăsesc punctul de echilibru. Trebuie să îl întreb dacă nu cumva eu am o problemă, nu ei. Sunt ridicolă, Tony? Nu, pe bune, fii sincer. Mai ştii când ne-am certat pentru chestia cu Sky şi revistele lui Luke? Sunt prea pudică? Sunt? Zi-mi!

Încerc să îl sun. Cum am făcut în seara aia, după conferinţă, când l-am sunat de la hotel. Vreau să îi spun că am fost discretă şi m-am mutat în partea cealaltă a trenului. Mi-am văzut de treabă. Fetele ştiu să îşi poarte de grijă şi singure.

Dar nu e acasă şi nu şi-a luat telefonul cu el. E printre ultimii care crede că telefonul mobil provoacă cancer la creier. Aşa că vorbesc cu Luke. Mă calmează să îl ascult povestindu-mi despre cină. A mâncat o friptură africană. Reţeta a găsit-o pe o nouă aplicaţie pe care şi-a descărcat-o pe telefon. Fac mişto de halul în care trebuie să arate bucătăria.

— Pun pariu că ai folosit toate ustensilele şi tigăile din casă.

Şi apoi dimineaţa de la hotel.

Urăsc senzaţia asta – corpul amorţit de la aerul condiţionat, un pat străin şi minibarul haotic. După o zi atât de lungă, trebuie să beau un brandy sau două.

E de abia 6: 30. Vreau să mai dorm. Încă zece minute. Apoi renunţ. Mă uit la pliculeţe triste din bolul de lângă fierbător. Mereu fac asta când stau la hotel. Mă mint că doar acum voi bea ness. Dar sfârşesc întotdeauna aruncându-l în chiuveta de la baie.

Mă uit la sticluţele goale, aliniate, şi tresar. Mă uit în jur, prin cameră. E groaznic. Mă uit apoi la telefonul de lângă pat şi îmi pare atât de rău. Frica aia pe care o ştiu atât de bine. Teama că am făcut ceva ruşinos. Ceva ce voi regreta.

Mă întorc la şirul de sticle şi îmi amintesc că azi-noapte, după al doilea brandy, am decis să dau telefoane, ca să îi găsesc pe părinţii fetelor. Îngheţ când îmi amintesc. Memoria încă îmi joacă feste. *Chiar ai sunat? Gândeşte-te, Ella. Gândeşte-te.*

Mă holbez din nou la telefon şi mă concentrez. Ah, da. Îmi amintesc. Mi se relaxează umerii. Ţineam telefonul în braţe şi

eram pe punctul de a suna. Apoi mi-am dat seama că nu gândesc clar. Şi nu doar din cauza alcoolului. Voiam să îi sun nu pentru că mă gândeam la binele fetelor, ci ca să o pedepsesc pe Sarah pentru cum m-a făcut să mă simt.

Aşa că am luat decizia corectă. Am lăsat telefonul, am stins lumina şi m-am pus să dorm.

Bine. Asta e foarte bine. Mă simt atât de uşurată, încât o să sărbătoresc bând ness. Aprind întâi fierbătorul. Apoi televizorul. Şi atunci mă loveşte. Momentul unic – suspendat în timp, care apoi se întinde, întinde dincolo de cameră, de oraş. Momentul unic în care îmi dau seama că viaţa mea nu va mai fi niciodată la fel. Niciodată.

Televizorul e pe *mute* de aseară, când m-am uitat la un film cu subtitrare, ca să nu îi deranjez pe cei din camera alăturată.

Însă poza e inconfundabilă. Frumoasă. Poză de pe Facebook. Ochii verzi îi strălucesc şi părul blond i se revarsă pe umeri. E la plajă. În spatele ei, se vede muntele St Michael.

Şi, cumva, corpul meu se îndepărtează, prin perne, şi tăblia patului şi perete, până văd ecranul de foaaarte, foaaarte departe.

Pe ecran curg cuvintele oribile, îngrozitoare: *Anna... a dispărut... Anna... a dispărut.*

Fierbătorul scuipă nori nervoşi în oglindă, în timp ce eu mă gândesc la toate telefoanele pe care trebuie să le dau. Toate deodată.

Un amestec de scuze care mai de care mai negre şi oribile. Niciuna îndeajuns de bună. Poliţiei. Lui Tony.

Mă pregăteam să sun...

CAPITOLUL 2

TATĂL

Henry Ballard stă în seră şi încearcă din răsputeri să ignore zdrăngănitul din bucătărie.

Ştie că ar trebui să meargă la soţia sa – să o ajute, să o consoleze – dar mai ştie că asta nu ar schimba nimic, aşa că renunţă.

Adevărul? Vrea să mai rămână aşa câteva momente şi să privească afară, la peluză. În spaţiul acesta ciudat, anexă a casei, care niciodată nu a funcţionat – mereu prea cald sau prea rece, în ciuda tuturor aparatelor de aer condiţionat ridicol de scumpe pe care le-au instalat – în spaţiul acesta a reuşit să intre într-o stare de semiconştientă. Aici, creierul lui poate să funcţioneze în afara corpului, a timpului, a grădinii unde, în lumina dimineţii, le ascultă cum şoptesc în ascunzişul lor din tufişuri. Anna şi Jenny.

A fost locul lor preferat pentru un an sau doi, când au avut oribila perioadă roz. Pături roz. Barbie roz. Corturi roz, comandate din vreun catalog şi pline de tot felul de nimicuri pentru fete. Mereu a refuzat să se apropie de lucrurile acelea. Acum, tot ce îşi dorea era să uite de mulsul vacilor şi de fân, de formulare şi de bancă, să zboare acolo şi să aprindă focul, ca să le pregătească cârnaţi pentru micul dejun. Camping ca la carte, aşa cum le-a promis de atâtea ori, dar niciodată nu s-a ţinut de promisiune.

Aude un zgomot puternic în bucătărie şi se întoarce acolo. Adună de pe podea cutii de conserve – recipiente pentru copt de toate mărimile şi formele.

— Ce Dumnezeu faci?

— Tai prunele.

— Doamne fereşte, Barbara!

Preferata Annei. Un fel de clătite cu prune înăbuşite şi condimentate. Se simte mirosul de scorţişoară: pe jos e plin de condimente.

— Oh, Barbara.

O vede cum adună oalele căzute şi îi tremură mâinile. Nu o mai poate vedea aşa. E prea mult.

Şi uite cum, în loc să fie bun şi să o ajute, merge în birou şi se aşază lângă telefon. Zece minute mai târziu, e primul care vede maşina poliţiei cum opreşte în faţa casei.

I se strânge stomacul şi, pentru un moment, se gândeşte să blocheze uşa – o imagine ridicolă, cu toată mobila de pe hol pusă una peste alta, în uşă, ca să nu îi lase să intre. Sunt doi, de data asta. Un bărbat şi o femeie. El e în costum, ea în uniformă.

Până ajunge în hol, soţia lui e deja în uşa bucătăriei şi îşi şterge încontinuu mâinile de şorţ. O priveşte. Ochii ei îl imploră. Şi pe Dumnezeu. Şi justiţia. Uşurare. Uşurare. Uşurare.

Şi apoi, realitatea. Li se citeşte pe faţă.

— Aţi găsit-o?

Omul în costum şifonat dă din cap.

— Dumneaei e criminalistul, Cathy Bright. V-am spus despre ea la telefon.

Nu mai poate zice nimic. E mut.

— Putem intra, domnule Ballard?

Reuşeşte doar să dea din cap.

Stau toţi în birou şi se aude un sunet ciudat, de carne pe carne. Soţia lui îşi freacă palmele. Se întinde şi îi ia mâna. Să nu se mai audă sunetul.

— După cum v-am spus, poliţiştii din Londra – echipa Metropolitan – fac tot ce pot. Se grăbesc datorită vârstei Annei. A circumstanţelor. Ne ţin la curent.

— Vreau să merg la Londra. Să dau o mână de ajutor.

— Domnule Ballard. Am mai vorbit despre asta. Soţia are nevoie de dumneavoastră. Şi avem nevoie de ajutor şi aici. Pentru moment, aşa e cel mai bine, ca să putem aduna toate informaţiile necesare. Dacă aflăm ceva – orice –, vă promit că o să vă spunem şi vă vom duce urgent acolo.

— Sarah şi-a amintit? V-a mai spus ceva? Am putea să vorbim cu ea?

— Sarah e încă în stare de şoc. E de înţeles. Un specialist se ocupă de asta şi părinţii sunt cu ea, acum. Cu toţii încercăm să obţinem cât mai multe informaţii. Ofiţerii din Londra studiază toate înregistrările de pe camerele de luat vederi din club.

— Nu înţeleg. Club? Ce căutau într-un club? Nu aveau în plan aşa ceva. Aveau bilete la *Mizerabilii.* V-am mai spus asta.

— Avem informaţii noi, care ar putea lămuri asta, domnule Ballard.

Scoate un zgomot puternic din gât. Răguşit.

— A apărut un martor. Cineva care era în tren.

— Martor. Cum adică martor? Martor la ce? Nu înţeleg.

Cei doi poliţişti se uită unul la altul. Femeia se mută pe scaunul de lângă Barbara.

Vorbeşte detectivul:

— O femeie care stătea lângă Anna şi Sarah, în tren, a sunat la poliţie. A spus că le-a auzit pe fete vorbind cu doi bărbaţi pe care i-au cunoscut în tren.

— Cum adică i-au cunoscut? Ce bărbaţi? Nu înţeleg.

Soţia îl strânge şi mai tare de mână.

— Domnule şi doamnă Ballard, din ceea ce a auzit, se pare că Anna şi Sarah s-au împrietenit cu doi bărbaţi. Îi cunoaştem.

— Bărbaţi? Ce bărbaţi?

— Bărbaţi care au ieşit din închisoare, domnule Ballard.

— Nu, nu. Se înşală. Nu e posibil. Sub nicio formă.

— Poliţiştii din Londra vor vorbi cu Sarah despre asta. Urgent. Şi cu martorul. După cum v-am spus, trebuie să punem cap la cap cât mai multe detalii despre ce s-a întâmplat înainte ca Anna să dispară.

— Au trecut foarte multe ore.

— Da.

— Sunt fete cuminţi, domnule poliţist. Înţelegeţi? Fete bune, cuminţi. Bine crescute. Nu le-am fi dat voie niciodată să meargă în excursie, dacă nu am fi…

— Da. Da. Bineînţeles. Şi trebuie să rămâneţi încrezători. Optimişti. După cum v-am spus, facem tot posibilul să o găsim pe Anna şi o să vă ţinem la curent. Cathy poate să rămână cu dumneavoastră. Să vă răspundă la orice întrebare. Aş vrea să mă mai uit o dată în camera Annei, dacă se poate. Poate există vreun jurnal. Să ne uităm în computer. Lucruri din acestea. Putem să mergem, domnule Ballard? Iar Cathy poate să îi facă un ceai soţiei dumneavoastră. Ce ziceţi?

Nu îl ascultă. Se gândeşte că ea nu a vrut să le lase să plece. Spunea că erau prea mici. Londra, prea departe. Prea devreme. El a insistat să meargă. *Oh, Doamne, Barbara, nu mai sunt copii.* Adevărul? Anna trebuia să rupă cordonul ombilical. Să plece departe de feliile de prune. Dar nu era numai asta. Of, Doamne! Dacă vor afla că *nu era vorba numai de asta?*

CAPITOLUL 3

PRIETENA

Într-o cameră mică şi înghesuită, dintr-un hotel cu un nume absolut nepotrivit, Hotel Paradise, Sarah o aude pe maică-sa cum îi şopteşte numele. Continuă să îşi ţină ochii închişi.

E o altă cameră, acum. La fel, dar la un alt etaj. Cea în care ea şi Anna au despachetat e închisă. Sarah nu înţelege de ce. Anna nu s-a întors acolo. Nu au crezut-o? *Nu s-a întors aici. OK?!*

Iar în camera asta e un miros oribil, nedefinit. Îi aminteşte de un dulap, unde se ascundea când era copil. Cu ochii închişi, Sarah îşi doreşte să se joace de-a v-aţi ascunselea. În exact acest moment. Să ignore mirosul şi temperatura, pe maică-sa şi poliţia şi să se joace. Da. Să dea timpul înapoi şi să o vadă pe Anna cum îşi usucă părul – placa de păr s-a încălzit – şi vorbesc despre ce vor face azi. În ce magazine să intre prima oară? Şi Sarah a vorbit serios despre colecţia Stella McCartney? Nu de alta, dar vânzătoarea îşi va da seama, văzând cum sunt îmbrăcate, că nu vor cumpăra nimic.

Anna. Dulcea, nervoasa Anna. Prea slabă. Prea frumoasă. Prea...

— Eşti trează, iubita mea? Mă auzi, draga mea?

Sarah îşi întoarce capul, deschide ochii şi clipeşte în lumina care trece prin draperii. Încearcă să proiecteze un triunghi pe perete.

S-a întins pe patul plin de haine. A refuzat să se bage sub pături. Era sigură că până acum vor afla ceva despre Anna. O vor găsi. În orice moment, de acum. O vor găsi.

— Mă bucur că ai reuşit să dormi, draga mea. Chiar dacă a fost doar o oră. O să fac un ceai.

— Nu vreau nimic.

— Doar o gură. Cu două cubuleţe de zahăr. Trebuie să înghiţi ceva. Un pic de zahăr.

— Am spus că nu vreau. Bine?!

Mama ei poartă tot pantalonii de ieri. Şi-a schimbat, însă, bluza, şi Sarah se gândeşte că e caracteristic pentru mama ei şi, cumva nepotrivit, că s-a gândit să îşi aducă o bluză curată.

— A ajuns tatăl tău. E jos. A fost la poliţie. Vor să vorbească din nou cu tine. Când te simţi în stare.

— Le-am spus tot ce mi-am amintit. Ce s-a întâmplat de orele pe care mi le amintesc. Şi nu vreau să îl văd pe tata. Nu ar fi trebuit să îl chemi.

Ambele închid ochii.

— Uite. Ştiu că e greu, draga mea. Tu şi tatăl tău. Dar e îngrijorat. Şi poliţia a primit un telefon despre care vor să vorbească cu tine. Cineva a văzut ştirea la televizor şi i-a sunat.

— Un telefon?
— Da. De la o femeie din tren.
— Femeie? Nu ştiu despre ce e vorba. Ce femeie?
Sarah simte un gol în stomac. Acelaşi pe care l-a simţit în primele ore, în timp ce o aştepta în sediul poliţiei pe mama ei. Era încă beată. Dezorientată. Unde eşti, Anna? Unde dracu' eşti?
A încercat să le dea poliţiştilor îndeajuns de multe detalii încât să o ia în serios, dar nu îndeajuns încât să...
Se ridică în grabă. Simte tricoul din bumbac cum i se strânge pe talie, în timp ce se mişcă. Adună, agitată, peria de păr, trusa de machiaj şi celelalte gunoaie de pe măsuţă.
— Telecomanda e la tine? Vreau să văd ştirile. Să aud ce spun. Ce spun?
— Nu cred că e o idee bună, Sarah. Bea-ţi ceaiul. O să îi spun tatălui tău că te-ai trezit. Că pot să urce.
— Nu vorbesc cu ei acum. Nu încă.
— Uite ce e, draga mea. Ştiu că e groaznic. Pentru tine. Pentru noi.
Maică-sa se plimbă prin camera.
— Dar sunt sigură că o vor găsi, iubita mea. Probabil s-a dus la vreo petrecere şi îi e frică să nu aibă probleme, dacă se întoarce.
O ia pe Sarah de umeri – ceştile de ceai stau în haosul de pe birou – dar Sarah se smulge de lângă ea.
— Au sosit părinţii Annei?
— Nu încă. Nu ştiu. Nu ştiu ce au hotărât în legătură cu asta. Poliţia a vrut să verifice ceva împreună cu ei, în Cornwall.
— Ce?
— Computere. Sau ceva de genul ăsta. Nu ştiu. Nu îmi amintesc exact, Sarah. E totul în ceaţă. Vor doar să adune toate informaţiile ca să ne ajute. Cu investigaţia.
— Şi crezi că eu nu vreau? Crezi că nu mă simt îndeajuns de rău?
— Nimeni nu te învinovăţeşte, draga mea.
— Să mă învinovăţească? De ce vorbeşti despre vină, dacă nimeni nu mă învinovăţeşte?
— Sarah, draga mea... Nu face aşa. O vor găsi. Sunt sigură. O să sun jos.
— Nu. Vreau să mă laşi în pace. Să mă lăsaţi toţi în pace! E tot ce vreau.

Femeia îşi scoate celularul din buzunar şi, în timp ce îşi caută ochelarii, cineva bate la uşă.

— Probabil sunt ei.

E acelaşi detectiv, de dinainte, dar însoţit de o altă femeie. Tatăl Sarei îi însoţeşte.

— Aveţi veşti?

Mama Sarei încearcă să se ridice de pe scaun, dar cade înapoi, când toţi dau din cap: nu.

— Te-ai odihnit, Sarah? E în regulă dacă mai vorbim puţin?, o întreabă poliţista.

— Nu eram beată. Când am vorbit înainte. Nu eram beată.

— Nu.

Adulţii se uită unul la altul.

— Ne-am uitat pe înregistrările camerelor de la club, Sarah.

Acum vorbeşte detectivul. Are vocea mai fermă.

— Unele camere nu funcţionau, din păcate. Dar sunt câteva lucruri pe care nu le înţelegem, Sarah. Şi ne-a sunat şi un martor.

— Un martor?

— Da. O femeie din tren.

Se cutremură. Frisoane. I se face frig. Sângele i se scurge din obraji.

IULIE 2016

UN AN MAI TÂRZIU

CAPITOLUL 4

MARTORA

Nu mi-am făcut niciodată iluzii.

Mereu am ştiut cum va fi această săptămână. O parte din mine tânjea după asta: o mică speranţă că după exact un an vor afla lucruri noi. Dar o altă parte ştia şi se temea. Oamenii mă priveau din nou în felul acela. *Femeia aia. Vă amintiţi? Femeia care nu a spus nimic. Din tren. Vă amintiţi? Când au dispărut fetele acelea? Dumnezeule! A trecut deja un an?*

Dar încă îmi doresc să afle totul. Pentru familie. Săraca mamă. Nu vreau să fiu implicată în toate astea.

Mă înţelegeţi, nu? Nu mă deranjează că mă întreabă. Cu toate că Tony a explodat când a sunat poliţia. Nu i-a venit să creadă că au îndrăznit.

Îi spuneţi numele, li lăsaţi pe toţi să o judece şi aveţi impresia că vrea să vină la emisiunea voastră.

Încă insistă că intenţionat mi-au spus numele. Ca presa să afle cine sunt. Nu avem nicio dovadă şi, sincer, am ajuns în punctul în care nu mai sunt sigură că îmi pasă. Tot ce ştiu e că nu mai suport gândul că vor apărea din nou. Vor începe din nou să vorbească despre ce s-a întâmplat. Că iar mă vor judeca. Mă vor urî. Chiar şi clienţii fideli ai magazinul mă privesc ciudat. Şi intenţionat nu vorbesc despre asta.

Versiunea oficială a departamentului de presă al poliţiei e că nu s-a scurs nicio informaţie. Le-au spus doar câtorva jurnalişti că un martor din tren va participa la o conferinţă. Dar trebuie să fi spus ce fel de conferinţă. Altfel cum ar fi ştiut presa că sunt florăreasă? Nu mai contează. Nişte jurnalişti s-au dus la mai

multe conferinţe despre flori, au căutat listele cu cei din Devon şi Cornwall şi, până la urmă, au ajuns la uşa noastră.

Încă mi se face pielea de găină când mă gândesc.

Bineînţeles, dacă aş fi fost mai deşteaptă, nu ar fi putut să fie siguri că era vorba despre mine. Dacă le-aş fi spus că habar nu am despre ce vorbesc, ar fi lăsat-o moartă. Dar nu am făcut-o. Ştiu că pare tâmpit, dar, complet confuză, le-am spus, din uşă: *Cine v-a zis numele meu?*

— De ce naibii ai spus asta?, a fost primul lucru care m-a întrebat Tony. La naiba, Ella. Le-ai servit totul pe tavă.

Dar nu e chiar aşa. Nu am lăsat niciun reporter să intre. Nu le-am dat declaraţii, pe cuvântul meu, dar m-au fotografiat şi au sunat, au sunat, au sunat până a trebuit să ne schimbăm numărul.

— Hărţuire, o numeşte Tony. De parcă nu a trecut prin destule.

Fie binecuvântat. Dragul meu bărbat.

Şi apoi lucrurile s-au înrăutăţit. Lucruri oribile pe reţelele de socializare. Până la urmă a trebuit să închidem magazinul o perioadă.

Dar uite cum stau lucrurile. Oricât de oribil a fost, tot nu cred că am suferit îndeajuns. Nu au găsit-o. Fata aceea frumoasă. Probabil e moartă. Mai mult ca sigur e moartă. Cu toate că, din câte am auzit, mama ei încă mai speră că e vie.

Şi poţi să o învinovăţeşti? Şi eu aş face la fel.

Criminalistul mi-a spus că doamna Ballard a dat un interviu sfâşietor. Nu sunt sigură că îl pot vedea.

În tot anul care a trecut, mama Annei a strâns informaţii despre fete dispărute, care au fost găsite după ani şi ani. Ştiţi, care au fost ţinute ostatice de vreun nebun, spălate pe creier şi apoi au scăpat. Au trebuit să scoată toată partea aia din interviu, pentru că nu e ceea ce îi interesează pe poliţişti. Sunt aproape siguri că Anna e moartă. Trebuie să găsească un criminal, nu un nebun care ţine o fată în subsol.

Din bunătate, au păstrat toate declaraţiile despre copilăria Annei. Toate speranţele şi visele. Se pare că asta îi face pe oameni să dea telefon şi să le spună ce ştiu. Dar totul e să îi găsească pe cei doi. Să găsească trupul, cred. Îngheţ când mă gândesc.

Asta îl face pe Tony să se enerveze. Spune că dacă poliţia s-ar fi grăbit să îi prindă pe Karl şi Anthony, după ce le-am spus despre ei, probabil nu ar fi fugit. În străinătate, mă gândesc.

Cred că întârzierea a avut legătură cu Sarah. Poliţiştii sunt discreţi, dar, punând totul cap la cap, se pare că a negat chiar şi că i-a întâlnit. Pe bărbaţii din tren. Spune că mint. De abia după ce au văzut înregistrările şi când au găsit nişte imagini cu ei toţi, coborând din tren, şi din afara gării, poliţiştii au distribuit pozele cu cei doi. Prea târziu.

Dar în acest punct, totul se înrăutăţeşte, bineînţeles, şi apar eu, din nou, în peisaj. Dacă aş fi sunat de la început...

Dacă nu m-aş fi ascuns...

— Nu poţi să gândeşti aşa. Nu poţi să iei totul pe umerii tăi. Nu ai greşit cu nimic. Cu nimic, Ella. Au fost cei doi bărbaţi. Nu tu. Nu poţi continua să te învinovăţeşti.

— Nu pot, Tony?

Şi nu sunt singura care o face. Am primit prima carte poştală acum câteva zile. Când am citit-o prima oară, am fost atât de răvăşită, încât a trebuit să fug la baie şi să vomit.

Nu ştiu de ce m-am speriat în halul ăla. Şocată, presupun. Suna ca o ameninţare. A fost urât. Şi apoi, după ce m-am calmat şi m-am gândit, mi-am dat seama cine a trimis-o. Şi atunci m-am simţit uşurată, dar, în acelaşi timp, paralizată de vinovăţie.

Însă dacă e să fiu pe de-a-ntregul sinceră cu voi, probabil am meritat-o. Era furie. Nu ameninţare. A dat afară ce simţea. Prima carte poştală era într-un plic. Litere decupate din reviste, lipite pe o hârtie neagră. *De ce nu ai ajutat-o?* Parcă era totul desprins dintr-o telenovelă proastă.

Am fost o proastă. Am rupt-o şi am aruncat-o la gunoi. Să nu o vadă Tony. Ştiam că va suna la poliţie şi nu voiam asta. Nu voiam să vină aici. Şi presa. Toată nebunia aia, încă o dată.

Mi-a luat ceva până mi-am dat seama. La început am crezut că e un alt nebun, dar apoi m-am gândit: *Stai puţin. Nu au spus la televizor că a trecut un an.*

Adevărul e că au uitat de poveste. Până la emisiunea din seara asta, nimeni nu s-a mai gândit. Aşa merge – şi de aceea e atât de greu pentru poliţie. Toţi vorbesc un minut şi apoi uită.

Azi a sosit o altă carte poştală. Tot neagră, cu un mesaj răutăcios. CURVO!... CUM DE POŢI SĂ DORMI?

Acum îmi e şi mai clar. E vina mea. Se răzbună pe mine nu doar pentru că nu am făcut nimic în legătură cu Anna, dar şi pentru că m-am dus acolo, astă-vară.

Ştiu exact de la cine sunt cărţile poştale.

CAPITOLUL 5

TATĂL

Henry Ballard se uită la ceas şi îl fluieră pe Sammy.

În depărtare, vede fumul cum iese din coşul casei de vacanţă – un fost hangar unde tatăl său mergea în fiecare seară, pe la ora asta. Controlează cireada pentru ultima dată pe ziua de azi, înainte de cină.

Henry continuă se verifice totul de unul singur în fiecare seară, dar trist, de acum.

Vocea Annei îl urmăreşte în timp ce merge.

— Mi-e scârbă de tine, tată.

Henry îşi închide ochii şi aşteaptă ca vocea să tacă. Când îi deschide, fumul iese ciudat, în spirală, pe coşul din faţa lui.

Fac asta din motive economice, normal. A devenit sintagma preferată a Barbarei. Şi a băncii. Din motive economice.

A durat patru ani ca ferma Ladbrook să devină faimoasă în domeniul agricol. A supravieţuit dezvoltării şi căderii mineritului local. A supravieţuit schimbărilor de pe piaţa consumatorilor. A câştigat premii pentru specii rare. Au început să planteze şi margarete. A ajuns, cât ai zice peşte, de la jocul de fermier full time, la ceea ce îi spun colegii lui acum: *încă eşti în joc, H?*

Acum nu mai e fermier. Face turism. Şi da, e rentabil. Au transformat câteva hangare şi le-au vândut ca să plătească toate datoriile care s-au strâns în peste zece ani. O altă parte le-au transformat în case pe care le închiriază şi din asta obţin venituri care le depăşesc cu mult pe cele obţinute din agricultură şi magazinul de ceaiuri. Şi, cu siguranţă, mai mari decât bunicul său şi-ar fi imaginat vreodată.

Adevărul e că strămoşii lui au muncit pe rupte. Au plătit cu propriul sânge, transpiraţie şi sudoare datoriile la bancă. Şi el? El ce a făcut?

Şi-a bătut joc de ceea ce i-au lăsat moştenire. Gândul ăsta îl sfâşie în fiecare noapte.

Aşa că da, încă e în joc, cu oile şi vitele lui. Chiar dacă asta de abia îi acoperă banii cheltuiţi cu mâncarea animalelor.

De ani de zile face plimbarea asta, cu inimă grea. Şi acum, de când cu Anna...

Henry clipeşte din nou când îşi aminteşte de ei doi, în maşină.

— Mi-e scârbă de tine.

— Şi? Ce mai avem de făcut? spune tare, iar Sammy îi miroase mâna.

A venit să îşi verifice stăpânul. Are ochii de chihlimbar. Câinele stă tot sub scaunul Annei, în fiecare seară, înainte de cină. De nesuportat.

Henry îl mângâie pe Sammy pe cap şi se îndreaptă spre casă. Îi e teamă de seara care urmează, dar i-a promis Barbarei că vor privi împreună reportajul. Nu trebuie să întârzie. Au vorbit îndelung despre cum să gestioneze situaţia. Cum e cel mai bine pentru Jenny. Ei îi e cel mai greu. Sora fără soră.

Doar optsprezece luni diferenţă între ele. Atât de drăguţe şi apropiate, mai ales când erau mici. Bineînţeles că se şi certau. Aşa cum fac toate surorile. Dar se împăcau până când mergeau la culcare. Voiau să doarmă împreună, chiar dacă fiecare avea camera ei.

Henry îşi aminteşte cum trăgea cu ochiul prin uşa camerei lor, în fiecare seară, ca să fie sigur că sunt bine. Braţe şi pijamale roz, întortocheate printre cearşafuri.

Imaginea asta îl loveşte fix în plex. Jenny şi Barbara nu dom. Nu ştie cum vor face faţă reportajului. Din nou, lumina reflectoarelor.

Au refuzat o invitaţie la studiourile din Londra. Barbara nu ar fi putut niciodată să dea acel interviu. Nu. Henry dă puternic din picior şi pentru că ultima oară când au venit aici, jurnaliştii l-au enervat la culme.

Aşa că au filmat dinainte casa. Au găsit şi o filmare mai veche, de când era Anna mică. Se opreşte şi îşi strânge pumnul când îşi aminteşte cum ţinea aparatul de filmat în mână. Pe fundal, se aude Barbara care dă indicaţii. Câţiva prieteni se învârt ca să primească o felie din tortul imens de ciocolată, cu lumânări. *Fă-i poze în timp ce suflă în lumânări, Henry. Să nu ratezi vreun moment.* Se gândeşte la cealaltă Barbara – care e

cea mai fericită şi plină de energie când casa e plină de copii, şi zgomot şi haos.

Henry tuşeşte şi se apleacă. Îl mângâie din nou pe Sammy pe cap. Are din nou sentimentul acela, atât de bine cunoscut, de conexiune. Om cu câine.

Aşa că da. Au decis să le dea o filmare de la ziua ei, pentru că poliţia spunea că imaginile de genul ăsta sensibilizează oamenii, iar ei vor suna ca să le dea informaţii, acesta fiind, bineînţeles, scopul. Faptul că se împlineşte un an e o oportunitate ca să trezească din nou interesul asupra cazului. Să aducă noi informaţii, care pot deschide alte piste. Să încerce să îi găsească pe bărbaţii din tren. Dar el şi Barbara sunt foarte îngrijoraţi de efectul pe care toate astea îl vor avea asupra lui Jenny. Şi ea e în filmarea aleasă de producătorii TV, zâmbind, alături de sora sa. Iar Barbara şi Henry le-au spus clar şi răspicat că, dacă Jenny simte şi cel mai mic disconfort, vor refuza şi vor trebui să găsească altceva sau să îi blureze imaginea cumva. Felul în care a reacţionat fiica sa mai mare i-a frânt inima lui Henry. Ca şi cum a văzut o rază de speranţă în toată marea asta de vinovăţie şi neputinţă. Au început să îi strălucească ochii şi le-a spus că bineînţeles că nu o deranjează ca oamenii să o vadă în costum de zână, sau cu aripi. *Doamne! Dacă asta i-ar ajuta să o găsească pe Anna.*

Apoi s-a dus în camera ei, urlând la el să o urmeze. În dulapuri erau cutii pline cu poze vechi. O să le sorteze ea. Şi ar putea să sune la poliţie? *Acum, tati. O grămadă de poze extraordinare. Îţi aminteşti? Când ne prosteam în cabinele de telefon. Trupa. Eu, Sarah şi Anna, şi Paul şi Tim. Uite asta, de exemplu, în care se strâmbă toţi.* I-o arată.

Henry îşi aminteşte de Anna în mijlocul prietenilor ei. Inspiră aerul rece şi închide ochii.

Mi-e scârbă de tine...

A intuit că poliţia nu va vrea pozele. Şi aşa a fost. Voiau doar înregistrarea video. Şi apoi i-a spus sărmanei Jenny că poliţişti au fost foarte recunoscători – de asemenea, el şi mami – pentru că a investit atât de mult timp ca să găsească pozele. Ochii ei au redevenit ca înainte. De parcă ar fi pe jumătate în altă parte.

— Hai, Sammy. A venit momentul să ne ocupăm de chestia asta.

Pe când îşi pune cizmele în încăperea cu încălţăminte, o aude pe soţia sa cum îl strigă de la etaj.

— Eşti sigură că vrei să vezi asta împreună cu noi, Jen? Aici, jos. Mie şi lui tati nu ne prea place că vrei să te uiţi singură. Oh. Stai. S-a întors tati.

Intră în şosete, în bucătărie.

— Bun. Bine. Henry. Am dat televizorul pe canalul unde vor transmite şi o să şi înregistrez. Producătorul a transmis din studio şi ne vor suna. Ca să ne anunţe câte persoane au sunat.

— Bine. Asta e bine.

— Jennifer continuă să spună că vrea să se uite din camera ei. Nu îmi convine, Henry. Vrei să vorbeşti tu cu ea, încă o dată?

— Da, dacă aşa doreşti. Dar, draga mea, am vorbit cu ea de dimineaţă şi...

— Aş vrea să nu se uite deloc, dacă nu îşi doreşte asta. Nu înţeleg de ce nu vrea să stea cu noi. Ar trebui să fim împreună. Nu crezi? Ca o familie. Să ne uităm împreună.

Henry nu ştie dacă să îi spună sau nu. E evident că nu mai sunt o familie. Îi analizează îndeaproape faţa şi şopteşte:

— Jenny nu vrea să ne vadă feţele, draga mea.

A ei, vrea să spună. A Barbarei.

— Feţele?

Expresia Barbarei se schimbă, încercând să înţeleagă. Se uită în oglinda de pe hol şi apoi din nou la el.

— Asta a spus?

— Nu a fost nevoie, draga mea.

Henry continuă să o privească pe soţia lui de foarte aproape, pe măsură ce procesează ceea ce aude.

O priveşte fix în ochi.

O înţelege perfect pe Jenny. Şi lui îi e foarte greu. Să vadă totul în ochii Barbarei. Goi, negri, adânci. Mereu. În fiecare zi. Oricât încearcă să se prefacă voioasă şi plină de speranţă faţă de Jenny. Cu albumul ei plin de decupaje din anunţuri din ziare despre obiecte pierdute.

— Dar o să vorbeşti încă odată cu ea? Înainte de emisiune.

Priveşte în podea.

Henry face un pas în faţă şi o sărută pe frunte, fără să o atingă. O face dintr-un simţ al datoriei. Ştie regulile. Limitele dintre ei. Nu se mai ating. Poate nu o vor mai face niciodată.

— Mă spăl pe mâini şi o să vorbesc cu ea.

Jenny stă pe podea, în camera ei, înconjurată de bucăţi de ziare. Reviste, poze vechi, de album.

— Mami vrea să vorbesc încă odată cu tine.

Henry aruncă o privire peste albumele foto. Şi mai multe poze cu cele două surori, pe măsură ce creşteau. Într-una sunt îmbrăcate în rochii de mireasă identice. Cele mai recente sunt în format digital. Jenny le-a printat pe cele care îi plăceau cel mai mult, după ce, într-un an, laptopul ei s-a stricat şi a pierdut pozele făcute o vară întreagă. Le ştersese de pe aparat. A fost iremediabil.

— E în regulă. I-am rugat pe Paul şi Sarah şi Tim să vină încoace. E ok? Adică mama are dreptate. S-ar putea să mă doară prea tare, să mă uit singură. Dar nu pot să stau lângă mami. Pur şi simplu nu pot.

— Bine. O să vorbesc cu ea.

Se uită la ceas.

— S-ar putea ca mama să nu se simtă prea confortabil cu atâţia oameni în casă, în seara asta.

— Hai, măi, tati. Ei nu sunt alţi oameni. Sunt prietenii mei.

Henry strânge din buze. Mai e o oră jumate până începe emisiunea. Respiră adânc, încercând să găsească răspunsul potrivit, înainte de a vorbi cu Barbara. O să pregătească de mâncare. Sandwich-uri şi prăjituri. O să se agite.

Absent, se uită din nou la ceas. Cine ştie? Poate asta o să o ajute pe Barbara să nu se mai gândească. Să se concentreze la altceva. Să o distragă.

E surprins că mama Sarei nu vrea ca fata să stea acasă, să o apere. A fost greu pentru Sarah. O grămadă de întrebări fără răspuns. Nimeni nu a înţeles cum de cele două fete s-au despărţit în Londra. Unii o învinovăţesc pe Sarah.

În adâncul sufletului, Henry e de acord cu ei. Mai bine că oamenii se concentrează pe Sarah.

Barbara e în bucătărie şi pune ultimele farfurii în maşina de spălat vase. El îi explică ce a vorbit cu Jenny.

— Bine. Înţeleg.

— Ce părere ai? E în regulă pentru tine să fie alţi oameni în casă? Ştiu că Jenny ar fi trebuit să discute cu noi despre asta înainte, dar nu vreau să o cert. Nu azi.

Barbara se şterge pe mâini, de şorţ, şi se îndreaptă de spate.

— E o idee bună, Henry. Asta îmi spune instinctul. Sunt prieteni buni. Erau.

Se ridică pe vârfuri şi inspiră cu putere.

Henry aşteaptă. Vorbele stau suspendate între ei. Nu îşi mai dau seama ce timp gramatical să folosească.

— Toată lumea a fost pe muchie de cuţit, în ultimul timp.

Îşi ridică şorţul.

— Inclusiv Jenny. Nu ştiu dacă o va ajuta. Nu vreau să se întâmple nimic neprevăzut. Mai ales în seara asta.

— Se pare că e ceea ce Jenny îşi doreşte.

Henry încă o priveşte fix.

— Nu sunt sigură că ştie mai mult decât noi ce îşi doreşte.

Oftează.

— Hai, termină. Spune da.

Barbara îşi aruncă şorţul pe blat.

— Oricine e prin casă, o să fie oribil.

O bufnitură de la etaj le întrerupe conversaţia. Se aud paşii lui Jenny, care umblă prin camera ei, deasupra bucătăriei, în timp ce urlă la telefon. Nu se înţelege mai nimic, în afară de „Doamne fereşte, nu! Te rog, nu!”

Apoi se aude un zgomot puternic de sticlă spartă. Se aude cum aruncă obiecte prin cameră.

CAPITOLUL 6

MARTORA

— Trebuie să duci asta direct la poliţie.

— Nici nu mă gândesc.

— Poftim?

Sunt confuză.

Îl privesc pe Matthew Hill cu atenţie. I-am arătat ultima carte poştală. Nu mă aşteptam la reacţia asta. Am pus-o într-un plic de plastic, pe care l-am luat din dosarul de şcoală al lui Luke. Un plic din acelea lucioase, cu găuri. Sunt periculoase. Odată, am alunecat pe unul şi m-am lovit foarte tare la umăr.

Şi ultimul mesaj, ca celelalte, a venit într-un plic negru, cu adresa printată pe o etichetă. Dar ăsta e şi mai ciudat. Mai

ameninţător. Fundal negru, cu literele lipite. *Karma. O să plăteşti.* Mi s-a părut foarte ciudată corelarea cu budismul sau yoga, sau ceva de genul. Oamenii aceştia nu ar trebui să fie blânzi şi buni şi iertători? Dar apoi am căutat online şi am aflat că unii oameni interpretează chestia asta, cu karma, ca fiind un fel de dreptate făcută de natură sau o pedeapsă dacă faci rău. Şi mi-a cam îngheţat sângele în vene.

Trebuia să mă opresc.

— Am crezut că te ocupi de lucruri de genul ăsta. Asta fac detectivii, nu?

Îmi pare rău că sunt uşor sarcastică. E din cauza tensiunii. Încă îl privesc pe Matthew Hill fix, în ochi, puţin confuză. Anunţul publicitar era foarte clar. Fost ofiţer de poliţie, din Exter. Curat. Simplu. Am crezut că e simplu: eu îi spun ce vreau şi el se ocupă. Am crezut că aşa îşi câştigă existenţa. Aşa cum mi se întâmplă şi mie cu oamenii care intră în magazinul meu. *Un buchet pentru o zi de naştere, vă rog. Bineînţeles.*

— Uite ce e. Am urmărit povestea. Asta e o dovadă nouă. Fata încă lipseşte, iar dacă investigaţia e în derulare, nu acţionez.

— Domnule Hill, asta nu e nicio dovadă. Credeţi-mă pe cuvânt.

— Şi tu ştii asta pentru că...?

Tac. Nu ştiu cât ar trebui să îi spun.

— Ştiu cine mi-a trimis-o. Mama fetei, Barbara Ballard. E foarte supărată pe mine. Nu. Greşesc. E mai mult decât supărată. Şi nu o învinovăţesc. Îmi asum responsabilitatea. Când a ajuns prima carte poştală, recunosc că m-am gândit să merg la poliţie. Pentru un moment, m-am speriat. Am fost hărţuiţi după ce au aflat numele meu şi am crezut că se întâmplă acelaşi lucru. Dar acum înţeleg despre ce e vorba. Mi-a trimis deja trei. Vreau doar să îi spun să termine. Altfel, va afla soţul meu şi va insista să mergem la poliţie. Şi nu vreau să fac asta. Pentru binele ei. A suferit destul.

— Ei, bine, sunt de acord cu soţul dumneavoastră. Aţi putea la fel de bine să vă înşelaţi.

— Uitaţi ce e. A venit în magazinul meu. De două ori, până acum. Mă priveşte prin fereastră. Nu ştie că ştiu.

— Mda. Când a început totul?

Expresia feţei i se schimbă.

— Ceea ce vă spun e confidenţial, da?

— Bineînţeles.

— Bine. Pentru că nu le voi spune poliţiştilor nici despre asta. E vina mea. Şi nu mă refer doar la ceea ce s-a întâmplat în tren. Am fost acolo, vara trecută. La Cornwall. Să o văd pe mamă. Soţul meu mi-a spus să nu mă duc şi a avut dreptate. Acum îmi dau seama că am fost o proastă. O altă greşeală din lungul şir pe care l-am făcut de când a început toată povestea asta. Cea mai mare a fost că nu am sunat familia.

— Nu dumneavoastră i-aţi făcut rău fetei, doamnă Longfield. În poze apar doi bărbaţi. Suspecţi principali. Care tocmai ieşiseră de la Exter.

— Aşa e. Dar asta mă face să mă simt şi mai prost, domnule Hill.

— Matthew. Vă rog să îmi spuneţi Matthew.

— Matthew. Soţul meu îmi spune întruna ceea ce îmi spui şi tu: că nu e vina mea. Dar asta nu mă face să mă simt mai bine. Şi nu fac faţă faptului că nu au găsit-o.

Dintr-odată, se aude un fluierat din camera alăturată. Mă uit la uşa întredeschisă. Matthew Hill se ridică brusc şi expresia feţei i se îndulceşte.

— Hai să îţi spun cum facem. Aţi vrea o cafea, doamnă Longfield? Fac un cappuccino destul de bun.

— Ella. Şi da, te rog. Am impresia că ştii ce faci.

Zâmbesc, mă relaxez puţin, mi se schimbă poziţia umerilor.

— Sunt pasionată de cafeaua de calitate.

— Espressor. Boabe de import. Amestecul îl fac eu. O pasiune de-a mea.

— Şi de-a mea, zic şi inspir puternic. Îmi pare rău că am fost aşa de aricioasă la început. Eram cam agitată, venind încoace.

— Majoritatea oameni sunt agitaţi când vin, îl aud spunând în timp ce dispare în ceea ce presupun că e un apartament de lângă birou.

A plecat de ceva timp. Într-un final, se întoarce cu o tavă pe care sunt două cafele şi nişte lapte cu spumă. Dau din cap că nu vreau lapte.

— Bun. Spune-mi mai multe despre mamă. Despre călătoria ta la Cornwall. Spune-mi totul, să nu îmi ascunzi nimic.

— Bine. Nu ştiu câte cunoşti despre caz, dar presa a făcut un adevărat tărăboi când a aflat că eu eram martorul din tren. Ziarele au luat foc. Au trimis toţi corespondenţii aici. Titluri

despre alegeri morale: *„Tu ce ai fi făcut?”.* Şi altele asemănătoare.

— Da. Am văzut articolele.

Se apleacă în faţă şi soarbe din cafea.

— Foarte neplăcut. Am o florărie. A fost atât de oribil, încât a trebuit să închid magazinul pentru o lună. Şi conturile de pe reţelele sociale. Mi-am dat seama că nu pot să dau ochii cu oamenii. Chiar şi cu clienţii obişnuiţi. Mă judecau. Îmi dădeam seama după felul în care mă priveau.

— Îmi pare rău. Efectele presei sunt subestimate. Oamenii pot fi foarte răi.

— Mda. Tony, soţul meu, a fost foarte furios pentru că mi-au aflat numele. După cum spuneam, e foarte protector. Un bărbat adorabil.

— Şi cum s-a întâmplat asta, mai exact?

— Nu am aflat cu siguranţă nici până acum. Am fost la o conferinţă a florarilor în sudul Londrei. Training şi modele de business. Oficial, poliţia a spus că ziariştii au avut noroc. Au pus informaţiile cap la cap şi au aflat că eram una din cele două persoane care veneau din Devon. Dar Tony bănuieşte că numele meu a fost spus intenţionat presei, ca să devină mai interesaţi de caz.

Matthew se strâmbă.

— Crezi că e posibil?

— Nu ştiu ce să zic. Pare improbabil. Nu cred că presa ar vrea să te pună în pericol.

— Pericol? Chiar crezi că aş putea fi în pericol acum?

— Îmi pare rău. Nu am vrut să te sperii. Nu e ca şi cum eşti singura care îi putea identifica pe cei doi. Nu. Nu cred că au spus numele tău intenţionat. A fost o greşeală. Sunt aproape sigur.

— Ei... Oricum, toată lumea ştie că eu sunt femeia din tren care nu a făcut nimic.

— Îţi e greu, nu?

— Da. Dar nici nu se compară cu ceea ce îndură familia fetei.

— Aşadar. De ce Dumnezeu te-ai dus acolo? La Cornwall?

Oftez, las cafeaua deoparte şi îmi pun capul în mâini.

— A fost o prostie din partea mea. Ştiu. Dar când am văzut-o pe doamna Ballard în faţa magazinului meu, privindu-mă, am recunoscut-o din ziare – a apărut mult în ziarul local. În fine. Mi-a

dat fiori şi apoi, gândindu-mă la toate cele întâmplate, am simţit că ar fi mai bine să vorbesc cu ea. Eram convinsă că dacă i-aş fi spus personal cât de tare îmi pare rău şi că are tot dreptul să fie furioasă – că şi eu sunt mama şi îi înţeleg durerea...

Faţa lui Matthew îl trădează.

— Da, ştiu. A fost o prostie din partea mea.

— A reacţionat urât?

— Urât e puţin spus. Parcă era nebună. Acum înţeleg, bineînţeles. Am fost egoistă. Îmi imaginam că, dacă ar fi văzut că sunt o persoană de treabă şi că îmi pare rău din tot sufletul...

— Mai era cineva acolo?

— Nu. Doar noi două. I-am dus flori. Un buchet mare de primule, despre care citisem că erau preferatele Annei. Şi probabil asta a declanşat şi înrăutăţit totul. A devenit isterică. A spus că s-a săturat de flori şi nu aveam ce să caut acolo. Nu aveam dreptul. Să îi aduc flori de parcă fata ei murise. Iar ea nu crede că e moartă.

Matthew îşi mai pune nişte lapte în cafea şi mă serveşte, dar îmi trec mâna peste ceaşcă.

— Crezi că e posibil să fie încă în viaţă?

Matthew strânge din buze.

— Probabil. Dar, statistic, nu prea e posibil.

— Şi noi credem asta. Eu şi Tony.

Pentru un moment, îmi tremură vocea.

Aş vrea să pot să fiu mai încrezătoare. Îmi amintesc de un film pe care l-am văzut de curând la televizor, despre o fată care dispăruse şi fusese găsită după câţiva ani. Mi-o imaginez pe Anna ieşind dintr-un subsol sau un ascunziş, cu o pătură a poliţiei pe umeri, dar scena nu prinde contur în imaginaţia mea.

Tuşesc şi îmi mut privirea. Mă uit la dulapuri. Apoi din nou la cafea.

— În fine. Nu a fost chiar minunat în Cornwall. Mi-am cerut scuze că am deranjat-o, iar când am dat să plec, şi-a pierdut controlul.

— Psihic?

— Nu era ea însăşi.

— Te-a rănit, Ella? Adică dacă te-a rănit, dacă e violentă, trebuie neapărat să mergi la poliţie şi să le povesteşti. Ar trebui să ştie.

— Nu a făcut-o intenţionat. M-a împins când eram afară, pe scări. A fost mai degrabă un accident. M-am zgâriat puţin, pe braţ.

Matthew dă din cap.

— Of, Doamne. A fost vina mea. Nu e violentă. Nu a făcut-o intenţionat, iar eu nu ar fi trebuit niciodată să merg acolo. Să o provoc. Dar ideea e că m-a răvăşit. Ştiam că mă învinovăţeşte şi am vrut să repar asta. Însă toată ura aceea. Ochii ei.

— De asta crezi că ea îţi trimite cărţile poştale?

— Tu nu crezi?

Ridică din umeri şi clatină din cap.

— Aş vrea să le fi păstrat pe toate.

— Îmi pare rău. Nu voiam ca soţul meu să se îngrijoreze. O să fie promovat în curând şi are destule pe cap. Uitaţi ce e, domnule Hill. Scuze, Matthew. Dacă nu îmi preiei cazul, voi arde toate cărţile poştale. Te asigur că nu le voi da poliţiei.

Matthew mă priveşte foarte atent şi îşi schimbă poziţia corpului.

— Aş vrea să mergi să o vezi, Matthew. Eşti neutru şi ai şi experienţă în chestii din astea. Sper că poţi opri totul fără să o superi şi mai mult. Să o previi, dar fără să implici poliţia. Nu vreau să îi înrăutăţim situaţia.

— Şi dacă te înşeli şi e ea? Mama asta cam impulsivă.

— Atunci o să îţi urmez sfatul.

— Bun. Aşadar, ne-am înţeles. Da, Ella? O să merg să o văd pe doamna Ballard. Să vedem ce iese. Şi dacă nu mă convingi, o să te duci la poliţie, să le spui totul?

— Doar nu crezi că toate astea au legătură cu cercetările?

— Să fiu complet sincer, nu cred. Dacă nu e mama, probabil e vreun nebun. Însă poliţia trebuie să ştie.

— Dar telefonul meu?

— Ok. Ne întâlnim din nou după ce mă întorc de la Cornwall.

Se încruntă, se ridică şi strânge din ochi.

— Cred că ai auzit că au informaţii noi. S-a aflat în dimineaţa asta.

— Poftim?

— Au dat o ştire la radioul local, de dimineaţă. După reportajul de zilele trecute, când s-a împlinit un an de la dispariţie.

— Nu. Nu am auzit. Ce informaţie? A apărut cineva? Ce s-a întâmplat?

Matthew tresare.

— Nu au dat niciun nume, bineînţeles. Dar bănuiesc că e vorba de cealaltă fată din tren. Prietena ei.

— Sarah. O cheamă Sarah. Ce vrei să spui? Ce s-a întâmplat cu Sarah?

CAPITOLUL 7

PRIETENA

Sarah se preface din nou că doarme, dar acum e mai greu. Nu mai e doar mama, ci sunt şi asistente în jurul ei.

— Haide, Sarah. Trebuie să bei ceva. Da?

Asistenta o bate blând pe mână.

Pleacă. Pleacă.

— De ce nu îi puneţi o perfuzie?

Mama ei a vorbit haotic, s-a agitat şi a plâns toată noaptea lângă patul ei.

— Arată groaznic. Nu se poate ridica.

— Credeţi-mă. E mai bine pentru Sarah să nu o alarmăm şi să bea singură.

Sarah a înţeles că e o echipă de la urgenţe. Pentru câteva ore, a fost conştientă de ceea ce se întâmplă în jurul ei, dar s-a prefăcut că e ameţită şi nu înţelege nimic.

Vor să ştie cu exactitate câte pastile a luat. O întreabă în continuu. A ascultat conversaţiile dintre personalul medical şi mama ei. I-au făcut analizele ca să îşi dea seama câte pastile a luat, dar durează până primesc rezultatele şi ar fi mult mai uşor, explică ei, dacă Sarah le-ar spune, pur şi simplu.

Asistentele au încercat să o convingă pe mamă să doarmă puţin în camera de aşteptare. E ceea ce îşi doreşte şi Sarah.

E prea obosită, ameţită şi tristă ca să se simtă vinovată. Sentimentul de vină îi face stomacul să se strângă. Şi vrea ca toţi să o lase în pace.

Mama ei le explică asistentelor că ultima oară când au fost la spital a fost când Sarah era în şcoala primară şi a făcut un atac bronşic.

Părinţii aveau voie să doarmă în camera dejoacă, care era lângă camera copiilor. Majoritatea dormeau pe saltele, pe jos. Unii beneficiau însă de luxul de a dormi în paturi făcute.

De data asta, nu e nicio saltea sau pat. Margaret a fost ca o fantomă, toată noaptea. S-a plimbat de colo colo, ca să îşi dezmorţească picioarele, de la fotoliul de plastic de lângă patul Sarei, până la bufetul spitalului, unde au cafea proastă şi automate cu sandvişuri.

Sarah vomită din nou. Încă nu vorbeşte. *Câte pastile, Sarah? Trebuie să ştim.*

— Nu am multe în casă. Paracetamol. Două cutii.

Mama Sarei le repetă asta a nu ştiu câta oară.

Adevărul? Sarah nu îşi aminteşte câte a luat. A cumpărat câteva de la magazinul din colţ şi altele de la supermarket. Au reguli cretine cu privire la cantitatea de medicamente pe care o poţi cumpăra dintr-un singur magazin. Reportajul. Reconstituirea. Presiunea de a găsi noi martori. Cretina aia din tren.

Le-a spus poliţiştilor şi părinţilor de nu ştiu câte ori că e o mincinoasă.

Ce sex în toaletă? Cu un străin? Drept cine o luau? Cum îndrăzneau?

Dar apoi Sarah s-a panicat. Dacă în urma emisiunii ar fi apărut şi alţi martori? Apele se liniştiseră. Bineînţeles că voia să îi ajute pe poliţişti. Bineînţeles că voia să o găsească pe Anna. Dar nu voia să se afle ce rol jucase ea în toată povestea. Asta nu. Vă rog. Nu asta!

— Crezi că ar fi mai bine să chemăm din nou doctorul? Poate un psiholog. Să ne spună părerea lui.

— Urmez instrucţiunile doctorului. Vă rog să nu mă îngrijoraţi. Sarah nu mai vomită şi e mai bine să o convingem să se hidrateze. Credeţi-mă pe cuvânt. Apoi putem să ne dăm seama cum stăm.

— Ce vrea să însemne *„cum stăm”?*

Mama Sarei e agitată.

— Taci! Sarah nu se poate abţine. Taci odată!

— Aşa. Ce fată cuminte. Hai, Sarah. Încearcă să deschizi ochii şi apoi să vedem dacă poţi să te ridici un pic. Da? Rezultatele analizelor trebuie să sosească în curând. O să te anunţăm. Dar ar fi de mare ajutor...

— Nu ştiu câte am luat! Bine?! Habar nu am!

— Cred că ar trebui să o lăsăm în pace. Vă rog.

Mama Sarei începe să plângă, iar Sarah simte că şi ei i se umplu ochii de lacrimi. Ar vrea ca Lily să fie aici, dar nu îi poate spune asta mamei. Încă un subiect interzis.

— Îmi pare rău...

— Nu are de ce să îţi pară rău, draga mea. O să fie bine. Totul va fi bine. Îţi promit. Toţi îţi transmit dragostea lor. Părinţii Annei. Jenny, şi Paul, şi Tim şi toată lumea. Vor doar să te faci bine.

Sarah închide ochii. Nu e adevărat nimic din toate astea. Toţi o învinovăţesc. Au spus-o.

Cu o seară înainte de mizeria aia de reportaj, s-au întâlnit, ca să îşi facă un pic de curaj unii altora, dar totul a luat-o razna. Au vorbit şi au vorbit, până când băieţii s-au enervat şi au început să urle. Jenny a început să plângă.

Toţi ar fi trebuit să meargă la Londra. Toţi cinci. Anna şi Sarah să sărbătorească sfârşitul clasei a zecea şi faptul că nu mai trebuiau să poarte uniformă, iar cei mai mari, doar aşa, pentru distracţie. Dar apoi le-au lăsat baltă. Oamenii sunt atât de superficiali.

Când erau copii, totul era atât de diferit. Diferenţa de vârstă nu conta. Şi ce dacă Jenny şi cei doi băieţi erau cu doi ani mai mari? Apoi, când au crescut, iar cei mai mari şi-au găsit joburi part time, totul s-a schimbat. Aveau mai mulţi bani. Voiau să facă alte chestii. Şi au început să îşi facă tot felul de planuri. Sarah ura schimbarea asta. Îi detesta pe cei care se lăudau că aveau una şi alta. Din când în când, izbucnea, furioasă.

Dacă nu aţi fi fost toţi atât de egoişti. Dacă nu v-aţi fi făcut alte planuri. Poate nu ar fi trebuit să am grijă de Anna de una singură, la Londra. Paul a fost primul care s-a tras pe cur. Tim, al doilea. Se ducea să facă trekking în Scoţia şi voia să vadă muzeul din Loch Ness. Şi, de asemenea, nu voia să fie a treia roată la căruţă.

Jenny a primit o invitaţie la un concert, unde ar fi trebuit să meargă cu iubitul ei. Şi uite aşa au rămas doar Sarah şi Anna.

Ar fi trebuit să ai grijă de ea. Băieţii erau furioşi. *Nu înţelegem cum de v-aţi despărţit.*

Şi apoi Jenny s-a întrebat cum de nu s-au apărat una pe cealaltă, aşa cum făceau mereu. *Vorbim despre Londra. Ce Dumnezeu?*

Sarah voia să tacă naibii din gură. Toţi. Oricum, de ce trebuia să aibă ea grijă de Anna? De ce nu a fost invers? Pentru că Anna era o prinţesă? De asta? Bineînţeles că s-au înţeles să aibă grijă una de cealaltă. Anna a fost cea care nu a respectat pactul, le-a urlat Sarah tuturor. Lui Tim, egoistul care a preferat să facă trekking. Paul, cu vila lui modernă. Jenny, cu gagiul ei. I-a minţit în faţă, la fel cum a minţit în continuu poliţia.

Am spus că o să ne vedem la bar, la 2, şi o să luăm un taxi, să mergem acasă. Nu a venit... Anna a încălcat pactul. Ok? Anna nu a venit... V-am spus. V-am spus. V-am spus...

Maică-sa a încercat să o calmeze după ce a văzut emisiunea. Nu îi vor permite femeii din tren să mintă. Nu la televizor. A fost defăimător. E o ciudată. Dar Sarah a înlemnit. Dacă o să apară alţi martori? Din tren sau din club.

Îşi aminteşte cum a reacţionat tatăl ei, la Paradise Hotel, în Londra. La început a refuzat să îi vorbească. Au trecut mulţi ani de când şi-a abandonat familia. Dar maică-sa l-a vrut acolo, iar el a luat-o razna când procurorul i-a spus ce a declarat martora.

— Spui că fiica mea e o curvă?

Sarah s-a aşezat în faţa televizorului, să urmărească emisiunea, terifiată de ceea ce vor spune. Trebuia să meargă la Jenny. La fermă. Împreună cu ceilalţi prieteni. Dar apoi şi-a amintit.

Clubul. A simţit că i se face rău, când s-a uitat la ceas. Cearta cu Anna. *Nu mai fi copil!* Nu le-a spus adevărul poliţiştilor, în urmă cu un an, pentru că nu îşi mai amintea ce spusese şi ce nu. Era speriată că toată agitaţia asta o va distruge şi va spune ceva greşit. Aşa că s-a dus în baie şi a luat pastilele. Le-a spus că face o baie. Şi nu a făcut-o ca să se omoare. Nu a vrut să fie dramatică. Habar nu avea ce voia.

Poate doar să nu mai fie speriată. Să nu mai aştepte să înceapă emisiunea. Să nu ştie ce au aflat. Voia doar ca toate astea să se oprească.

În timp ce asistenta o ajută să se ridice şi îi aranjează pernele, lângă pat apare o persoană necunoscută. O asistentă într-o uniformă de culoare diferită. E mai bătrână şi vorbeşte cu maică-sa. Şoptitul ăsta e de rău augur. Ceva despre analize.

— Nu vreau să vă sperii, dar doctorul doreşte să vă vorbească.

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

— Ar fi mai bine să veniţi cu mine. Pe aici, doamnă Headley.

CAPITOLUL 8

DETECTIVUL PRIVAT

Matthew telefonează de două ori acasă, în drum spre Cornwall.

— E doar Braxton Hicks, Matt. O să sun dacă se schimbă ceva. E în regulă. Braxton Hicks.

— Pot să mă întorc. Să rămân acasă, dacă eşti îngrijorată.

— Sunt bine.

Sally e gravidă în opt luni şi cursurile de respiraţie I se par perfect normale. Dar Matthew nu e aşa. De când au început cursurile care trebuie să îi pregătească pentru naşterea copilului – o experienţă suprarealistă, de altfel – totul e alarmant de anormal. Doamne! De ce prietenii nu l-au avertizat?

Eşti sigură că nu vrei să faci cezariană, Sal? Unii spun că e mult mai sigură. Şi nu e nicio ruşine.

Eşti speriat, Matt? Iartă-mă, dar vreau să nasc natural. Şi acum e cam târziu să ne speriem.

În timp ce purtau conversaţia asta, în şoaptă, Sal stătea pe o saltea de yoga în iegării gri şi un tricou negru, iar Matt urmărea instrucţiunile despre cum să o maseze pe spate şi se gândea cât de minunat, dar, în acelaşi timp, şi ridicol arăta. Din spate, părea slabă. Dar în faţă, balonul ăsta care îi umplea tricoul.

Toată lumea de la curs o invidia pe Sal. Cum de nu te-ai umflat toată? Celelalte îşi arătau gleznele umflate, colacii de grăsime din jurul taliei şi al braţelor.

Dumnezeu ştie. Mănânc cât un cal.

Şi nu minţea. Matthew nu o mai văzuse niciodată mâncând atât de mult. Sandwich-uri cu fish finger, cu maioneză şi castraveciori tăiaţi bucăţi. În toiul nopţii. Pârţurile ei puţeau îngrozitor în ultimul timp. *Hai, termină, Matt. Eu nu mă băşesc*. Sunt o zeiţă gravidă.

Matthew se mai uită o dată la telefon şi zâmbeşte. Adevărul e că Sal se pârţâie în somn.

Are semnal puternic. Niciun mesaj. Nu ar fi bine să mai sune o dată?

Nu. Calmează-te, omule. S-a cam enervat când ai sunat a doua oară. O să fie totul bine. Nu mai durează.

Matthew se uită la GPS – mai puţin de un kilometru până la ferma familiei Ballard – şi trage pe dreapta. Mel ar trebui să fie deja la birou.

Sergent Melanie Sander, în curând. Doamne ajută! Criminalista Melanie Sander e cel mai drag fost partener din poliţie. Într-un timp, acum un milion de ani, pe când era îndrăgostit de ea, spera că între ei va fi mai mult. Dar asta e istorie. I-a povestit totul lui Sal.

Nu. Nu e 100% adevărat. Nu i-a spus că încă simte ceva ciudat în stomac când vorbeşte cu Mel. Nu e dorinţă. Nu mai simte asta. Doar un sentiment care îi aminteşte de un alt timp al vieţii lui. O altă versiune a lui.

A ieşit din poliţie de trei ani şi încă încearcă să se adapteze la noua viaţă. Apasă butonul care îi conectează ecranul cu mobilul. Ascultă cum se formează numărul şi sună.

— Detectiv Melanie Sander.

— Câte cafele ai băut până acum?

— Matt?

— O să închid şi te sun apoi, dacă nu ţi-ai luat a doua doză de cofeină.

Râde.

— Sper că nu ai de gând să îmi ceri vreo favoare.

— Bineînţeles că asta am de gând. Însă e win-win. Îţi garantez.

— Mereu e win-win, Matt. Te-am ajutat şi o să te ajut mereu.

Acum râde el.

— Serios. Eşti implicat în cazul dispariţiei fetei Ballard?

— Urmăresc ce se întâmplă. Una dintre colegele mele, Cathy, se ocupă de familia fetei. Primim informaţii de la Londra, atunci când pot fi deranjaţi. Ceea ce nu se întâmplă prea des. Procurorul care se ocupă de caz e destul de discret, între noi fie vorba. De ce întrebi?

— Din ceea ce ai aflat până acum, e cineva din familie implicat? Totul e clar în legătură cu mama şi tata?

— De ce te interesează aşa ceva?
— Fără motiv.
— Ar fi bine să nu îţi bagi iar nasul într-un caz în desfăşurare, Matt. Ştim cu toţii unde...
— Nu îţi face griji. Dacă aflu ceva, promit să te anunţ şi...
— Da. Da. Promiţi, dar ţii degetele încrucişate, la spate.
— Mă cunoşti.
Urmează un moment de tăcere.
De fiecare dată când ajung într-o situaţie de genul ăsta, Melanie încearcă să îl convingă să se mai gândească. Să se întoarcă în poliţie. Pentru că încă vede asta ca pe o opţiune validă pentru el şi jură că atunci când va avea destulă experienţă, se va ocupa de problemă. Dar de fiecare dată Matt transformă totul într-o glumă. Şi apoi tac amândoi. Ea consideră că îşi iroseşte talentul. Iar lui îi e frică să se gândească prea mult la asta.
— Bine. Nu ai aflat de la mine, dar e ceva în legătură cu părinţii. Lucrurile nu merg prea bine acolo, dar toţi au alibi. Însă îi urmărim. Procurorul care se ocupă de caz – ţi-am spus că e un înfumurat? – încearcă să îi găsească pe cei doi bărbaţi din tren. Între noi fie vorba, am avut aceleaşi probleme cu prietenul nostru european.
— Aşadar, în străinătate?
— Aproape sigur. Aici nu am găsit nimic. Nicio pistă. Niciun detectiv şi nimic util pe înregistrările camerelor de luat vederi. Cei de la Poliţia Metropolitană sunt cam sensibili. Înceţi în controalele la graniţă. Dar au mai apărut informaţii, după reportaj. Încă nu ni se spun prea multe, dar am de gând să îi presez un pic. Sper să aflu mai mult în curând. De ce?
— Aşa. Trebuie neapărat să bem o cafea în curând. Îţi scriu.
— Aşadar, eşti implicat în caz.
— Cine? *Moi?*
Ea râde.
— Bine. Hai, spune-mi înainte să închizi, cum se simte Sal?
— Trage pârţuri. Crede-mă, sarcina e o treabă puturoasă. Acum pe bune. E minunată. E mai frumoasă şi liniştită ca niciodată, dar cu pârţurile nu-i de glumă. O să îţi scriu în curând, să ne vedem la o cafea.
Încă râde când el închide. Se uită la ceasul de pe GPS.

* * *

Mai are cam un kilometru până la ferma familiei Ballard. E pe un drum cu sens unic. Un drum ciudat, asfaltat, de culoare nisipie, cu noroi pe margini, iar Matt se gândeşte ce naiba o să facă dacă va veni o maşină din direcţia opusă. Drumul e strâmt. Matthew ţine la maşina lui şi îşi imaginează ce dezastru ar fi dacă roata îi alunecă pe marginea asfaltului. Nu ar fi prea plăcut. Aşadar, la asta se referă oamenii când spun că trăiesc la capătul pământului. Ajunge, în sfârşit, la casă. E impresionantă: e mare şi are în faţă plante agăţătoare care, cu siguranţă, sunt somptuoase vara. Îşi dă seama de asta, deşi nu este grădinar şi nu recunoaşte speciile.

În faţa casei e un spaţiu imens, o peluză grandioasă, iar un al doilea drum duce înspre hambarele care se văd în depărtare. Matthew parchează sub un copac din faţa casei şi îşi pune cheile în buzunar. Nu e nevoie să închidă maşina.

Se bucură pentru că îi deschide însăşi doamna Ballard. Şorţul înflorat e clişeic. Dar Matthew se simte vinovat pentru gândul ăsta şi se forţează să o privească în ochi.

— Dacă eşti un reporter, nu am nimic de declarat.

— Nu sunt un reporter. Am putea să vorbim înăuntru, doamnă Ballard?

Uneori funcţionează. Încrederea în sine şi tonul oficial. De parcă ar avea vreun drept.

— Şi dumneavoastră sunteţi…?

Funcţionează, dar nu mereu.

— Sunt un detectiv privat, doamna Ballard şi mă ocup de dispariţia fiicei dumneavoastră.

Se schimbă la faţă. Dacă înainte era precaută, acum e surprins. Apoi i se citeşte o licărire de speranţă pe chip, iar Matthew se simte vinovat pentru asta.

— Nu înţeleg. Un detectiv privat. De ce sunteţi implicat în caz?

— Aţi vrea să discutăm înăuntru? Vă rog.

Stau unul lângă altul, în hol, iar atmosfera e ciudată. Matt se uită la vazele cu flori – sunt cel puţin patru, înghesuite pe o masa strâmtă, de lângă o oglindă mare.

— Aş vrea ca oamenii să nu mai trimită flori. Ştiu că sunt bine intenţionaţi. O să ţinem un priveghi, de un an de la dispariţie.

Tuşeşte. Îşi revine.

— Aşadar. Nu am înţeles foarte bine, domnule...

— Hill. Matthew Hill.

— Investigaţi în privat dispariţia fiicei mele? Dar de ce Dumnezeu aţi face asta? O echipă întreagă din Londra lucrează la caz. V-a sunat soţul meu?

— Nu, doamnă Ballard. Altcineva m-a contactat. E vorba de o altă persoană implicată direct în investigaţie. O persoană care primeşte scrisori neplăcute. Şi vreau doar să opresc asta, în aşa fel încât toate resursele să fie canalizate înspre ceea ce contează, de fapt. Să vă găsim fiica.

— Scrisori neplăcute?

— V-ar deranja dacă am lua loc, un moment?

Pare că nu e foarte convinsă, dar până la urmă îl duce în bucătărie. Şi aceasta clişeică, cu soba ei albastră şi mare, plină de ciorapi puşi la uscat. Doamna Ballard e agitată. Îşi frământă mâinile în poală.

Nu îi oferă nimic de băut.

— Dumneavoastră nu aţi primit nicio scrisoare de genul acesta, să înţeleg.

— Nu. Deloc. Dimpotrivă. O grămadă de scrisori drăguţe, de la necunoscuţi. Unele ciudate, într-adevăr. Dar nimic deranjant. I le arătăm poliţistei care se ocupă de noi, Cathy. Ţinem legătura constant. Dar cine a primit astfel de scrisori? Sper că nu Sarah. Ştiţi că e în spital?

— Prietena fiicei dumneavoastră? Cea cu care a plecat în excursie?

— Da. Am fost acolo azi dimineaţă. La spital. Aşteaptă rezultatele analizelor. Groaznic. Mama ei stă ca pe ace. Toţi stăm ca pe ace. Ca şi cum nu s-ar fi întâmplat deja destule rele. Despre asta e vorba? Sarah a primit scrisori neplăcute?

— Nu. Nu ea.

Matthew o priveşte în ochi pe Barbara Ballard, să vadă dacă se simte inconfortabil. Dar nu. Nu se fereşte. Are privirea omului hăituit.

— Ştiu că va fi greu pentru dumneavoastră, doamnă Ballard. Dar aceste scrisori le primeşte martora din tren. Ella Longfield.

— Oh...

Atitudinea şi tonul i se schimbă.

— Femeia *aceea.*

— Da. Ştiu de la doamna Longfield ce credeţi despre ea şi nu intenţionez absolut deloc, vă asigur, să vă aduc mai multe

neplăceri vorbindu-vă despre asta. Dar Ella încearcă din răsputeri să oprească această corespondenţă fără să implice poliţia. Nu vrea să îi distragă de la problema principală. Aceea de a o găsi pe Anna.

— Îmi pare rău.

Ridică din umeri. Îl priveşte fix. Are o atitudine defensivă.

— Uitaţi. Cred că vă e foarte, foarte greu, doamnă Ballard. Dar şi eu am fost poliţist. Vă asigur că există oameni buni, care fac tot ce le stă în putere. Mai ales după ce au văzut reportajul. Reportajele de genul acesta ajută să...

Nu muşcă momeala.

— Uitaţi ce e. Mai bine vorbiţi despre scrisorile acestea, sau orice ar fi, cu soţul meu.

Se ridică.

— Nu aude mereu mobilul şi semnalul nu e foarte puternic, dar pot încerca să îl sun, dacă doriţi.

— Nu trebuie să îl deranjaţi. Vă trece prin minte cineva care ar putea să îi trimită aceste scrisori doamnei Longfield? Cineva din cercul dumneavoastră, care a fost foarte supărat din cauza a ceea ce s-a întâmplat. Care e nervos pentru că Anna a dispărut.

— Toată lumea a supărată, domnule Hill. Fiica mea e în continuare dispărută. Priveghiul e mâine. Şi acum, vă rog să mă scuzaţi.

Se adună cu greu şi îi dă de înţeles, fără să îi pese că nu respectă bunele maniere, că nu mai vrea să vorbească cu el.

Matthew ştie din propria experienţă că această atitudine se va transforma, în curând, în furie.

Îi întinde cartea de vizită. Ea o ia, ezitând un moment înainte de a o pune în buzunarul şorţului.

— Aţi vorbit poliţiei despre aceste scrisori?

Doamna Ballard continuă să îl privească direct în ochi.

— De ce întrebaţi?

Nu răspunde.

— Bun. Dacă auziţi ceva important, o să mă sunaţi, da?

Dă din cap.

— Doamna Longfield va trebui să raporteze totul poliţiei, dacă scrisorile vor continua să vină. Şi nu e ceea ce îşi doreşte.

— Nu?

Matthew strânge din buze şi salută din cap.

O simte pe doamna Ballard cum îl urmăreşte în timp ce porneşte maşina şi întoarce într-un cerc mic, înainte de a intra din nou pe drumul prea strâmt.

Verifică pe display dacă e hands free-ul e conectat. Niciun mesaj de la Sal. Nu vrea să privească în urmă. Trebuie să rămână tare pe poziţii.

Apoi îşi continuă drumul. Învârte cu grijă volanul şi încearcă să îşi şteargă din minte imaginea ochilor Barbarei Ballard.

CAPITOLUL 9

TATĂL

Henry îşi verifică oile din cel mai îndepărtat câmp, când vede maşina apropiindu-se de casă. Vântul e puternic acolo, sus. Se închide la haină până la bărbie şi în tot timpul ăsta priveşte în jos, la casă.

Partea asta a fermei a fost mereu o problemă, din punct de vedere logistic. Se poate ajunge aici doar cu atv-ul şi Henry mereu a avut o relaţie complicată cu ele. Nu i-ar recunoaşte niciodată Barbarei de câte ori a renunţat să îl folosească. De câte ori ajungea pe cea mai abruptă pantă, se gândea ce idee tâmpită e să urci la viteză maximă. Două roţi în aer şi simţea cum toată greutatea se duce într-o parte. Era exact aşa cum spuneau. Când îşi aducea aminte, se întreba cum de reuşea atunci, în tinereţe. Îi lăsa pe toţi în urmă.

Aude din nou în cap vocea Annei.

Mi-e scârbă de tine.

S-a speriat atât de tare în ziua aceea în care a luat atv-ul, că s-a dus direct acasă, în biroul său, de lângă încăperea unde ţineau încălţămintea şi şi-a schimbat asigurarea de viaţă. Şi-a făcut una mai scumpă. S-a certat rău cu Barbara, atunci. Cea mai urâtă ceartă.

Nu ne permitem o asigurare de viaţă mai scumpă, Henry. De ce ai făcut aşa ceva? Nu mai fi atât de dramatic.

A promis că va anula extraopţiunea. Dar, în secret, a continuat să se gândească la oferta pe care i-a făcut-o un vecin. Voia să îi cumpere o parte din terenuri. Asta le-ar fi adus mai

mulţi bani. Dar era o chestiune de onoare, încă încerca să le arate că e un fermier, nu un manager turistic.

Şi acum priveşte maşina cum pleacă. Şoferul e nervos din cauza drumului. Conduce încet. Nu. Henry a decis că nu va mai vinde sau închiria terenurile pentru care tatăl şi bunicul lui au muncit atât de mult ca să le cumpere. Şi ce dacă, pe hârtie, afacerile în turism dau mai bine? Vile de vacanţă la ţară. În adâncul sufletului e fermier. Şi aşa ajunge să se gândească la puţinele oi şi vite şi la asigurarea de viaţă scumpă, pe care nu a anulat-o.

Nu l-a recunoscut pe bărbatul care a venit la ei. Înalt şi slab, dar prea departe ca să îi vadă bine faţa.

Pentru un moment, Henry se întreabă dacă era poliţist şi simte senzaţia aceea puternică: şoc şi adrenalină.

A trecut deja un an şi Henry, spre deosebire de soţia lui, nu mai crede că fiica lor e vie.

Henry o vede pe Barbara cum iese pe scările din faţa casei ca să se asigure că vizitatorul a plecat.

Îşi aminteşte că trebuie să coboare şi să afle ce naibii se întâmplă, când aude un behăit în spatele lui. Se întoarce şi vede două oi care alunecă prin noroi, de cealaltă parte a câmpului, periculos de aproape de râu. La naiba. Trebuie să meargă acolo. Să le ajute să se ridice. Asta durează mai mult decât se aşteaptă. Oi proaste, fără creier.

Îl cheamă pe Sammy, care are coada între picioare. Până şi câinele urăşte câmpul ăsta. Îl priveşte de parcă ar fi supărat. *Ce căutăm aici? De obicei vii cu ATV-ul.*

În sfârşit, cu ajutorul lui Sammy, reuşeşte să aducă înapoi, pe teren sigur, oile rătăcite. De acolo le împinge şi mai departe, prin poartă, pe terenul vecinului, care, deşi nu are prea multă iarbă acum, e mai sigur noaptea, închide poarta, îl cheamă pe Sammy lângă el şi pleacă înspre fermă.

Se numeşte Drumul Primulelor. Pe când era mică, Anna iubea zona aceasta datorită gardurilor vii, înalte. Îi plăcea aşa de mult să culeagă flori sălbatice.

Hai să ne întrecem, tati.

La auzul acestei voci mai blânde, Henry închide ochii şi se opreşte, pentru un moment. Şi-o aminteşte în geaca de puf, roz, cu căciula cu moţ, roz şi mănuşi roz. *Hai, tati! Să ne întrecem până acasă.* Cu buchetul de primule în mână.

Îşi deschide ochii doar când îl simte pe Sammy cum adulmecă la picioarele lui.

E în regulă, băiete. E în regulă.

Îl bate pe cap, inspiră adânc şi se întoarce acasă. Când ajunge, Barbara a intrat deja înăuntru.

Se descalţă în încăpere pentru pantofi.

— Cine era cel care a venit mai devreme?

Barbara iese din bucătărie şi e palidă. Îşi şterge mâinile de şorţ.

— Un detectiv privat.

— Ce naibii a căutat aici un detectiv privat?

— Spune că Ella, femeia care are florăria, a primit scrisori de ameninţare.

— Şi ce e cu asta?

— Nu. Nu chestii de la televizor. Scrisori adevărate. Sau ceva de genul ăsta. Le-a primit acasă.

— Şi asta ne interesează pentru că?...

— Cred că are impresia că eu le-am trimis.

— Te-a acuzat?

— Nu pe faţă. Dar asta a insinuat. De parcă mi-a făcut o favoare. M-a avertizat.

Henry tace. Se încruntă.

— Şi înainte să întrebi, nu, nu le-am trimis eu. Cu toate că nu pot să mă prefac că nu îmi pasă cine a făcut-o.

— Ei, bine, sper că i-ai spus să nu se mai întoarcă. Crezi că ar trebui să o sun pe Cathy? Sau echipa din Londra? Să le spun despre asta?

— Nu. Nu are rost. I-am zis să nu se mai întoarcă. Dar a spus că va raporta totul poliţiei.

— Şi nu ai mai zis nimic? Vreo prostie, Barbara? Despre mine.

Se uită la el serios. Fără să clipească. Privire de gheaţă. Henry simte cum îi creşte pulsul.

— Nu, Henry, n-am spus nicio tâmpenie... despre tine.

Henry se aşază pe banca veche.

— Jenny e acasă?

— Nu a ajuns. A mers în oraş. Vrea o haină nouă pentru priveghi. Ceva călduros şi elegant.

Henry a spus clar şi răspicat de la început ce crede despre priveghi. Nu e un om religios. A fost ideea preotului. Rugăciuni şi lumânări ca să marcheze un an de la dispariţie. Iniţial, a fost

programat pentru joi, la exact un an. Dar odată ce au confirmat reportajul, au decis să îl mute pe duminică. Era mai bine şi pentru oameni, fiind în weekend. Barbara îşi ridică bărbia.

— Mama Sarei spera să putem amâna priveghiul până când Sarah se va simţi îndeajuns de bine încât să poată veni, dar i-am spus că nu e o idee bună. Sarah trebuie gândească să se facă bine, acum. Atât. Cred că ar trebui să facem aşa cum am stabilit deja.

— Încă mai crezi că priveghiul ăsta e o idee bună?

— Habar nu am, Henry. Dar oamenii au fost aşa de buni şi vor să dea o mână de ajutor. Jurnaliştii vor face poze. În felul ăsta, evenimentul o să fie în atenţia publicului. Cathy spune că asta e bine. Să rămânem în atenţia oamenilor.

— Şi Sarah? Încă pretinde că a fost un accident? Pastilele...

Nicio supradoză nu e un accident, se gândeşte Henry. Ar vrea să îi pară rău pentru Sarah, dar nu reuşeşte.

CAPITOLUL 10

MARTORA

— De ce nu mă laşi să fac eu ceaiul, draga mea? Aşa ai avea zece minute libere, ca să te schimbi.

Aud vocea soţului meu, dar nu mă întorc. Privesc fix, din capul scărilor, corespondenţa din cutia poştală. Îl văd, urlă la mine, dintre facturi şi plicuri albe. Bine-cunoscutul plic negru. De data asta, adresa e printată pe o etichetă crem.

— Sunt bine. Pe bune. Mă cunoşti. Prefer să fac ceva.

Mă grăbesc să iau scrisorile de pe podea şi le adun într-un teanc. Simt cartonul înăuntrul plicului şi îl îndes pe la mijloc, pe măsură ce Tony începe să coboare scările.

— Sigur eşti bine, Ella?

— Ce zici de nişte sandvişuri cu şuncă? Spune-i lui Luke că sunt gata în 15 minute. Bine?

Inima îmi bate tare şi intenţionat nu mă privesc în oglinda de pe hol. Nu vreau să văd adevărul. Faţa roşie.

M-am gândit serios că, dacă îl sun pe Matthew, toate astea se vor opri. Chiar credeam că puteam să nu îl îngrijorez pe Tony. Oricum, a fost mult prea implicat în toată povestea asta.

Ajung în bucătărie. Caut printre scrisori circularele de la bancă şi de la enotecă, ca să i le dau lui Tony. Ştiu că ar trebui să îi spun. Mi-am promis că o voi face în curând. Foarte curând. Doar să vorbesc cu Matthew. Dar ştiu că se va supăra din nou şi are deja destule pe cap, de când trebuie să muncească pentru promovare. Mă simt vinovată pentru că mi-a atras atenţia să nu merg la Cornwall, iar eu nu l-am ascultat. Oh, Doamne. Sper din tot sufletul că Matthew va rezolva situaţia asta.

— Ceva interesant?

Tony se uită la corespondenţa din mâna mea.

— Companii de asigurări. Dealeri auto.

Se strâmbă şi se întoarce. Mă îndrept înspre cuptor şi încep să fac sandvişurile. Sună telefonul.

— Răspund eu, zic, întrebându-mă dacă e Matthew. Credeam că i-am spus să mă sune la magazin.

— Ella, se întâmplă ceva, nu? Şi nu îmi spui.

— Nu acum, Tony. Sunt bine.

La naiba. Dacă nu e mama din Cornwall, va trebui să ducem scrisorile la poliţie. Exact. Şi atunci va trebui să îi spun lui Tony. Cu o mână deschid şunca, iar cu cealaltă răspund la telefon. Mă gândesc să îi spun lui Matthew să sune la magazin, mai târziu.

— Alo? Mama lui Luke?

— Da. Ella Longfield. Cine e?

— Sunt Rebecca Hillier. Mama lui Emily. V-am sunat să îmi confirmaţi că totul rămâne cum am stabilit, pentru întâlnire.

— Întâlnire? Mă tem că nu înţeleg despre ce e vorba.

Urmează o pauză foarte lungă.

— Luke nu v-a spus nimic?

— Nu. S-a întâmplat ceva?

— Nu am de gând să vorbesc despre asta la telefon. I-am spus foarte clar lui Luke. Aşadar, sunteţi liberă mâine sau nu?

Tony mă întreabă din priviri cine e, ce s-a întâmplat.

— Soţul meu e la poker cu prietenii până la 19.30. Aşa că...

— Bine. 19.30 e bine. La noi. Luke are adresa.

Şi apoi închide.

— Foarte ciudat. Şi foarte urât. Cheamă-l pe Luke, te rog.

— Ce se întâmplă?

— Aş vrea să ştiu.

Pun vreo şase felii de şuncă pe tavă, una peste alta, ca să încapă. Când îl aud pe Tony urcând scările, deschid plicul.

AI GRIJĂ. O SĂ...

— Ella! Vino sus!

Doamne fereşte...

Ştiu că s-a întâmplat ceva rău în camera lui Luke. Asta îmi distrage atenţia de la scrisoare.

În ultimele două săptămâni, a întârziat tot mai mult la magazin şi la şcoală. Am primit şi o înştiinţare că a lipsit de la ore. Mi-au propus să mă întâlnesc cu un consilier şcolar. Am tot vrut să mă ocup de asta, dar cu toate câte se întâmplă...

— Ce naiba se petrece, Luke?

Tony e mai mult decât îngrijorat.

Luke e sub pături, îmbrăcat în aceleaşi haine de ieri. Blugi şi un hanorac turcoaz. Transpirat. Miroase.

— Îţi e frig? Te simţi rău?

Încerc să menţin tonul calm. Mă simt vinovată pentru că am fost atât de absentă.

— Vorbeşte, Luke. Despre ce e vorba?

Tony trage draperiile.

Luke are cearcăne şi privirea întunecată. Nu răspunde.

— Tocmai m-a sunat mama lui Emily. Mi-a spus despre o întâlnire. Era destul de supărată pe mine. Credea că ştiu despre ce vorbeşte. Despre ce întâlnire e vorba, Luke?

Încerc să nu par nervoasă.

Tace în continuare.

— Ce e, Luke?

Încep să mă îngrijorez. Droguri? A furat din magazine? Are probleme cu poliţia? Nu. Luke al meu nu ar face aşa ceva. Luke al meu cel cuminte, care va merge la Oxford sau Cambridge. Şi apoi au venit toate astea peste noi. *E doar o fază,* mi-a spus Tony.

E un pic rebel, pentru că anul ce tocmai a trecut a fost mai greu decât ne aşteptam. Poate s-a săturat de examene. Asta e?

— Te rog, Luke. Spune-ne ce s-a întâmplat. Poate te putem ajuta.

Tony îşi înmoaie vocea.

Şi apoi Luke ne ia prin surprindere şi izbucneşte în plâns. Cu sughiţuri. Din tot sufletul. Ca un copil mic, neajutorat şi, în

acelaşi timp, absolut nepotrivit din partea băiatului ăstuia, care are aproape 1.80 m.

Îmi dau seama imediat de două lucruri: orice s-a întâmplat, e foarte serios şi am fost atât de distrasă de cazul Annei Ballard, că nici nu am observat.

CAPITOLUL 11

TATĂL

Henry bagă tractorul în marşarier şi Barbara apare pe scări.

— Ce naibii faci, Henry?

— Pregătiri pentru priveghiul tău.

— Priveghiul *meu.*

— Cu siguranţă nu a fost ideea mea.

Pentru câteva momente, nu face altceva decât să îl privească cum manevrează tractorul cu mişcări bruşte, nervoase. Speră că o să intre în casă şi o să îl lase în pace. Dar nu.

— Tot nu înţeleg ce faci.

— Aranjez nişte baloţi de fân, ca să aibă oamenii unde să stea.

— Oamenii nu o să stea jos. Cu siguranţă nu o să stea foarte mult.

— Oamenii mereu vor să stea jos. O să fie şi oameni mai în vârstă, care o să aibă nevoie de asta, Barb. Nu putem pune scaune. Nu vreau să se simtă prea confortabil, că nu mai scăpăm de ei.

— Eşti ridicol!

Henry se gândeşte că are dreptate să îi spună că e ridicol. Nu a vrut niciodată priveghiul ăsta tâmpit. Şi aseară, în pat, au vorbit încet despre asta, să nu îi audă Jenny.

Am putea să îl ţinem în faţa casei, i-a zis Barbara preotului, la telefon.

Henry i-a spus clar şi răspicat că nu va susţine nicio acţiune religioasă. Dar preotul i-a spus că priveghiul e chiar opusul unei acţiuni religioase. Prin asta, comunitatea vrea să arate că nu a renunţat. Că susţin în continuare familia. Vor să se roage ca Anna să se întoarcă sănătoasă acasă. Barbara a fost încântată şi

totul a fost stabilit. Un eveniment restrâns, acasă. Oamenii vor veni pe jos, din sat, sau din parc, sau din zona industrială.

— A fost ideea ta, Barbara.

— A preotului, de fapt. Oamenii vor numai să ne arate că sunt alături de noi. Despre asta e vorba.

— Sunt doar interesaţi de bârfe, Barbara. Despre asta e vorba.

Continuă să mute tractorul prin curte, punând încă doi baloţi de fân, unul lângă altul.

— Aşa. Ar trebui să fie îndeajuns.

Henry o priveşte pe soţia lui şi îl izbeşte un paradox atât de familiar. Se întreabă cum naibii au ajuns aici. Nu doar de când a dispărut Anna, dar în cei 22 de ani de căsnicie. Se întreabă dacă toate căsniciile ajung în punctul ăsta. Sau e un om rău.

Când Barbara îşi dă părul după ureche şi îşi ridică bărbia, Henry îi vede buzele pline, dinţii perfecţi şi pometii, ceea ce, odată, demult, o făceau să fie atât de diferită de restul femeilor. Henry încă nu reuşeşte să înţeleagă. E confuz. Ar vrea să poată da timpul înapoi. Să se întoarcă în vremea Balului Fermierilor, când ea mirosea divin şi totul părea atât de uşor şi plin de speranţă.

Şi îşi doreşte, da, să poată da timpul înapoi şi să o ia de la capăt. Să facă totul mai bine. Apoi îşi închide ochii. Aude din nou vocea Annei, lângă el, în maşină.

Mi-e scârbă de tine, tată.

Nu mai vrea să îi audă vocea. Să tacă odată!

Să dea timpul înapoi, pe vremea când Anna era mică, îl iubea şi strângea flori sălbatice. Pe când era eroul ei şi voia să se întreacă până acasă, unde îi aştepta ceaiul.

Barbara se uită la grătarul din curte.

— O să aprinzi focul, Henry?

— O să fie frig. Da, îl aprind.

— Mulţumesc. Eu o să pregătesc supa şi o pun în ceşti.

Tăcere, apoi.

— Chiar crezi că e o greşeală, Henry? Nu mi-am dat seama că te va deranja atât de tare. Îmi pare rău.

— E în regulă, Barbara. Să facem tot ce putem să iasă bine.

Bagă în marşarier, scoate tractorul din curte şi îl bagă în hambar. Acolo, în semiîntuneric, inima începe să i se potolească. Stă pe tractor. Are nevoie de linişte. Au vorbit să organizeze

priveghiul în hambar, în caz că ar fi plouat. Dar era o zi frumoasă. Rece, dar senină. Aşa că vor sta afară. Henry speră că frigul îi va alunga pe toţi mai repede, acasă, cu sau fără supă.

Şi acum se gândeşte că va mai rămâne ceva timp aici. Da. E bine aici, în hambar, singur. Îşi dă seama că nu vrea absolut deloc să se mişte.

* * *

O oră mai târziu, Jenny apare în bucătărie, să vadă ce face mama ei. Henry îşi scoate cizmele.

— O să fii bine, mamă?

Barbara pregăteşte două oale de supă.

— O să fiu bine. Doar că nu ştiu câţi oameni o să vină.

Henry o priveşte, din spate.

— Îmi pare rău pentru mai devreme, draga mea. Sunt un pic nervos.

— E în regulă.

Nu se întoarce să îl privească, dar îşi întinde braţul şi îi atinge umărul lui Jenny, ca şi când ar vrea să se liniştească.

— Ce face Sarah?

Jenny inspiră puternic.

— Încă îşi doreşte să vină. Mama ei zice că îi pare nespus de rău că nu poate ajunge. Şi continuă să spună că a fost un accident – chestia cu pastilele. Însă toţi ne simţim groaznic.

Ceva din vocea ei îl nelinişteşte pe Henry.

— Cum adică toţi? E trist, dar nu e vina voastră.

Jenny se întoarce la tatăl ei.

— Ei bine, poate e, de fapt.

— Ce Dumnezeu vrei să spui?

— Ne-am cam certat cu ea, înainte de emisiune.

— Noi, cine? Care noi?

— Noi, toţi. Eu şi Tim şi Paul.

Jenny coboară tot mai mult vocea.

— Ne-a cam dat peste cap faptul că a trecut un an. Şi voi vă certaţi toţi timpul... Nu ştiu. M-am dus cu ceilalţi la Sarah, să vorbim să ne uităm împreună la emisiune. Şi atmosfera s-a cam încins. Lucrurile au cam scăpat de sub control.

— Continuă...

— Cred că toţi ne simţim vinovaţi că nu ne-am dus la Londra. Dacă ne-am fi dus, am fi fost mai mulţi care să avem grijă de Anna.

— Doar nu crezi cu adevărat asta, spune Henry.

— Ba da. Cred. Şi băieţii au luat-o din nou la întrebări pe Sarah despre ceea ce s-a întâmplat în club. Cum s-au despărţit, mai exact. De ce evită să vorbească despre asta. Nu?

Şi acum Jenny începe să plângă din tot sufletul.

— Nu am vrut să o rănim atât de tare pe Sarah. Toţi ne-am lăsat duşi de val. Adică eu am renunţat la excursie din cauza lui John şi acum nici măcar nu mai suntem împreună. Toţi ne simţim atât de vinovaţi. Pentru că nu am fost acolo, în Londra. Dar nu ar fi trebuit să ne luăm de Sarah.

— Şi cearta asta când a avut loc?

— În noaptea dinaintea reportajului.

Şi de aceea a luat pastilele, se gândeşte Henry. *Iisuse!* Barbara o ia în braţe pe Jenny.

— Draga mea, nu e uşor, dar toţi ne luptăm să trecem peste. Nu te învinovăţi. Ceea ce trebuie să faci acum e să vorbeşti serios cu Sarah. Să îi explici că nu o învinovăţeşti.

— Nu ne învinovăţim. Suntem doar...

— Supăraţi. Toţi suntem. O să vorbesc cu mama Sarei şi o s-o întreb când o poţi vizita. Să clarificaţi totul. Hai, gata acum. Şterge-ţi lacrimile şi ia-ţi haina nouă. Oamenii trebuie să sosească. Îţi promit că te ajut să rezolvi problema asta cu Sarah. Bine? O să fie bine. Acum trebuie să fim puternici, pentru Anna. Da?

Henry îşi priveşte soţia şi se întreabă de unde a învăţat şmecheria. Să le spună mereu fetelor cuvintele potrivite, pe care au nevoie să le audă. *Fetelor*... Se încruntă pentru că a folosit pluralul.

— Asta e pentru Anna, da? Să ne ţinem tari, ca Anna să se întoarcă acasă. Da?

Barbara îi şterge faţa lui Jenny cu un şerveţel. Se aude soneria.

Henry merge să deschidă, în şosete. Preotul e îmbrăcat într-o geacă impermeabilă şi poartă cizme.

— Nu intru. Sunt plin de noroi.

Zâmbeşte.

— Ai avut o idee bună să aranjezi câteva locuri unde să se aşeze oamenii. Vreau să îţi arăt discursul pe care l-am pregătit. Nimic prea religios, aşa cum am stabilit. Doar câteva lucruri optimiste, care să ridice moralul. Şi m-am gândit că poate ai

vrea să spui şi tu câteva cuvinte, Barbara. Să le mulţumeşti tuturor că vă sunt alături şi să le spui jurnaliştilor să încurajeze oamenii să depună mărturie, în caz că ştiu ceva. Să ştie că orice detaliu, oricât de mic, poate fi de ajutor.

Barbara zâmbeşte, iar Henry o priveşte pe Jenny, care dispare. Merge sus să îşi ia haina cea nouă. Dintr-odată, o aude cum îi cheamă de la fereastra ce dă înspre câmpuri.

— Uitaţi! Trebuie să vedeţi! Haideţi aici, sus!

Preotul, curios, îşi scoate până la urmă cizmele şi îi urmează pe Henry şi Barbara pe scări, de unde se vede clar drumul strâmt înspre fermă. În lumina slabă, ceea ce se zăreşte îţi taie răsuflarea.

O linie subţire de lumini, de toate felurile, înaintează de-a lungul drumului: lanterne, torţe şi lumânări, toate strălucesc în întuneric.

Henry e surprins. Îi tremură bărbia.

Priveşte luminile cum strălucesc şi şi-o imaginează pe Anna cum fuge în faţa lui, în rochia roz, din stofă, pe sub haină şi cu un buchet de flori în mână.

Cathy, poliţista, o să ajungă în curând. Iar el îşi dă seama că povestea continuă de prea mult timp. O să vorbească cu poliţia. Le va spune tuturor adevărul.

CAPITOLUL 12

DETECTIVUL PRIVAT

Matthew face piramide mici din plicuri de zahăr, când Melanie Sanders intră în bar. Se uită la ceas şi se foieşte, ca întotdeauna. Lucru care o înnebuneşte pe Sal. De data asta a pus pariu cu el însuşi că va face trei piramide, una lângă alta. De cum cade una, se grăbeşte să facă o alta, înainte de a încerca să o repare pe cea veche. Masa nu e foarte stabilă, dar se distrează atât de tare, încât se simte ridicol şi scânceşte ca un copil, când îşi dă seama că trebuie să înceteze.

— Îmi pare rău că te-am deranjat în weekend, Mel.

Se ridică şi o sărută pe obraz, încercând să nu se uite la piramidele care cad odată cu mişcarea mesei.

— Nu e nicio problemă. De fapt, muncesc.

Se uită la pliculeţele de zahăr.

— Acum există buget pentru orele suplimentare?

Matthew adună rămăşiţele de pe masă şi pune la loc pliculeţele în recipientul de oţel inoxidabil, de pe suprafaţa curată şi strălucitoare.

— Nu. Domnul Halfwith a venit din Londra ca să se ocupe de cazul misterios care te interesează aşa de mult. Am grijă de el.

Ridică mâna ca să cheme chelneriţa şi se uită în spatele tejghelei, înainte să comande un cappuccino.

— Să înţeleg că i-ai făcut încălzirea.

Melanie se strâmbă şi scoate limba la el.

Matthew zâmbeşte. Îi pare atât de bine să o vadă pe Mel. A fost unul dintre puţinii colegi de la şcoala de poliţie care a refuzat să bea ness. A încropit o cafetieră din prima zi. Amândoi au fost luaţi la mişto, fără milă. Matthew o priveşte şi îşi dă seama cât îi e de dor. Nu doar să lucreze cu ea. Să lucreze în poliţie. Sentimentul de echipă. Asta îi lipseşte.

— Ok, Matt. Ai de gând să îmi spui ce se întâmplă cu adevărat, pentru că nu am foarte mult timp la dispoziţie?

Face ochii mari.

— Procurorul s-a dus să vorbească din nou cu familia Ballard. Cred că e vorba de informaţii noi, care au apărut după emisiune. Nu îmi spun încă foarte multe, bineînţeles, dar de aici plec să mă întâlnesc cu ofiţerul care se ocupă de ei. Ce se întâmplă? Trebuie să ştiu de ce te interesează atât de mult, Matt.

Matthew se uită în jur, prin bar, şi apoi scoate din buzunar o pungă ce conţine un plic şi o carte poştală.

Melanie o întoarce ca să poată citi mesajul şi se încruntă înainte de a-l privi, ca să îi ceară o explicaţie.

— I-a fost trimisă Ellei Longfield – martora din tren. Femeia care are florăria. M-a sunat. Înainte de asta, a mai primit două asemănătoare, pe care le-a aruncat, din păcate. Ştampile poştale aleatorii. Din Liskeard. Undeva din Dorset. Şi Londra.

— Şi nu s-a gândit să vină, să ne anunţe?

— Crede-mă, i-am spus acelaşi lucru, Mel, încă de la început. Dar era convinsă că mama Annei, Barbara Ballard, e cea care le-a trimis. Şi nu voia să îi creeze probleme. Se simte vinovată.

Melanie oftează. Chelneriţa îi aduce cafeaua.

— Nu te schimbi. Astea ar fi trebuit predate imediat.

— Nu fi nedreaptă. Asta fac acum, Mel. Şi nu ai fi văzut scrisoarea dacă nu o convingeam pe Ella să mi-o dea. Ştim amândoi că e mult mai probabil să fie o glumă proastă, decât o pistă.

— Pe bune, Matt? O glumă proastă? Cunoşti prea bine câte probleme a avut de când i s-a aflat numele.

— Mda. Cam nasol că s-a întâmplat chestia aia.

Matthew o priveşte în timp ce întoarce punga, ca să o examineze şi pe cealaltă parte.

— Chiar nu ştim cum de s-a aflat, Matt. Pe bune. Dar a fost destul de multă agitaţie acolo, sus, din cauza asta. Purtătorul de cuvânt s-a enervat foarte tare. În fine. Am investigat mult timp problema. Ca să o liniştim. Să echilibrăm situaţia. Dar în momentul ăla am crezut că a fost vorba de nişte troli sau copii. Poate prieteni de-ai Annei, de la şcoală. Neplăcut, dar nimic foarte grav sau care să aibă legătură cu investigaţia. Sau cu cei doi tipi din tren.

— Şi crezi că acum se întâmplă acelaşi lucru? Vreun nebun care încearcă să o sperie?

— Nu ştiu. Cine face asta, depune cam mult efort.

Se uită cu şi mai multă atenţie la scrisoare.

— Mă îndoiesc că o să mai găsim vreo amprentă acum, dar încercăm. Căutăm în sistem. Probabil e vorba de vreun dereglat. Aşa. Acum vorbeşte. De ce crede Ella că ar putea să fie mama?

Matthew îi povesteşte că Ella a fost la Cornwall. Îi spune despre cearta cu mama Annei.

— Şi nici despre asta nu ne-a spus. Excelent.

— Nu cred că e mama. Am vorbit cu ea, Mel.

— Iisuse, Matt. E o investigaţie în curs...

— Şi, după cum spuneam, nu ai fi avut scrisoarea dacă nu eram eu.

Melanie îşi bagă degetele în spuma cafelei.

— Nu sunt nerăbdătoare să îi povestesc despre asta lui Halfwith. Ai dreptate, e cel mai probabil să fie un alt nebun. Dar nu o să îi placă faptul că nu l-am anunţat.

— Care-i problema cu procurorul ăsta? Nu pare că au aflat prea multe.

— E un arogant. Arată de 12 ani. Dar asta nu m-ar deranja, dacă ar fi măcar un pic competent. Însă pare distras de un nou

caz de crimă din Soho. Şi mai crede că sunt şoferul lui personal, de fiecare dată când vine aici. Ceea ce se întâmplă des.

— Ai putea să nu îi spui chiar totul, când îi dai asta? Să îmi dai o mână de ajutor?

— Adică să nu îţi spun numele?

Matthew dă din cap şi o priveşte cu ochi de căţel.

— Ştiu că mă repet ca o placă stricată, dar ar fi trebuit să rămâi în poliţie, Matthew. Tu ştii că e aşa, eu ştiu, aşa că ar fi mai bine să nu mă contrazici.

Matthew nu răspunde. Melanie e unul dintre puţinii oameni care ştie motivul real pentru care a plecat.

— Hai, spune. Ce ai scos de la mamă, Matt? Cathy, cea care se ocupă de ei, spune că e femeie de treabă.

— Sunt de acord. Nu cred că ea le-a trimis. Nu a picat în cursă. I-am dat de înţeles că era vorba de o corespondenţă plină de ură şi le-a numit scrisori, nu cărţi poştale. Dar ceva nu e în regulă acolo, Mel.

— Ce vrei să spui?

— Mi-a spus că vrea să îl sune pe soţul ei. Dar din limbajul trupului mi-am dat seama că nu îl voia sub nicio formă acolo. Un pic ciudat...

Melanie se încruntă din nou.

— Care-i treaba cu părinţii, Mel? E totul clar cu ei doi? V-a ajutat emisiunea? Au mai apărut informaţii, după?

— Auzi, hai să vorbim mai bine despre faptul că eşti tată. E mult mai interesant.

CAPITOLUL 13

MARTORA

Am fost aşa de norocoasă să am un copil ca Luke, deşi la început nu am ştiut asta. Nu aveam experienţă.

Ca să fiu sinceră, credeam că e imposibil să am un copil şi să mă ocup şi de afacere. Toată lumea mă avertiza când eram spre finalul sarcinii. *Ai grijă, spuneau toţi. Lipsa somnului e o formă de tortură,* spuneau. *Nu o să mai ai timp pentru tine. Nici măcar să faci o baie, în linişte.* Prostii.

Ajunsesem să fiu cu adevărat îngrijorată că nu o să mă mai pot ocupa de afacere.

Când devine mai uşor?, am întrebat, cu două săptămâni înainte de a-l naşte pe Luke, o prietenă ce avea trei fete. Nu o să uit niciodată ce mi-a spus: *oh, niciodată nu devine mai uşor, Ella. O să vezi când sunt adolescenţi.*

În ziua aceea, m-am dus acasă şi am plâns întruna, gândindu-mă că va trebui să vând florăria.

Dar ştiţi ce? Nu a fost nici pe departe atât de greu pe cât îmi spuneau.

Bineînţeles, îmi aduc aminte panica pe care am simţit-o când am ieşit din spital şi nu puteam nici măcar să îl aşezăm în scaunul de maşină, cu toate exerciţiile pe care le făcuserăm înainte. Îmi amintesc şocul pe care l-am avut când mi-am dat seama că ne dau voie să ducem boţul ăsta de carne acasă şi nu aveam nici cea mai vagă idee despre ce facem.

Îmi mai amintesc şi că dădeam ture noaptea, în primele săptămâni, între camere, convinsă fiind că am uitat să îl pun în pătuţ şi mă temeam că o să cadă din pat.

— Unde e copilul, Tony? Unde am pus copilul?

Dar am fost uimită să văd cât de repede s-au aşezat toate. Luke era un copil vesel şi cuminte. Mama a venit să stea cu noi şi a trebuit să îmi iau un ajutor la florărie, dar până am ajuns în a zecea săptămână, Luke dormea deja toată noaptea.

Era genul de copil care, odată hrănit şi schimbat, era fericit. Se distra din orice. Puteam să îl pun pe o saltea, cu un leagăn deasupra capului, iar el se distra de mama focului.

Tu nu ai fost aşa, spunea mama. *Trebuie să îl fi moştenit pe taică-su.*

Pentru că Luke era aşa cuminte, m-am putut întoarce la florărie mai repede decât planificasem. Am pus un cârlig şi i-am atârnat din tavan un leagăn. Stătea acolo cu orele, legănându-se şi privindu-mă în timp ce aranjam lucrurile prin magazin sau vorbeam cu clienţii. Se legăna. Gângurea. Se legăna. Zâmbea.

Stau aici, pe pat, de Dumnezeu ştie câte ore, amintindu-mi toate astea despre Luke. Simt mirosul stofei pantalonilor.

M-am tot gândit cu ce să mă îmbrac, dar nu o să mă schimb. *Nu contează ce porţi, Ella. Asta nu va schimba ori repara ce s-a întâmplat.*

Ceea ce contează e că fiul meu – frumosul meu Luke – a trecut prin iad şi eu habar nu am avut. Am fost atât de distrasă, atât de preocupată să mă gândesc la Anna şi familia ei din Cornwall şi nenorocitele alea de cărţi poştale, că nu am văzut ce se întâmpla chiar sub nasul meu. Că fiul meu suferă. Am fost atât de şocată când a recunoscut. Din nou – atât de naivă. Nici nu mi-am dat seama că făcea sex.

— Eşti gata, draga mea?

Tony stă în uşă.

— Luke e jos.

— Da. Sunt gata.

În hol, îi repet lui Luke ceea ce i-am spus de atâtea ori în ultimele 24 de ore. Că timpul regretelor şi al „ce ar fi fost dacă” s-a terminat şi trebuie să înfruntăm realitatea, acum. Toţi, împreună. I-am amintit că nu e singur. Dacă vrea să ţină copilul, o să o susţinem pe Emily. Ca o familie. Luke trebuie să înţeleagă că asta nu înseamnă că vor locui împreună, ca un cuplu. Sau că se vor căsători. Sunt prea tineri pentru aşa ceva. Dar va trebui să facă parte din viaţa copilului. Să îl ajute. Să îşi asume responsabilităţi. Şi noi îl vom susţine. Îi vom susţine. Şi pe copil.

Luke e palid. Şi Tony e palid. Mă întreb dacă sunt singura care se gândeşte ce greu trebuie să le fie părinţilor lui Emily. Infinit mai greu. Are 16 ani...

Conducem în tăcere. 20 de minute. Luke ne îndrumă pe ultima porţiune de drum. Faptul că nici măcar nu ştim unde locuieşte iubita lui spune totul despre situaţia asta. L-am dus la cinema. Se întâlneau în oraş. Lua autobuzul.

Mă întreb unde au făcut sex. Asta îmi aminteşte de tren. De Sarah şi bărbatul ăla. Cum de au putut să facă aşa ceva? În toaleta unui tren. Cât de şocată am fost. Ironia sorţii. Eu şi standardele mele înalte. Aprind radioul, dar Luke mă roagă să îl închid.

La poştă, stânga. Apoi a doua la dreapta. Acolo. Casa din capătul străzii. Aia.

O casă drăguţă, din cărămidă roşie şi plante agăţătoare pe veranda. Ferestrele par proaspăt vopsite şi grădina din faţă e foarte bine îngrijită. Peluza tunsă şi o grămadă de trandafiri şi muşcate. Nu ştiu de ce sunt atât de atentă la toate astea. Poate pentru că nu vreau să cobor din maşină.

— Eşti gata, fiule?

Tony deschide portierele.

Luke ridică din umeri. Îl privesc şi îmi dau seama că e în stare de şoc. Continuă să spună că a folosit prezervativ.

— Am folosit prezervativ. Nu înţeleg.

— Luke, dragul meu, îi spun, situaţia e cum e. Suntem aici, lângă tine. Hai. Hai să intrăm.

Părinţii lui Emily se prezintă, dar nu ne dăm mâna.

Nimeni nu o să se prefacă.

Emily stă chircită într-un fotoliu mare, cu o pernă pe stomac, la fel de palidă ca Luke.

— Emily nu voia să ne întâlnim în felul ăsta, dar am simţit – ţinând cont că sunt atât de tineri – că e important să ne întâlnim toţi.

Rebecca pare că a repetat încontinuu replicile.

Observ că soţul ei îl fixează pe Luke. Nici nu vreau să îmi imaginez ce îi trece prin cap, dar aş vrea să îi şterg gândurile.

Luke e un băiat bun. Are defectele lui, dar şi ea pe ale ei. Şi aş vrea să am curajul să îi spun tatălui ei să nu îmi mai privească aşa fiul.

— Emily şi Luke au vorbit despre opţiuni, dar cred că e important să cunoaştem poziţia părinţilor. Ce vrem să facem.

Rebecca mă priveşte.

— Da. Cred că ai dreptate. E important să vorbim. Şi, înainte de orice, vreau să vă spun că ne pare nespus de rău şi ştim că trebuie să fiţi devastaţi, pentru că au ajuns într-o asemenea situaţie, la vârsta lor.

Simt cum Tony mă priveşte şi dă din cap, în semn că e de acord cu ceea ce spun.

— Am înţeles că au încercat să se protejeze.

Tony se întoarce spre tatăl lui Emily, dar singurul răspuns pe care îl primeşte e o privire de gheaţă.

— Are 16 ani.

— Tată, te rog.

Emily se uită la Luke, care e încă palid şi priveşte în pământ.

— Vrem să fie clar, mă uit din nou la Tony şi apoi la părinţii lui Emily, că vom face totul ca să o ajutăm pe Emily.

— Emily a decis să facă avort. Vrem să vorbim deschis despre asta. Dar poate o să ia în calcul şi să îl dea spre adopţie.

Simt un pumn în stomac, când aud asta. Nepotul nostru...

Rebecca îşi priveşte fiica în ochi.

— Încă discutăm despre asta. Trebuie să se gândească la multe. Facultatea.

Tace. Am o senzaţie ciudată în capul pieptului.

— Am putea să mai discutăm despre asta?

Tony tuşeşte şi continuă.

— Credem că Emily e cea care trebuie să decidă.

Acum Rebecca îşi priveşte soţul.

— Va discuta totul cu Luke, bineînţeles. Noi am vrut doar să ne exprimăm poziţia. Să ştim cu toţii cum stăm.

— I-am spus deja lui Emily că voi fi lângă ea.

Luke o priveşte fix, în ochi.

— I-am spus asta.

— Da. Poate ar fi trebuit să te gândeşti la consecinţe înainte să...

— Tată. Te rog, nu. Te rog.

Emily de abia reuşeşte să vorbească.

— Aşadar. Doriţi să vă spunem ceva, în mod special? În afară de faptul că Luke şi Emily au parte de tot suportul nostru.

Strâng cu putere pumnul stâng.

— Nu.

Rebecca îşi ridică bărbia.

— Voiam doar să fim siguri că fiecare îşi cunoaşte poziţia în situaţia asta.

Se ridică şi îmi dau seama că ăsta e momentul în care trebuie să plecăm. Îi întind Rebeccăi cartea de vizită.

— Mulţumesc.

Şi apoi plecăm în tăcere. Nu ne dăm mâna. Nu mai avem ce să ne spunem. Mergem înspre casă tot în tăcere. Acum e totul real. La 17 ani, Luke va deveni tată. Vreau să vorbesc, să spun că voi creşte eu copilul. Că nu îl vor da spre adopţie, sub nicio formă. Copilul lui Luke...

Şi apoi, în timp ce ne îndreptăm spre casă, un alt şoc. Găsesc în cutia poştală încă o carte poştală. Doar pe jumătate înăuntru. Fără plic, de data asta. Neagră, cu litere albe. E opt seara. Ceea ce înseamnă că cel care a făcut asta a trecut pe aici.

Stau pe verandă şi mă simt copleşită. Îmi imaginez că omul acela a fost exact în locul în care stau eu acum. Mă sperie ce poate să însemne asta. Pentru mine. Pentru familia mea. Îmi dau seama că ar fi trebuit să mă duc la poliţie. Să-i fi zis lui

Tony. Să fi spus că îmi e teamă pentru că simt că nu reuşesc să mai fac faţă. Şi îmi mai dau seama că în seara asta nu trebuie să fie vorba despre mine, sau Anna, sau despre cărţile poştale, orice înseamnă ele.

Seara asta e despre Luke...

PRIVESC...

9 seara

Îmi place că nu e sigură.

De aceea îmi place să urmăresc oamenii. Trebuie să o fac.

Nici nu îmi mai amintesc cum a început. Doar că a devenit important. Trebuie să urmăreşti, să vezi, pentru că este extrem de important să vezi cum oamenii se comportă diferit atunci când ştiu că cineva îi priveşte.

Vezi tu, unii oameni se comportă la fel, fie că îi priveşte cineva, fie că nu. Dar cei mai mulţi nu sunt aşa. Trebuie să îi urmăreşti mult timp ca să afli ceva sigur despre ei.

Uneori, şi asta e de asemenea foarte important, nu trebuie să faci prea multe. Oamenii pur şi simplu află. Şi îţi arată totul. Şi atunci devine şi mai interesant să îi urmăreşti pentru că, într-un final, se vor întoarce. La o fereastră. Sau exact în direcţia potrivită şi vor trage draperiile. Vor aprinde lumina. Sau vor controla uşa.

Uneori trebuie să îi ajut. Să îi aţâţ. Până când le văd privirea aceea pe care o înţeleg de acum şi, probabil, e tot ce îmi place mai mult.

Când cineva simte că e urmărit, dar nu mai e pe deplin sigur.

CAPITOLUL 14

PRIETENA

Sarah stă în pat, privind fix cana de ceai de pe dulap. De ce maică-sa continuă să îi aducă ceai? Nu îi place ceaiul din spital. Miroase ciudat.

Încă nu are destulă putere în mâini. La început nu a înţeles de ce s-au agitat toţi atâta timp. A crezut că îi vor face spălături stomacale. Că va vomita puţin. Îşi va cere scuze. Va pleca acasă. Dar nu.

Nimeni nu îţi spune adevărul. Însă, până la urmă, de ce ar face-o? Se presupune că oricine ia o supradoză vrea să moară. Aşa că de ce ar conta detaliile despre supravieţuire? Sarah îşi dă seama, în timp ce continuă să fixeze ceaşca cu ceai rece, că nici măcar nu îşi mai aminteşte de ce a vrut să moară. Nu mai ştie la ce s-a gândit când a luat pastilele. Ştie doar că toată lumea era speriată de ce s-ar putea afla după reportaj. Că, poate, toată lumea va afla despre ce s-a întâmplat în tren. Ce s-a întâmplat cu adevărat în club.

Da. Panică. Şi că voia să se oprească totul.

Dar nu îşi aminteşte că a vrut, conştient, să moară. Nu a vrut asta cu adevărat. Şi cu siguranţă nu vrea să moară acum. O sperie faptul că va trebui să facă faţă la ceea ce va urma. Obsesia despre ficatul ei. Analizele. Şoaptele. Expresia gravă a asistentei când se uită pe fişa medicală.

Îi tremură mâinile. Le priveşte şi vede cum îi tremură, îşi doreşte să nu fi căutat pe internet. Se întreabă ce simţi când chiar mori. Oare doare? Dacă ştii că mori. Pentru un moment, asta o face să se gândească la Anna. Dar blochează gândul. Nu. O vor găsi pe Anna. Trebuie să o găsească pe Anna. Îşi simte corpul încordat. Se frânge. O vrea pe Anna înapoi. Dar nu vrea ca ei să afle...

Între timp, mama Sarei încearcă să interpreteze analizele. Continuă să spună, cu vocea ei cântată, că totul va fi bine. Dar nu e totul bine.

Analizele sunt la limită. E ziua a patra. Se pare că ziua asta nu e cea mai bună.

I-au dat înapoi telefonul şi a căutat online. Mulţi oameni mor în ziua a patra.

Nu e uşor să supravieţuieşti unei supradoze de paracetamol.

O să îmi cedeze ficatul, mamă?

Termină, Sarah. O să fii bine.

Nu e adevărat. Rezultatele sunt chiar la limită. S-ar putea să aibă nevoie de transplant. Ambele variante sunt posibile. Când e vorba de ficat, nu e uşor să faci previziuni.

A luat cărbune. Şi i-au dat un medicament care ar trebui să îi ajute ficatul să reziste. Dar nu există nicio garanţie. Tot ce poate să facă acum e să aştepte.

Îşi doreşte atât de mult să o vadă pe sora ei. Lily. Dar maică-sa nu vorbeşte despre Lily, aşa că nu a reuşit decât să îi trimită mesaje pe Facebook. Nu i-a răspuns. Nu şi-a mai schimbat statusul de o veşnicie. Ultima poză de profil e de la un curs de yoga, sau ceva de genul ăsta.

Cineva dă la o parte perdeaua din spatele patului ei. Maică-sa s-a întors de la magazinul de la parter.

— Ţi-am cumpărat astea.

Ţine în mână două reviste şi nişte struguri.

Sarah o priveşte şi simte o grămadă de emoţii cunoscute.

Iubire. Furie. Frustrare.

— Poate ar fi bine să îl sun pe tatăl tău. Să îi spun cum te simţi.

— Nu. Nu o face. Nu vreau să vină aici. O vreau pe Lily.

— Haide, Sarah. Are dreptul să ştie ce ţi se întâmplă şi dacă vrea să vină...

— Nu! Nu îl vreau aici! Vorbesc foarte serios. De ce nu îmi povesteşti despre Lily?

— Lily a ales. Lily are viaţa ei, acum. Tată tău... a fost foarte îngrijorat.

Sarah se întoarce. A fost îndeajuns de rău că a insistat să vină la hotel, în Londra. Că a vorbit cu poliţia. Că a tot dat telefoane. Că s-a informat.

Poate i-a fost teamă de ceea ce ea ar fi putut să le spună poliţiştilor. Sarah o priveşte pe maică-sa cum se tot joacă, agitată, ba cu revistele, ba cu strugurii. Mută cutia cu şerveţele şi toarnă dintr-o sticlă.

De câte ori a încercat să dea totul în vileag? Să îi spună mamei. Dar mereu se întâmplă la fel. Ca acum. Nu o lasă. Îi închide gura. Continuă să se prefacă. Familia lor e doar o altă familie cu probleme. Totul foarte clar. Trist, dar clar. Nimic deosebit. Foarte mulţi oameni divorţează.

Tatăl tău aplecat. Dar vom fi bine. Totul se va petrece civilizat. Cu toate astea, amândoi te iubim foarte mult.

Uneori, de-a lungul anilor, Sarah s-a gândit să îi spună adevărul Annei. Dar Anna avea o viaţă atât de diferită. Anna cea frumoasă şi viaţa ei minunată.

Sarah se întinde între perne şi închide ochii.

— Aşa, draga mea. Trage un pui de somn. Eu o să citesc.

Ea şi Anna s-au cunoscut în clasa a treia. Pe atunci, tatăl Sarei era şofer de camion şi era mai mereu plecat. Mama ei mereu şi-a dorit să trăiască la ţară, aşa că şi-au cumpărat o casă cu două dormitoare, pe un teren mic de lângă oraş. Sarah îşi aminteşte cât de uimită a fost când Anna a invitat-o prima oară la ea acasă, la ceai. Ferma imensă, haotică şi plină de câini şi rândul de cizme în camera cu pantofi, care era mai mare decât bucătăria mamei ei.

Închipuiţi-vă, le-a spus alor ei, *o cameră întreagă doar pentru câini şi cizme. Ce nebunie!*

Când s-a întors acasă, Sarah s-a întins în pat, încă sub imperiul a tot ce văzuse. Ceaiul la ea acasă, după şcoală, ar fi însemnat nişte spaghete la cutie, încălzite, sau nişte cartofi la cuptor cu unt. Doar în weekend se gătea mai bine, dar şi atunci tot din pungi şi conserve.

Ce a văzut la Anna era de neimaginat. Mama ei a făcut o friptură incredibilă, delicioasă, cu ierburi aromate deasupra şi mere tăiate cu cremă de lapte şi ouă. Era miercuri şi Sarah şi-a imaginat că îi deranjează, dar Anna i-a spus că nu, era doar un ceai.

De ce? Ce ţi-ar plăcea să mănânci?

Tatăl Annei s-a întors de la câmp ca să mănânce toţi, împreună, şi a fost fermecător şi hazliu, a spus glume şi a stat la masa cu ciorapi groşi, de lână, şi a întrebat-o pe Sarah dacă ar vrea să vină cu Anna să vadă mieii.

Sarah s-a uitat cu atenţie la Anna şi s-a simţit de parcă ar fi făcut un pas înapoi ca să privească într-o bulă ciudată. Şi-a dat seama că asta e cea mai apropiată versiune a normalităţii pe care o văzuse vreodată. Nu se prefăceau. Asta era normalitatea lor. Normalitatea Annei. Viaţa atât de diferită a Annei.

Şi nu se simţea neapărat geloasă, dar îşi dădea seama că simte o agitaţie înăuntru, care o deranja pentru că era pentru prima oară în viaţa ei când se simţea atât de liniştită.

Anna a fost prima care s-a împrietenit cu Sarah pe când stătea ca o ciudată în locul de joacă. A chemat-o să se joace cu ei. Şi apoi să se joace cu mingea la perete, să cânte şi să facă cu schimbul, fără să scape mingea pe jos. Au fost fericite când au văzut că amândurora le place jocul cu mingea. În curând, toţi

din şcoală ştiau că sunt cele mai bune prietene. Aşa a început totul. Anna şi Sarah. Prietene pentru totdeauna.

A trecut mult timp până Sarah şi-a făcut curaj şi a invitat-o pe Anna acasă la ea. Probabil a băut ceai la fermă de vreo 12 ori până în momentul acela. Fripturi şi plăcinte, lasagna şi tot felul de mâncăruri delicioase, urmate întotdeauna de budincă. Preferata Annei era cu felii de prune, un fel de clătită, cu fructe coapte în mijloc. Mirosea aşa de bine. Anna spunea că era scorţişoara. Uneori le mâncau reci, ca şi gustare, când se jucau cu mingea în grădină, iar alteori mama Annei le încălzea, ca să le mănânce cu budincă şi cremă.

De multe ori şi Jenny, sora Annei, îşi chema prietenii la ceai şi atunci era ca la petrecere. Casa era plină şi la masă era gălăgie. Tim şi Paul erau mereu acolo. Sarei îi plăcea pentru că şi Tim locuia în zona unde stătea ea, şi astfel nu mai simţea că era singura diferită dintre ei. Ba chiar se pare că mama lui Tim nu gătea niciodată. Iar asta o făcea să se simtă bine. Maică-sa nu avea grijă de el. De aceea doamnei Ballard îi plăcea să îl răsfeţe. Ca toţi ceilalţi, de altfel. Uşa casei îi era mereu deschisă, îi servea tot felul de mâncăruri şi prăjituri.

În curând, au devenit o gaşcă, iar ferma era locul lor personal dejoacă. Îşi făceau tabăra în tufişuri, în apropierea hambarelor. Când era cald, doamna Ballard le punea o ţâşnitoare pe peluza din faţă, ca să se bălăcească în costume de baie, înainte de ceai. Domnul Ballard îi lăsa să intre în rulotă şi îi plimba cu ATV-ul, iar băieţii strigau *„mai repede, mai repede”.*

În vara aceea, ferma a devenit a doua casă a Sarei. Era atât de fericită.

Şi apoi, dintr-odată, în apropierea Crăciunului, Anna a întrebat direct, fără ocolişuri: *Sarah, crezi că aş putea să vin pe la tine?*

Cred că da.

Sarah s-a simţit nervoasă, ruşinată şi vinovată, în acelaşi timp. Ar fi vrut să fie mândră de familia ei, dar se îngrijora pentru ceea ce ar fi crezut Anna când i-ar fi văzut. Nu îşi imagina de ce cineva care a locuit mereu într-o casă atât de frumoasă ar vrea să meargă altundeva. Însă dacă Anna a fost surprinsă de casa lor mică, de cartofii la cuptor şi fasolea pe care au mâncat-o, nu a arătat nimic.

E atât de cald, a spus, în timp ce se cuibăreau la parter ca să se uite la televizor, de sub pătura pe care le-o adusese mama

Sarei. *E atât de cald la voi în casă, Sarah. La noi îngheţăm, iarna.*

Au continuat să fie cele mai bune prietene şi în gimnaziu, când Sarah a descoperit că are ceva deosebit: că era mai inteligentă decât credea. Până atunci, Anna era prima la testele de pronunţie. Caligrafia ei era dată ca exemplu şi mereu lua 10 la matematică. Dar nu era prea multă competiţie. Steaua Sarei a început să strălucească în gimnaziu. Se descurca excelent la matematică, care era o materie tot mai dificilă pentru Anna. Rolurile s-au inversat în prietenia lor, ceea ce a făcut-o pe Sarah să se simtă mândră că putea să ofere ceva înapoi familiei care a fost atât de bună cu ea. O ajuta pe Anna cu temele la matematică sau să îşi facă eseurile.

Şi Paul era inteligent, iar prietenii au început să glumească pe seama lor şi le spuneau tocilari. Paul era fiul unei prietene de-a doamnei Ballard, iar când s-a făcut mare şi frumos, Sarah îşi dorea şi mai mult să meargă în vizită la fermă. Uşa casei le era în continuare deschisă tuturor, chiar şi când au crescut. Când mâncau mai mult. Erau în continuare gălăgioşi şi alergau, se căţărau în copaci, se jucau de-a v-aţi ascunselea printre hambare. Unii părinţi se plângeau din cauza zgomotului, a mâncării, a muzicii şi a dezastrului, dar pe doamna Ballard nu o deranja deloc.

Era ca într-o poveste. Sarah şi Paul îi ajutau pe ceilalţi cu temele, în timp ce mâncau pizza, şi prăjituri şi biscuiţi. Ofereau şi primeau. În siguranţă şi fericiţi.

Da. Îşi amintea că era de aur primul an de gimnaziu. Cea mai fericită perioadă din viaţa ei.

Şi apoi sfârşitul anului. Vacanţa de vară.

Sarah avea 12 ani şi mergea pe 13. Maică-sa era în vizită la o veche prietenă din şcoală, iar Sarei i-a venit ciclul.

Sora ei, Lily, dormea la o prietenă, aşa că Sarah a început să cotrobăie prin sertarele ei, disperată să găsească absorbante. Din acelea care se lipeau, cu aripioare, pe care le văzuse în reclame şi păreau uşor de folosit. Dar nu a găsit decât nişte tampoane. A fost atât de speriată când a deschis instrucţiunile, încercând să îşi dea seama ce trebuie să facă. Atunci a intrat tatăl ei.

Sarah a izbucnit în lacrimi. A fost îngrozită când i-a spus să nu fie prostuţă. Că nu are de ce să fie îngrijorată sau ruşinată. Era

perfect normal. Bineînţeles că se va simţit un pic ciudat. Şi că îi părea rău că maică-sa era plecată, dar nu trebuia să fie supărată sau să îi fie teamă. Era parte din procesul de maturizare.

A luat-o de umeri şi, pentru un moment, Sarah a fost bucuroasă şi s-a simţit uşurată. Tatăl său era bun şi înţelegător. Putea vorbi cu el normal despre lucrurile astea. Şi apoi i-a luat instrucţiunile din mână şi i-a spus că sunt pentru fetele mai mari şi nu are nevoie de ele, încă.

Sarah era pe punctul de a-l întreba dacă merge cu ea la farmacie să îşi ia absorbante, când tatăl ei i-a spus că ar vrea să verifice înainte. Să nu facă vreo prostie.

Poftim?

Lasă-mă să arunc o privire. Să văd cât de mare te-ai făcut. Ştii tu. Acolo jos. O să ne dăm seama dacă îţi bagi tamponul imediat.

Nu. E în regulă. O să aştept până se întoarce mama.

Nu fi prostuţă. Nu ai niciun motiv să te ruşinezi. Menstruaţia e ceva perfect normal. Nu e ceva murdar sau de care să îţi fie ruşine.

Privind în urmă, Sarah ştie, la fel cum ştia atunci, în adâncul sufletului, că ceea ce se întâmpla nu era deloc în regulă. Dar era atât de şocată. Nu putea procesa, în acel moment.

Şi astfel a făcut cel mai îngrozitor lucru. L-a lăsat să se uite. L-a lăsat să simtă dacă s-a făcut îndeajuns de mare. Şi apoi a spus nu, crede că nu e cazul să folosească încă tampoane. O să meargă la magazin şi o să îi cumpere el ceva potrivit. Să nu îi fie ruşine.

S-a aşezat pe pat, cu şerveţele îndesate în pantaloni. Era îngheţată. Nu se putea mişca. Stătea acolo, în linişte deplină. Ca şi cum toată viaţa ei a fost înecată dintr-odată în bula asta strâmtă, strâmtă, şi care o durea la fel de mult ca senzaţia din stomac.

Problemă e că încă nu ştie ce să facă. Încă nu i-a spus mamei ei. Nu a spus nimănui. Nici Annei. Nimănui.

Încă ţine totul secret.

Când părinţii ei s-au despărţit, subit, a refuzat să meargă să îl vadă pe tatăl său, ceea ce i-a enervat la culme pe amândoi.

— Nu ţi-ai băut ceaiul.

Maică-sa a mutat ceaşca, a desfăcut strugurii din celofan şi i-a aranjat. Sarah o priveşte. Apoi priveşte ceaşca de ceai din mâna ei.

Iar cel mai urât lucru acum e că nu îşi poate scoate din cap faptul că taică-su mereu spunea cât de frumoasă e Anna. La concertele de la şcoală. La şedinţele cu părinţii. Toată lumea spunea asta, dar Sarah se gândea, în toate acele ore în care trebuia să stea în spital, fără nimic de făcut, că tatăl său voia să spună, de fapt, altceva. Ceva nu tocmai ok.

E minunată prietena ta Anna. Minunată.

— Mama Annei, Barbara, a sunat să vadă cum te simţi. Toţi îţi trimit iubirea lor. Au spus că a fost frumos la priveghi. A apărut la ştirile locale. Şi gaşca întreba dacă pot să vină să te vadă. Să te înveselească.

— Gaşca?

— Da. Jenny, Tim şi Paul. Îşi fac griji pentru tine şi le-ar plăcea să vină.

— Nu. Nu vreau. Nu încă.

— Bine. Dacă nu te simţi în stare, bine. Dar poate că te-ar ajuta. Barbara îşi doreşte foarte mult să te vadă. Ştii cât ţine la tine.

— Am spus nu încă. OK? Când o să fiu acasă. Mai degrabă când o să fiu acasă.

Nu se poate gândi acum la asta. Are lucruri mult mai importante la care să se gândească şi care o îngrijorează. De exemplu, se gândeşte la faptul că nu le-a spus poliţiştilor adevărul despre ceea ce s-a întâmplat cu Anna în club. Că nu a spus nimănui despre sms-ul tatălui ei din acea seară.

CAPITOLUL 15

MARTORA

Uneori, oamenii mă întreabă: *De ce flori, Ella?*

Adevărul e că florile au existat dintotdeauna în viaţa mea. De mică îmi plăcea să culeg flori sălbatice, când mergeam la plimbare cu bunica. Mă fascinau culorile şi parfumurile şi cum puteau să îţi schimbe dintr-odată starea, dacă le aranjai într-un

anumit fel. Bucuria simplă a unui buchet de primule şi apoi efectul blând pe care îl dădeau clopoţeii. Surpriza dată de contrast. Aroma mediteraneeană, a albastrului şi galbenului, împreună.

Îmi plăcea şi când mama mă lăsa să aleg florile, în magazin, şi să le aranjez în vaze, odată ajunsă acasă. Aşa am învăţat că lalele arată bine doar dacă le pui în partea de sus a vazei. În felul ăsta se apleacă peste margine. Nici prea mult, nici prea puţin.

Nu am uitat niciodată bucuria de a reînvia trandafirii cu apă proaspătă şi când le tăiam tulpina în unghi ascuţit. Şi apoi miracolul: îşi ridicau capul de parcă spuneau *„mulţumesc".*

Aşa că nimeni nu a fost surprins că atunci când am fost destul de mare ca să îmi iau o slujbă de weekend, m-am dus direct acolo, la florăria din oraşul unde am crescut. Treceam pe lângă ea în fiecare zi când mergeam la şcoală şi primăvara mă opream mereu să privesc buchetele de margarete. Nu erau mare lucru, ca să fiu sinceră: buchete standard, aranjamente obişnuite şi prea multe garoafe. Însă am fost cea mai mândră când m-au angajat pe şase ore.

Mă trezeam devreme ca să sortez stocul nou, inspirând parfumul florilor. Panglica strălucitoare. Foşnetul de material şi celofan. Am învăţat foarte repede să respect gusturile oamenilor: garoafele şi ferigile oribile. Aveam grijă să nu jignesc pe cineva şi îmi muşcam limba. Dar pe măsură ce am prins încredere în mine şi am învăţat tot mai multe lucruri, am început să mai dau sfaturi clienţilor fideli. *Ce aţi spune despre margarete? Sau crini? Ceva diferit, să facem o schimbare?* Şi nu a durat mult până şefa, Sue, mi-a dat voie să comand diferite lucruri şi să îmi fac propriile aranjamente şi buchete. *Ai ochi bun, Ella. Ai talent. Ar trebui să faci un curs.*

Aşa că l-am făcut. Un curs în care am învăţat lucruri de bază, pentru începători. Apoi am mai făcut unul, mai avansat, despre florile pentru nuntă şi al treilea, de design contemporan. Apoi am participat la un concurs şi am apărut pe prima pagină a ziarului local, pentru că am câştigat un premiu regional care a constat într-o săptămână de training cu unul dintre cei mai buni florari din Londra. Aşa am avut şansa să vizitez pieţele de flori, la apus. Obositor, înspăimântător. Vesel. Raiul pe pământ...

Şi apoi ceva de neimaginat s-a întâmplat. După ce am terminat cursurile, am studiat un an la facultate arta florilor şi afaceri. În acel an a murit bunica şi a lăsat celor cinci nepoţi o moştenire la care nimeni nu se aştepta. Prietenii mi-au spus să călătoresc. Să îmi iau maşină. Sau să fac înconjurul lumii.

Nu. Stăteam întinsă în pat, bucuroasă, şi ştiam exact ce vreau să fac.

Am negociat chiria. Magazinul meu. *Eşti nebună,* mi-au spus părinţii mei. *Ai idee câte afaceri mici dau faliment în primul an?*

Şi da, aveau dreptate, într-un fel. A luat mult mai mult decât mă aşteptam, să o pun pe picioare. Ca să fiu sinceră, în primul an producea un pic mai mult decât ceea ce cheltuiam. Şi să nu vorbim despre câte ore petreceam acolo. Dar nu am dat faliment. Ba dimpotrivă. În al doilea şi al treilea an afacerea s-a dezvoltat.

Trebuia să le ofer clienţilor ceva diferit, dacă voiam să fac faţă competiţiei supermarketurilor. Magazinul meu era intim şi chic. Eu îmi legam buchetele cu mâna, înainte ca ceilalţi să facă asta. Foloseam şnururi deosebite şi etichete handmade, făcute din flori presate, care se ofiliseră. Am învăţat să nu irosesc nimic.

Am învăţat cum să câştig bani din aranjamentele pentru nuntă şi sărbătorile de sezon. Ziua Mamei. Sfântul Valentin. Dar diavolul, îmi era clar, stătea în detalii. Buchete la reducere, atunci când comandam prea multe. Apoi am început să vând felicitări şi etichete, pe care le şi foloseam în buchete. O sursă de câştig binevenită.

Aici, în magazinul meu, creaţia mea, eram cea mai fericită. Aici nu îmi pasă ce spun ori gândesc oamenii despre mine, că sunt depăşită, că nu am destulă experienţă, aşa cum au spus când am deschis magazinul. Aici, la 6 dimineaţa, când lumea încă moţăie, eu sunt în mica mea lume, pregătind comenzile, înainte de prânz, când trebuie să mă întâlnesc cu poliţiştii. Înapoi în lumea reală, unde Anna încă e dispărută şi cărţile poştale îl sperie pe Tony la fel de mult ca pe mine.

Muncesc şi sunt foarte atentă la ceea ce fac. Un buchet pentru o zi de naştere, pe care îl vor lua la prânz. Decoraţiuni pentru şase mese, pentru o cină la un hotel din oraş. Două ceşti de cafea. Trei. Lucrez cu atenţie. Folosesc foarfecă mea preferată. Mânere roşii şi cele mai ascuţite lame de pe piaţă. Superbă. Şi apoi, cel mai ciudat lucru. Pe la şase jumătate,

poate fără un sfert, pun pe tejghea ultima decoraţiune, care e aproape gata şi mă duc până în spate. Când mă întorc, foarfecă a dispărut.

Aud o maşină şi mă sperii. De obicei, sunt foarte grijulie cu foarfecii, nu doar pentru că sunt periculoase, dar mai ales pentru că sunt foarte scumpe. Nu vreau să le scap pe jos. Să se rupă mânerul. Sunt ca şi cuţitul preferat al bucătarului. Un talisman. Am alte două în sertar, dar nu mă simt confortabil să folosesc altele decât acestea roşii. Nu le simt la fel în mână. Mă duc la uşă şi mă uit în parcare. O singură maşină are farurile aprinse şi nu pot să văd cine e înăuntru. Verific uşa magazinului. Deschisă. Dar în mod normal asta nu mă îngrijorează. Cât sunt aici, e deschis. Dacă cineva vrea să intre înainte de începerea programului, poate să o facă liniştit. Vreau să vând. Niciodată nu voi refuza un client. Dar azi am pus lanţul, ceea ce nu fac în mod normal. Stau încremenită şi inima îmi bate să îmi iasă din piept. Aştept. Două minute. Poate mai mult.

Nu fi proastă, Ella. Nu te gândi prea mult la asta. După care maşina pleacă, în sfârşit, şi simt umerii cum se mişcă, ceea ce îmi aminteşte că există blocuri înjur, iar asta nu e neapărat ciudat. E normal să fie mişcare dis de dimineaţă. Poate cineva pleacă la serviciu.

Aşa că mă întorc la ale mele, în spatele magazinului. Sunt confuză. Din unghiul ăsta, văd foarfecii pe tejghea. Nu îmi amintesc să le fi pus acolo. Nu îmi amintesc să le fi pus vreodată acolo, lângă casa de marcat. Nu aş face aşa ceva. Ar putea să alunece de acolo.

Mă uit în jurul meu ca atunci când eşti în bucătărie şi te uiţi în jur pentru că nu găseşti ingredientul pe care ai impresia că l-ai scos deja din frigider.

Sunt obosită. Atât. *Eşti obosită şi de abia mai faci faţă. Gândeşti prea mult şi strici totul, Ella. Tony avea dreptate. Ar fi trebuit să rămâi acasă şi să te ocupi de astea mai târziu.*

Prea multe gânduri. Termin rapid ultima decoraţiune şi pun totul în frigiderul de lângă masa de lucru – un fel de frigider pentru flori, care le menţine la temperatura perfectă, până mă întorc.

Când ajung acasă, Tony e în bucătărie, cu şorţul pe el.

— Eşti bine? Mi-am făcut griji. Ar fi trebuit să mă laşi să vin cu tine.

— A fost în regulă. Am vrut să rămâi aici şi să vorbeşti cu Luke. Eu am terminat treaba.

S-a calmat, dar îmi dau seama după felul în care stă şi cearcănele de sub ochi că nu a dormit prea mult. A reacţionat exact cum mă aşteptam: s-a îngrijorat peste măsură. *Ar fi trebuit să îmi spui, Ella. De acum înainte, fiară secrete.*

Asta mă face să mă simt groaznic. Îi arăt ultima carte poştală. Dar nu i-am spus încă despre Matthew.

— Nu ştiu ce să spun despre faptul că stai singură în magazin, în perioada asta. Atât de devreme. Nu cred că e bine până nu aflăm sigur ce se întâmplă. Ce spune poliţia. Ar fi trebuit să mă asculţi. Să stai acasă. Sau să mă laşi să vin cu tine.

— Trebuia să mă ocup de comenzi, Tony. Şi, oricum, o să vezi că e doar vreun nebun. Vreun adolescent dezaxat care nu are nimic mai bun de făcut.

Nu sunt foarte convingătoare când spun asta, pentru că nici măcar eu nu mai sunt sigură ce să cred. Cât de îngrijorată ar trebui să fiu.

— Au sunat acasă, Ella. Cine trimite cărţile poştale a sunat aici. Acasă la noi.

— Da. Şi ai dreptate. Ar fi trebuit să îţi spun de la început. Îmi pare rău că nu am făcut-o. Dar acum vreau să te ascult. Poliţia o să ajungă aici în jumătate de oră. O să fac aşa cum îmi spun, Tony. Până acum, eram convinsă că mama le trimitea. De aceea nu m-am îngrijorat prea tare.

— Aş vrea, însă, să nu mai mergi singură atât de devreme la magazin.

— Dacă asta e ceea ce vrei, o să îmi schimb puţin programul.

Îl privesc.

— Ai vorbit cu Luke?

Tony a spus-o primul, aseară, când eram în pat. *Crezi că sunt nebun dacă vreau să adoptăm copilul?* Am plâns şi l-am strâns tare în braţe. Am fost atât de uşurată pentru că şi el voia asta. Am căzut de acord că suntem prea bătrâni şi e nebunesc, dar nu am putea să lăsăm pe altcineva să ne crească nepotul. Copilul lui Luke. Asta în cazul în care familia lui Emily nu era de acord să îl ţină.

— A spus că va vorbi mai târziu despre asta cu Emily. E doar în zece săptămâni, aşa că e cam devreme să aducă problema asta în discuţie.

Tony îmi ia faţa în mâini.

— Cred că s-a simţit uşurat. Dar nu sunt sigur. Încă e în stare de şoc.

Tony îmi mai spune că Luke nu mai vrea să lucreze la magazin. Simte că e prea mult, în momentul ăsta. Îl înţeleg, cu toate că nu îmi va fi uşor să îi găsesc un înlocuitor. Faptul că se începe devreme nu prea îi motivează pe oameni să vină să lucreze acolo. Dar Luke e pe primul loc, aşa că va trebui să găsesc o soluţie.

— Bine. Hai să vedem ce spune poliţia. O să vorbim mai târziu despre Luke şi magazin.

Îi iau mâna, care e încă pe obrazul meu, şi i-o sărut.

Să fiu sinceră, sunt surprinsă că va veni detectivul din Londra. Se pare că a s-a dus la Cornwall ca să vorbească cu familia Ballard şi se va opri aici, pe drumul înapoi. Matthew mă ţine la curent. Mi-a spus că i-a dat cărţile poştale prietenei lui din poliţie. Nicio veste de la detectiv. Nu au găsit amprente. Dar vor să o vadă şi pe asta, ultima. Matthew a spus că îmi vor da o pungă specială pentru probe şi mănuşi pe care să le folosesc dacă voi mai primi şi altele. Aşa au mai multe şanse să găsească amprente. Mi-a spus să nu pomenesc numele lui. Să le dau de înţeles că eu am dus cărţile poştale la poliţie. Pe fereastra bucătăriei e o muscă ce bâzâie.

Tony încearcă să o prindă. Până la urmă, renunţă şi deschide fereastra. Scoate musca afară cu o bucată de şerveţel. Apoi se întoarce înspre mine şi dă din cap.

— Arăţi foarte obosită, Ella. Eşti bine, iubire?

— Da. Mă bucur că ţi-am spus despre cărţile poştale.

CAPITOLUL 16

TATĂL

Henry stă în locul lui preferat de pe zidul de piatră. De acolo vede câmpurile până departe. O ceaţă uşoară pluteşte deasupra râului, dar oile sunt în siguranţă, pe cealaltă câmpie, şi Sammy e fericit. Henry îi scarpină la ureche.

În momente ca acesta, în care priveşte soarele cum răsare, se simte cel mai liniştit. Se gândeşte că ar fi bine să mai bună nişte garduri pe câmpuri, ca să împiedice oile să alunece în râu. Dar e scump. Şi Barbarei nu îi place ideea să investească alţi bani în fermă.

Bucătării şi duşuri noi pentru vilele de vacanţă? Bineînţeles! De asemenea, sunt bani şi ca să plătească un designer web, ca să le optimizeze site-ul. Orice ar însemna asta. E oare o investiţie bună. Dar garduri? Mâncare? Reparaţiile tractoarelor?

Henry priveşte câinele. Limba îi atârnă şi e nespus de fericit să verifice câmpul. Şi pe următorul. Pentru Henry, asta are sens. Un câine care aleargă fericit pe toate câmpurile şi apoi se întoarce, victorios, la stăpânul său, dând din coadă, şi îi confirmă că a verificat toată zona.

Henry se uită la ceas. Mai are o oră. Trebuie să se întoarcă. Să facă un duş. Să se certe cu Barbara. Să încerce încă o dată să calmeze lucrurile înainte de a reuşi să facă faţă cum trebuie la toate astea.

— Hai, băiete.

Intenţionat merge pe drumul mai lung. Nu poate vedea Câmpia Primulelor, azi. Ajunge acasă şi se duce în încăperea pentru încălţăminte. Are încă haina în mână când apare Barbara.

— Unde ai fost? Trebuie să vorbim, Henry, înainte să ajungă poliţia. O să am probleme. Trebuie să ne gândim la Jenny.

— O să mă gândesc.

Barbara stă la masa din bucătărie şi bate darabana cu degetele. El se uită la fierbătorul de pe sobă şi parcă ar bea un ceai. Dar se răzgândeşte. Îşi priveşte soţia.

— Pot să am probleme mari, Henry. Am ştiut că nu trebuia să te las să mă convingi să îi mint pe poliţişti.

Îşi trage mânecile în jos şi apoi le suflecă din nou.

— O să fie bine, Barbara. O să aranjăm lucrurile. Vor înţelege.

— Da? O să înţeleagă?

Henry închide ochii. Îi pare rău că a supărat-o. Îi pare rău că trebuie să treacă şi prin asta. Că e un soţ rău. Dar s-a şi săturat să spună de un milion de ori că îi pare rău, pentru că nu se schimbă cu nimic situaţia şi nici nu îi ajută.

— Îmi pare rău, Barbara.

— Ei, bine, cu tot respectul, acum e puţin cam târziu pentru scuze. Să minţi poliţia înseamnă sperjur, nu?

— Cred că aşa se numeşte în instanţă, draga mea.

Henry priveşte în pământ. Îşi priveşte şosetele groase, din lână.

Mi-e scârbă de tine.

Vocea Annei, din nou. În cap. În maşină. Pe locul din dreapta, fără să se uite la el.

Şi în acest moment îşi dă seama că orice ar spune Barbara sau poliţia, nimic nu îl va face să se simtă mai rău.

— Încă nu înţeleg de ce a trebuit să minţim. Ştii cum a fost pentru mine în seara aceea, Henry? Aici, de una singură. Cu fiica noastră care era încă dispărută. Aici. Singură.

Henry închide ochii şi nu spune nimic.

— Şi, apropo, vreau să te muţi.

— Barbara! Pe bune? Cum o să ne ajute asta? Gândeşte-te la Jenny. Şi cum o să mă mai ocup de fermă dacă mă mut?

— Nu mai există nicio fermă, Henry. De ani de zile nu mai există.

Când îşi deschide ochii, o vede cum îl priveşte fix.

— Şi nu te întrebi de ce nu mai merge, Barbara? Întâi te căsătoreşti cu un fermier şi apoi decizi că nu mai vrei un fermier.

— Nu e corect.

— Nu e?

Tac amândoi, pentru câteva minute.

— Ne întâlnim cu ei şi eu le spun de ce ţi-am zis să minţi despre seara în care a dispărut Anna. O să fie bine. O să o scoatem la capăt. Îmi pare rău că te-am supărat, dar dacă vrei cu adevărat să mă mut, ceea ce voi face de azi înainte nu mai e problema ta. Acum mă duc să fac un duş. Înainte să ajungă.

Sus, sub jetul de apă care e prea fierbinte pentru că aşa îşi doreşte, Henry se simte uşurat pentru prima oară. S-a abandonat, în sfârşit. Ani şi ani de-a rândul s-a minţit că poate continua aşa.

Dar acum?

Îşi ridică faţa înspre jetul de apă şi potriveşte temperatura, pentru că îl arde. Şi pentru prima oară face ceea ce nu a mai făcut de când a murit mama lui. Sub apa fierbinte, care îi înroşeşte pielea, Henry Ballard începe să plângă.

Plânge pentru Anna, pe care nu o vor mai găsi niciodată. Anna, care ştie secretul lui cel mai urât.

Mi-e scârbă de tine, tată.

Apoi Henry se bărbiereşte a doua oară, îşi alege o cămaşă albastră, o pereche curată de blugi şi un maiou bleumarin. Face asta pe pilot automat. A trecut de mult de faza în care îşi făcea scenarii în cap. Fie ce-o fi!

Sunt trei poliţişti. O detectivă din zonă, Melanie Sanders, cu care s-au întâlnit de câteva ori şi care pare drăguţă; Cathy, cea care se ocupă de ei şi detectivul înalt, din Londra, care nu i-a plăcut niciodată lui Henry.

Încă de la început atmosfera e diferită faţă de celelalte daţi în care s-au văzut. Cathy acceptă să bea o cafea. Barbara o aduce la masa pe o tavă, dar detectivul din Londra refuză.

— Am înţeles că vreţi să vorbiţi cu noi, domnule Ballard.

— Da. Îmi pare rău, dar trebuie să vă spun ceva despre seara în care a dispărut Anna. Vreau să clarific ceva.

Detectivul se uită la colegele lui şi apoi din nou la Ballard.

— Interesant. Cred că noi doi suntem telepatici, domnule Ballard. Pentru că am venit până aici ca să discutăm exact despre asta.

E sarcastic, învârte cuţitul în rană şi nici măcar nu încearcă să mascheze asta.

— Vedeţi dumneavoastră, am primit nişte telefoane foarte interesante, după reportaj. Telefoane cam ciudate.

Henry se uită la Barbara, care a îngheţat.

— Haideţi. Dumneavoastră primul, domnule Ballard.

— Bine. Îmi e ruşine să recunosc, dar am minţit despre noaptea în care a dispărut Anna şi i-am cerut Barbarei să mă acopere, pentru că îmi era foarte ruşine.

Barbara îl arde cu privirea.

— E în totalitate vina mea. Nu a soţiei mele. Am băut cam mult. Nu eram acasă.

— Nu eraţi acasă?

— Nu.

— Şi ne spuneţi asta acum, vă schimbaţi povestea exact când am obţinut informaţii noi? Şi vă aşteptaţi să credem că e întâmplător?

— Nu. Bineînţeles că nu. De unde să ştiu că aveţi piste noi?

— Bine, domnule Ballard. Aşadar, unde eraţi în noaptea în care a dispărut Anna? Mai are rost să vă spun că maşina dumneavoastră a fost văzută lângă gară, în seara aceea?

— Poftim?

— Domnule Ballard, am venit azi aici să vă întreb cum de maşina dumneavoastră a fost văzută în apropierea gării din Hexton exact în seara în care a dispărut Anna. Nu aici, la fermă, aşa cum aţi declarat împreună cu soţia dumneavoastră, ci în apropierea gării pe unde trece un tren înspre la Londra. Aşa că vă întreb: aţi mers la Londra în noaptea aceea? Asta vreţi să ne spuneţi?

— Nu fiţi ridicol. Bineînţeles că nu m-am dus la Londra. Eram aici în dimineaţa următoare. A venit poliţia. Ştiţi bine că eram aici. Nu ar fi fost posibil să mă duc şi să mă întorc. E prea departe.

— Ştiţi ce, domnule Ballard? Acum, că mă gândesc, poate e mai bine să continuăm într-un mod mai formal. Să mergem la secţia de poliţie. Sunt sigur că doamna detectiv Melanie Sanders o să ne lase să folosim o sală drăguţă pentru interogatoriu.

Henry se sperie. Simte cum îi creşte temperatura. Pentru un moment, mintea lui e atât de chinuită, încât nu ştie dacă îi e prea frig sau prea cald. Hainele nu sunt potrivite. Materialul e prea aproape de piele. Se lipeşte de parcă încă e ud după duş. Îşi priveşte soţia, dar nu găseşte niciun pic de ajutor acolo. Doar groază şi confuzie în privirea ei.

— Ei bine, mergem, domnule Ballard?

Oare poate să aleagă să nu meargă? Îl arestează? Ar trebui să îi spună Barbarei să sune avocatul? Să refuze? Dar apoi îşi revine în fire şi se gândeşte că trebuie să fie foarte, foarte atent. Dacă spune ceva nepotrivit sau nu cooperează, s-ar putea ca totul să se termine urât pentru el. Ar putea fi prost înţeles.

Aşa că Henry Ballard se ridică şi încearcă să se calmeze. Decide ca, cel puţin pentru moment, să nu mai spună nimic.

CAPITOLUL 17

MARTORA

Am stat în pat şi m-am gândit la karma. O prostie, ştiu, dar nu îmi ies din cap cărţile poştale. Am visurile astea ciudate. Anna în tren. Sarah care închide uşa toaletei. Şi apoi şocul cu Luke şi iubita lui.

Nu sunt obsedată, dar e ironic, nu? Şi simt de parcă, nu ştiu, tot ce mi se întâmplă e o lecţie, iar creierul meu nu reuşeşte să înţeleagă.

În unele nopţi e atât de rău, că simt cum mi se strânge inima. Apoi trebuie să mă ridic şi să îmi fac un ceai. Se trezeşte şi Tony, bineînţeles, pentru că e foarte îngrijorat. Şi ăsta e ultimul lucru pe care îl doresc. Să împrăştii vină în jurul meu. Încerc să trec peste, dar când sunt singură mă gândesc mereu, şi mereu şi mereu la cum a fost şi cât sunt de vinovată, de fapt, pentru ceea ce i s-a întâmplat bietei fete. Şi îmi doresc atât de mult să pot da timpul înapoi şi să mă comport altfel.

Cu mâna pe inimă vă spun că problema e că nu pot trece peste momentul în care fata şi bărbatul acela au făcut sex în toaletă, deşi se cunoşteau de atât de puţin timp.

Aş vrea să pot discuta deschis cu oamenii despre asta. Să îi întreb ce ar fi făcut în locul meu. Dacă ar fi fost şocaţi sau supăraţi auzind ce am auzit eu. Problema e că poliţia a spus că martorul a auzit că fetele au fost abordate de doi bărbaţi care ieşiseră de curând din închisoare şi că martorul a fost uimit de cât de repede s-au apropiat. De cât de repede şi-au făcut planuri împreună. Planuri periculoase.

M-au judecat ştiind doar asta. Pentru că nu am intervenit când era clar că cele două fete de la ţară au devenit ţintele acelor băieţi care aveau dosar penal. Doar despre asta au vorbit mass media. Tu ce ai fi făcut? Ţi-ai fi văzut de treabă? Două fete de 16 ani. Doi băieţi care tocmai ieşiseră din închisoare. Poliţia nu a spus nimic despre sexul din toaletă şi mi-au cerut să tac şi eu, pentru că putea fi folosit ca probă, aşa că nu i-am spus decât lui Tony.

Mi-a spus că am tot dreptul să fiu şocată şi că oamenii ăia şi-ar vedea de treabă dacă ar şti tot adevărul.

Am vorbit din nou despre asta de când s-a întâmplat ce s-a întâmplat între Luke şi iubita lui, iar Tony spune că e ceva diferit – o fată face sex cu un străin în baia unui tren, iar Luke şi Emily au făcut o greşeală, însă au o relaţie şi se iubesc. Ştiu că are

dreptate, dar tot mă simt ipocrită să o judec pe Sarah atât de dur.

Tony al meu a plecat devreme la serviciu. Lucrează în vânzări, dar într-un domeniu diferit: vinde cereale supermarketurilor. E manager de zonă şi e mereu pe teren. Aşa îşi atinge mereu targetul. Sunt foarte mândră de el, deşi e foarte stresant şi aş vrea să nu călătorească atât de mult.

Dar pentru că e plecat atâta timp, am promis că o să am grijă să nu fiu singură prea mult la magazin în afara orelor de program. Cel puţin până o să aflu ceva de la poliţişti şi o să fiu mai liniştită.

De aceea mi se pare atât de ciudat. A doua cană de cafea, în pat. E opt dimineaţa, ceea ce pentru un florar înseamnă lenevealǎ. Am numai gânduri bune. Despre karma, zic.

Şi mai sunt şi cam puritană. Da, e adevărat că nu am mai fost foarte prezentă. Dar cât de naivă să fiu încât să cred că fiul meu, care are 17 ani, nu face sex? Mă tot testez, ca să îmi dau seama dacă sunt ipocrită pentru că judec ce s-a întâmplat în tren. Am fost sexistă? Pentru că primul gând a fost că Sarah clar nu e o fată cuminte. De aceea nu am acţionat. Şi dacă ar fi fost Luke? Nu. Dacă mă gândesc bine, poate nu sunt chiar aşa de ipocrită, pentru că aş fi fost la fel de şocată dacă fiul meu sau un băiat tânăr ar fi făcut aşa ceva cu o persoană pe care de abia a cunoscut-o.

Poate doar îmi plac limitele. Pentru că, nu mă înţelegeţi greşit, nu e vorba de sexul în sine (Tony şi cu mine ne descurcăm foarte bine în domeniul acesta), doar că e ceva intim. Sexul. Nu ceva întâmplător. Ceva despre care vorbeşti cu străinii la o cină. Şi cu siguranţă nu e ceva ce faci cu un străin în toaletă unui tren.

Cât despre karma...

Îmi sună celularul. E Matthew Hill. Mă uit la ceas. 8.10.

— Bună, Matthew. Chiar voiam să te sun. Să îţi spun că detectivul din Londra a amânat întâlnirea. O să vină mai târziu. Trebuie să mai rămână în Cornwall. Ceva despre anchetă, a spus. Sper că fac progrese.

— Hm. Îmi pare rău să te dezamăgesc, dar îmi e teamă că nu e aşa. Tocmai am vorbit cu persoana mea de contact din Cornwall şi se pare că investigaţia e blocată. Nu au nicio pistă, din ceea ce am auzit. Dar nu te gândi la asta. Am veşti mai

importante. Tocmai m-au sunat să mă anunţe că soţia mea a intrat în travaliu. Mă duc să o iau. Te-am sunat să îţi spun că s-ar putea să lipsesc câteva zile.

— Câteva zile? râd eu. Cred că subestimezi ceea ce se întâmplă, Matthew. Oricum, e o veste minunată. Să mă anunţi cum merge. Ştii dacă e băiat sau fată?

— Nu. Doamne. Nu ne pasă.

— Bine. Baftă! Condu cu atenţie şi încearcă să te calmezi.

— Ţinem legătura.

Închid şi îmi dau seama că sunt liniştită. Matthew Hill habar nu are ce urmează şi poate ăsta nu e un lucru atât de rău.

Pentru că odată devenit părinte, îţi dai seama că iubirea presupune mai multă frică decât ţi-ai imaginat vreodată şi nu mai priveşti lumea cu aceiaşi ochi. Iar ăsta e exact lucru pe care nu îl pot înţelege în atitudinea mea faţă de dispariţia Annei.

CAPITOLUL 18

PRIETENA

— E în regulă dacă vin, draga mea? Doar cinci sau zece minute. O să te înveselească. Asistenta spune că poate face o excepţie, dacă nu durează mult.

Sarah îşi priveşte mama şi ştie că asta nu e o întrebare. Maică-sa are o anumită expresie a feţei atunci când formulează un sfat ca pe o întrebare. Se apleacă puţin în faţă, nu clipeşte şi apoi îşi ridică sprâncenele, insinuând că nu există altă variantă în afară de răspunsul corect. Când era mică, Sarei nu îi plăcea tactica ei, dar a învăţat de mult că nu are rost să refuze. Şi oricum nu mai are energie şi pentru alte predici.

— Bine. Dar sunt obosită. Să nu dureze mult.

E ziua a şasea şi i-au spus Sarei că funcţiile ficatului se îmbunătăţesc. Medicul nu mai arată aşa îngrijorat când vine la patul ei, iar asistentele spun că e tot mai bine. Cei de la psihiatrie nu îi mai suflă în ceafa şi chiar vorbesc despre faptul că va pleca acasă.

Sarah nu e sigură de ceea ce simte când se gândeşte că va pleca acasă. Încă nu îi vine să creadă cât de repede i se schimbă

starea, de la o zi la alta. Cum a trecut de la teama de moarte la nerăbdare, în ceea ce priveşte spitalul şi pe mama ei.

Şi s-a întors şi gândul care o sperie atât de tare – ce o să ia iasă la iveală după reportaj.

Prietenii intră, gălăgioşi, în cameră, care e lângă secţia de pediatrie. Pentru că are doar 17 ani şi nu e majoră, nu au putut-o pune în secţia pentru adulţi, aşa că rezerva asta nu o face să se simtă ciudat. Nu e împreună cu copiii. Asistentele i-au spus că e norocoasă că a fost liberă camera aceasta.

Norocoasă?

— Nu am ştiut ce să îţi aducem, aşa că am decis împreună să aducem dulciuri. Mama ta nu va fi de acord, dar, na, ce să faci?

Tim are în mână un pachet de biscuiţi şi o cutie cu bomboane fondante. Sarah a decis că îi va pedepsi cât se poate de mult, aşa că refuză să îi privească în ochi. Chiar azi-noapte a visat că erau toţi la fermă şi doamna Ballard dădea o petrecere pentru Tim. Avea zece sau 11 ani. Mamei Annei nu i-a venit să creadă că mama lui Tim nu organiza nicio petrecere, aşa că a dat ea una, cu ceai şi prăjitură cu ciocolată şi cremă, în formă de stea. Paul şi Tim au adus baloane şi au învăţat să facă săbii, câini şi pălării din ele.

Mergea pe drumul strâmt înspre casă şi avea sub braţ un balon în formă de căţel. Fusese atât de fericită toată ziua şi acum era tristă că se sfârşise. A simţit cum i se schimbă mimica. Doi băieţi o priveau de pe marginea drumului.

Era mereu greu să ajungă acasă, nu? Nici nu îşi mai aminteşte cine a spus-o, Tim sau Paul, dar ştie exact cum s-a simţit când a dat din cap – tristă, dar şi vinovată. Ştia că nu e corect să îi placă mai mult familia Annei decât a ei, însă nu avea ce să facă.

Sarah se uită în sus, la fiecare în parte. Se întreabă ce Dumnezeu s-a întâmplat cu ei? Când, exact, au încetat să mai însemne unul pentru celălalt ceea ce însemnau atunci?

Jenny e palidă, iar Sarah speră că îşi aminteşte lucrurile oribile pe care i le-a spus când s-au certat. Nu doar băieţii au rănit-o. Dar apoi are un flash cu Anna, în club, îşi închide ochii şi se întinde pe spate, pe perne.

— Te simţi bine? Chemăm o asistentă?, se aude vocea lui Jenny.

— Sunt bine. Doar obosită.

— Ah. OK. Bineînţeles. I-am promis mamei tale că nu o să stăm foarte mult, dar voiam doar să…

Jenny vorbeşte tot mai încet şi apoi trage puternic aer în piept.

— Am venit ca să ne cerem scuze. Pentru ceea ce am spus.

Tim face un pas în faţă.

Sarah deschide ochii şi îi priveşte din nou, pe fiecare în parte. Tim. Paul. Jenny.

— Ne simţim atât de vinovaţi. V-am lăsat baltă. Asta e adevărul.

Paul îşi tot atinge catarama curelei.

— Nu ar fi trebuit să facem asta.

— Vă pare rău. OK. Dar încă mai credeţi că e vina mea?

Sarah îi fixează cu privirea pe băieţi. Ei au fost cei mai vocali când s-au certat.

— E vorba de bărbaţii aceia. Dacă am putea să îi găsim, spune Jenny.

Sarah inspiră puternic.

— Cum a fost reportajul? A sunat multă lume? Am primit telefonul înapoi, dar nu am găsit prea multe informaţii.

Odată spartă gheaţa, încep să vorbească despre efectul emisiunii. Se pare că s-au primit multe telefoane. Sarah se întinde din nou şi le spune că pastilele au fost un accident şi nu trebuie să se îngrijoreze.

— Nu o să mai faci aşa ceva, da?

Tonul lui Jenny e ferm.

— Nu. I-am promis mamei că o am mai mult grijă şi nu mai vreau să treacă prin ce a trecut. A fost o prostie din partea mea. Hai, spuneţi-mi. Ce au arătat în emisiune?

Jenny spune că îi pare bine că au folosit filmarea aia minunată cu Anna şi de asemenea una dintre pozele pe care le-a trimis pe mail producătorului, dar maică-sa s-a supărat pentru că au tăiat mult din interviul cu ea.

— L-au editat şi au scos toate părţile despre fetele dispărute şi care au fost găsite, apoi. Au tăiat şi partea în care spunea că nu trebuie să încetăm să sperăm – că fiecare informaţie poate ajuta să o găsească pe Anna în viaţă.

Toată lumea tace.

Sarah închide din nou ochii.

Şi apoi se întoarce maică-sa. Le spune că angajaţii au încălcat regulile când le-au dat voie să o viziteze şi îi roagă să plece. Şi nu vor să îşi forţeze norocul.

Toţi îşi iau la revedere şi îşi cer scuze încă o dată.

După ce pleacă, mama Sarei se aşază pe scaunul de lângă pat. Îşi tot trage de fustă.

— Mamă, ce s-a întâmplat?

— Nimic.

— Nu e adevărat.

Maică-sa îi toarnă nişte apă în pahar. Se uită la cutia cu bomboane, ca şi cum ar citi indicaţiile de pe spate.

— Bine. A venit din nou poliţia, Sarah. Dar doctorii au spus că eşti prea slăbită ca să vorbeşti cu ei. Nu voiam să îţi spun. Ai trecut prin destule şi se pare că vor să vorbească din nou cu tine când te întorci acasă, aşa că am zis că e mai bine să îţi spun. Să te pregăteşti. Ca să nu te ia prin surprindere.

— Despre ce vor să vorbim?

— Se pare că, după emisiune, au apărut mai mulţi martori din club. Asta e tot ce ştiu.

— Dar le-am spus tot. Doar asta cunosc.

— Ştiu, draga mea.

— Nu. Nu mai vreau să vorbesc cu ei.

— Bine draga mea. Înţeleg. Nu te supăra. O să le explic că trebuie să te odihneşti.

Sarah se întinde din nou pe perne, închide ochii şi încearcă să scape de vocea Annei din cap. Disperarea de pe faţa ei, în seara aceea, în club.

Te rog, Sarah. Nu mă simt în siguranţă. Te rog...

CAPITOLUL 19

MARTORA

I-a promis lui Tony să nu mă mai duc atât de devreme la magazin, singură, până nu instalăm alarmele, dar, ei bine... încercaţi voi să ridicaţi din pat un adolescent depresiv când răsare soarele.

E greu. Luke a promis că va continua să lucreze la magazin până găsim pe cineva, dar acum umblă de colo, colo ca un zombie. E mereu obosit. Pentru câteva zile, nu îl trimitem la şcoală, până se clarifică situaţia cu Emily. Însă e greu să îmi dau seama cum trebuie să mă comport.

Azi i-am bătut devreme la uşă, dar nu a răspuns. Mai târziu m-am dus să verific ce se întâmplă şi arăta îngrozitor. Îl durea tare capul, aşa că i-am dat o pastilă şi i-am spus să vină la magazin când poate. Tony e în Bristol, aşa că am o dilemă. Datoria faţă de clienţi versus siguranţa mea şi faptul că i-am promis ce i-am promis. Singura veste bună e că poliţiştii s-au comportat frumos. Probabil se simt vinovaţi pentru că au lăsat să le scape numele meu. Au trimis în permanenţă patrule acasă şi la magazin. Sunt aproape siguri că e vreun nebun, dar oricum o să ne montăm alarme şi încerc să mă conving că totul va fi bine.

Pe scurt, am decis să mă duc singură, devreme, şi o să am şi grijă de Luke. A trecut testele de curând şi Tony i-a luat un Mini Cooper, ceea ce îl va ţine ocupat, când o să fie pregătit să îl conducă.

În drum spre magazin, i-am scris două mesaje lui Luke, dar nu mi-a răspuns încă. Să fiu sinceră, îmi pare rău că renunţă la job. M-a ajutat în weekend-uri de când avea 14 ani. Era atât de conştiincios şi drăguţ cu clienţii. Era bine pentru toată lumea. El câştiga ceva bani în plus şi activitatea presupunea un pic de disciplină. În plus, înţelegea ce înseamnă să fii plătit cu ora, că nu e uşor să munceşti, dar şi satisfacţia de la sfârşitul zilei.

Călătoria la Bristol a lui Tony e importantă pentru promovare – se gândesc dacă să rebranduiască cerealele. Tocmai de aceea am decis să nu îi spun că vin aşa devreme, singură, la magazin. O să se supere şi o să îşi facă griji. E o oportunitate şi au făcut comanda printr-o firmă de catering. Nu vreau să îi dezamăgesc. Asta e problema când faci afaceri cu aceeaşi oameni: pe de-o parte eşti flatat şi bucuros, pe de alta rişti să devii dependent de ei. Nu care cumva să faci un pas greşit, pentru că se vor duce în altă parte.

Aşa. Concentrează-te, Ella. Decoraţiuni pentru şase mese pentru un prânz de la primărie. În mod normal, fac schiţe şi scheme şi i le trimit lui Kate, directoarea firmei de catering. Are ochi bun şi de multe ori pune poze cu produsele mele pe reţelele sociale, ceea ce e de mare ajutor în ziua de azi. Îi place

de mine pentru că fac lucrurile un pic diferit. Aşa că nu vreau să greşesc sau să cobor standardele.

Unul dintre secretele succesului meu e că am mereu o gamă largă de vaze şi accesorii, aşa că pot să fac faţă schimbărilor. Aş vrea să am mai mult spaţiu de depozitare. Cu toate că, dacă ar fi aşa, aş cheltui prea mult pe imaginea magazinului. Fiind mic, pot să investesc în buchete, ceea ce mă ajută să le ofer clienţilor ce îşi doresc. Şi să îi surprind mereu. Ceea ce înseamnă mai multe fotografii pe reţelele de socializare.

Pentru chestia asta, folosesc vase din oţel laminat. Am decis că asta oferă un look foarte modern şi energic. Folosesc cale roşii, trandafiri albi şi lisianthus. Le învelesc în celofan strălucitor, verde. O să fie de impact pe feţele de masă albe şi culoarea neutră a încăperii.

I-am spus lui Tony că ceea ce îmi doresc e ca invitaţii să se întrebe cine a făcut aranjamentele florale. Kate e foarte fidelă şi are mereu la îndemână cartea mea de vizită. Singura mea frustrare e că nu pot livra la distanţe mai mari.

Doamne fereşte! Trece timpul şi nu primesc nicio veste de la Luke. E încă întuneric şi mă gândesc să îmi mai pun o cană de cafea. Aud motorul unei maşini. Mă întreb dacă e Luke, dar nu sunt sigură că e Mini-ul lui. Stă locului în faţă. Mă opresc. Ridicol. *E doar o maşină, Ella. Calmează-te.*

Stau nemişcată, aşteptând ca maşina să plece. Dar nu se întâmplă asta. Se aprind farurile. Îmi spun că probabil e cineva din cartier.

Aştept un minut sau două şi apoi îi scriu din nou lui Luke. Nu răspunde. E linişte acum, aşa că mă întorc la calele mele. Îmi spun că trebuie să mă concentrez pe flori. Of, Doamne...

Cineva încearcă să deschidă uşa. E închisă, bineînţeles. Cristoase!

Luke are cheie. Nu poate fi Luke.

Iau celularul, pregătită să sun după ajutor. Mă gândesc că dacă sparg uşa, o să fug prin spate şi voi suna la poliţie. Pe măsură ce planul ăsta prinde formă în mintea mea, mă simt în acelaşi timp ridicol şi speriată.

E şi mai multă gălăgie în faţa uşii. Nu pot să văd cine e. Stau nemişcată. Singurele lumini din magazin sunt cele din spate, unde lucrez. Nu mă duc la uşă. Sub nicio formă. O parte din

mine vrea să creadă că e Luke. Că şi-a uitat cheia. Dar m-ar striga, nu?

Paşi. Da. În sfârşit aud cum cineva merge afară. Bun.

Bun. Doamne fereşte. Văd luminile maşinii cum se aprind. Pleacă. Oare ar trebui să îl sun pe Tony? Dar apoi îmi amintesc că nu ar trebui să fiu aici, singură, la ora asta. E atât de ciudat. Sunt într-un loc în care de obicei mă simt în siguranţă şi fericită, dar acum mă simt o altă persoană. Nu vreau să fiu omul ăsta. Urăsc persoana asta.

Simt cum îmi curg lacrimile pe obraji. Şi nu mă pot gândi decât la faptul că sunt o femeie proastă. De ce nu ai făcut ce trebuia în urmă cu un an? Să fi sunat părinţii când erai în tren şi, astfel, toate astea să devină responsabilitatea lor.

De ce? De ce? De ce? De ce nu ai făcut asta, Ella? Era atât de simplu. Nu ştiu de cât timp stau aici, dar mă uit la ceasul de pe perete şi îmi dau seama că a trecut prea mult.

Apoi îmi sună telefonul şi sar ca arsă. E Luke.

— Ai fost tu la uşă?

— Nu. Ce vrei să spui? Am sunat ca să îţi spun că acum plec. Dar de ce eşti aşa de speriată, mamă?

— Nimic. Nimic. Vino cât de repede poţi. I-am promis tatălui tău...

Închid. Şi exact în acel moment îmi pare rău că am folosit tonul ăla. La naiba. Îi trimit un sms ca să îmi cer scuze.

Îmi pare rău. Sunt obosită. Am pornit espressorul.

Apoi mă întorc la flori şi mă las dusă de culori şi parfumuri. Mă concentrez pe muncă. Pentru o clipă, mă întreb dacă am luat decizia greşită, să folosesc vazele. Oare ar fi trebuit să aleg pătrate cu oglinzi?

Nu. Şi oricum e prea târziu. Nu am timp să o iau de la capăt. E bine aşa.

S-a luminat afară şi asta mă linişteşte. Văd mai bine maşinile cum trec şi parchează, cu farurile stinse. Nu mă mai simt urmărită, de parcă aş fi într-un acvariu.

E aproape şapte şi aud pe cineva la uşă. Primesc un mesaj de la Luke. E el. Chiar şi-a uitat cheile.

— De ce ai închis uşa, mamă? Credeam că o faci doar când ai o întâlnire de afaceri şi nu vrei să fii întreruptă.

— Tata a spus că e mai bine aşa, de când cu cărţile poştale.

— Credeam că poliţiştii ţi-au spus că e foarte posibil să fie doar un nebun ciudat.

— Aşa au spus. Şi probabil au dreptate. Dar tata a vrut să fim un pic precauţi. Te mai doare capul?

— Nu. O să trebuiască să te vezi din nou cu poliţiştii?

E îngrijorat şi îmi doresc să nu fi spus atât de multe.

— Nu ştiu. Probabil că nu. O să se liniştească totul. Sunt sigură.

— Ei bine, o să aflu cine trimite cărţile poştale. O să îl găsesc.

— Nu spune asta, Luke. Nu ajută cu nimic. Trebuie să lăsăm poliţia să se ocupe. Nu noi.

— Tata nu a spus asta.

— Poftim?

— Oh, nimic.

Pare ruşinat.

— Mai vrei cafea, mamă? Apropo. Mi-e o foame de lup. Ai ceva de mâncare?

CAPITOLUL 20

TATA

Henry a ţinut pentru prima oară un pistol în mână când avea nouă ani.

Tatăl lui l-a pus să promită că nu îi va spune mamei. Era şi unchiul George acolo. L-au dus pe un câmp, lângă râu, ca să vâneze iepuri.

Sunt nişte paraziţi, i-a spus tatăl lui. Şapte iepuri mănâncă la fel de mult cât o oaie. De aceea erau coşmarul recoltelor şi al grădinilor de legume. Iar săpatul lor afecta şi cirezile. Tatăl lui Henry i-a povestit că atunci când era copil a văzut o vită cu un picior rănit, pentru că a călcat într-o groapă făcută de iepuri. Au trebuit să o împuşte, bineînţeles, dar a suferit foarte mult, a plâns de durere până au adus puşca. Ai naibii iepuri.

Asta a fost prima lecţie: despre reguli şi siguranţă. Licenţa şi legea. I-au spus lui Henry că va putea să aibă şi el o puşcă când va fi crescut, dar doar când va fi demonstrat că e îndeajuns de responsabil şi urmează fiecare regulă, ca la carte. Era legal să

împuşte iepuri, cât să nu se înmulţească prea mult, dar nu avea voie să împuşte bursuci. Aşa că trebuia să fie foarte atent.

Tatăl şi unchiul i-au explicat apoi cum stă treaba cu siguranţa. Fără vite. Fără oameni. Doar ziua. Mereu să verifice că nu sunt şi alţii cu puşti în faţa lui. Să fie sigur 100% că ştie unde se află toţi ceilalţi înainte să tragă.

Tatăl său s-a întins în iarbă, i-a pregătit puşca şi l-a învăţat cum să declanşeze. I-a atras atenţia că va simţi reculul în umăr şi să fie pregătit. Dar i-a spus că se va obişnui, în curând. O să îl ducă la poligon şi o să îl lase să împuşte porumbei, ca să exerseze.

A tras. Henry a fost îngrozit. A avut noroc. I-a ieşit din prima. A fost şocat să vadă iepurele sărind şi apoi căzând. Tatăl său a fost uimit şi l-au felicitat. Henry s-a emoţionat. Nu i-a plăcut să recunoască, dar i s-a făcut puţin greaţă şi s-a gândit că poate o să verse.

— Bravo, fiule. Serios. Bravo! Ai talent. Doamne, George. Ai văzut? Are ochi. Talent înnăscut.

Azi, dulapul cu arme e în biroul micuţ de lângă încăperea cu încălţări. Respectă toate regulile, deşi Henry îşi doreşte să fi optat pentru modelul cu cod. Al lui e modelul standard, care se deschide cu o cheie pe care trebuie să o ţină separat de celelalte. Teoretic, nu ar trebui să spună nimănui unde e şi ar trebui să îi schimbe constant locul. Practic, a uitat de multe ori noul loc secret şi a căutat de mama focului prin casă, blestemând-o pe Barbara şi pe fete. Aşa că acum o ţine în dulapul cu şosete, într-o pereche veche de şosete de rugby, roşii, pe care nu le poartă niciodată. Aşa îşi aminteşte uşor unde e şi îşi spune că unui hoţ nu i-ar trece niciodată prin gând să caute printre şosete.

Din când în când, mai vede câte o ştire la televizor despre vreun copil care pune mâna pe o puşcă şi atunci intră în panică şi verifică şosetele roşii.

Azi, Henry se trezeşte devreme. E trist. Barbara a insistat să se mute din dormitorul conjugal în momentul în care s-a întors de la poliţie. Nu l-au arestat şi poliţia verifică noua versiune, dar îşi dă seama că Barbara a înrăutăţit situaţia când i-a spus să se mute.

— Şi? Ce au spus poliţiştii? De ce era maşina ta lângă gară? Mi-ai spus că erai beat. Ai dormit în parcarea pubului? De ce naibii nu îmi spui ce se întâmplă, Henry?

Se uită la ceas. 5.30. Priveşte cheia de pe noptieră. A luat-o din şosete azi-noapte, când Barbara pregătea cina. Se îmbracă la repezeală cu hainele de ieri, pe care le-a aruncat pe un scaun, şi pune cheia în buzunarul din dreapta. Apoi trage draperiile şi se uită la cer, care e mult prea frumos pentru o asemenea zi. Pentru starea asta. Pentru planul ăsta. Henry îşi ascultă respiraţia un timp şi se uită fix, la nori. Cirrostratus. Tatăl lui l-a învăţat şi despre nori. E esenţial pentru un fermier să ştie să „citească” norii. Cirrostratus sunt nişte nori ca nişte cearşafuri subţiri, aproape transparente, puse la uscat pe sârmă. Înseamnă că vine ploaia. Cunoaşte senzaţia asta. Trebuie să plece.

Coboară cu atenţie şi cât mai tăcut posibil, evitând a treia scară, de jos, pentru că scârţâie cel mai tare. Trece prin bucătărie şi ajunge în camera cu încălţări, unde îl aşteaptă Sammy, plin de entuziasm şi dând din coadă.

I se strânge puţin stomacul când vede privirea de chihlimbar. Îl mângâie pe cap – *stai* – şi trece prin birou, cu cheia în buzunar. Alege cea mai veche puşcă, ia muniţie din spatele dulapului din lemn, din colţ (nu e chiar ca la carte), închide din nou dulapul din oţel şi se întoarce în încăperea cu încălţăminte, unde Sammy încă îl aşteaptă, cu capul înclinat.

Câinele pare confuz. Are urechile pe spate. Stă drept şi se mişcă încet.

— Am spus să stai. Ai auzit? Înapoi în pat. Acum!

Privirile li se întâlnesc din nou şi Sammy se întoarce, supus, în patul lui, de unde îl priveşte atent, cu limba afară. Henry iese din încăpere.

Afară e mai frig decât se aşteptase. Se uită la peluza de lângă drum şi îşi aminteşte din nou de corturi şi trambuline. Fetele care stăteau în tufişuri şi se prăpădeau de râs. Îşi aminteşte cât de mult îi plăcea Annei, când era mică, să o ia de picioare şi să o învârtă în mijlocul pajiştii. Cât de trist a fost când a crescut şi nu mai putea să facă asta, pentru că era prea înaltă şi o putea răni.

— *Eşti prea mare.*

— *Te rog, tati.*

— *O să te loveşti la cap. Nu pot.*

Îşi aminteşte priveghiul, care l-a surprins atât de mult. A fost emoţionant că au venit atâţia oameni. Lumânările. Cântecele. Barbara şi Jenny care se ţineau de mână, prea triste ca să stea lângă ceilalţi. Buzele strânse, ca să nu plângă.

Priveşte înapoi, înspre casă. Draperiile sunt trase, sus. Merge în linişte spre hambar, prin pietriş. Intră pe uşa laterală mică, lăsând închise uşile mari, glisante, pe unde intră tractoarele. Se duce într-un colţ îndepărtat şi se aşază printre baloturile pe care le-au folosit la priveghi. Pune puşca jos şi inima îi bate tot mai tare.

Îi e teamă?

Niciun răspuns.

În schimb, îi trec prin faţa ochilor o grămadă de imagini. Cărţi de joc desfăcute şi împrăştiate. El şi Barbara în luna de miere. Ce diferiţi erau pe atunci! Fetele, bebeluşii. Anna cu părul ei blond. Jenny, cu părul negru.

Henry se gândeşte că poate subconştientul scoate la suprafaţă tot felul de amintiri care să îl emoţioneze şi astfel să se răzgândească. Dar nu. În curând, poliţia va afla că nu dormea în maşină pentru că era beat. Foarte curând, ei şi Barbara vor afla adevărul. Şi apoi un alt gând. Henry, eşti un idiot! O să audă împuşcătura din casă. La dracu'! O să vină şi o să îl găsească. Şi vor vedea. Poate Jenny, prima. De ce dracului nu s-a gândit la asta înainte?

Scoate telefonul din buzunar şi încearcă să găsească o soluţie. Ar putea să sune la poliţie. Să îi cheme. Da. Ar putea bloca uşile şi pe dinăuntru şi astfel poliţia o să aibă ceva bătaie de cap. Oare ar merge? Sau ar trebui să se îndepărteze de casă? Poate pe deal... Dar apoi o să îl găsească altcineva. Un om nevinovat. Doar acum îşi dă seama că nu s-a gândit deloc la asta.

Caută prin buzunare o bucată de hârtie. Un pix? Găseşte numai nişte cutii vechi, o bucată mică de sârmă şi un pachet gol de gumă.

Închide ochii şi se încruntă când se gândeşte la prietena Annei, Sarah, şi pastilele pe care le-a luat. Oare şi-a dat seama ce a făcut? Chiar a vrut să se sinucidă? A scris vreun bilet? Şi el cum îşi va explica fapta dacă nu lasă un bilet?

Inima îi bate atât de tare, încât îl doare. Pregăteşte puşca şi apoi o pune înapoi, jos, îndreptând-o spre gât.

Nu ştie de ce, dar se gândeşte la un film în care make-up artistul a spus că vor folosi ficat ca să obţină sânge şi nişte creier, încât să pară totul real. Îşi imaginează că a apăsat deja pe trăgaci şi se întreabă cum ar fi. Ce ar simţi? Vidul? Sau altceva? Nu e religios, aşa că nu ştie la ce să se aştepte. Dar e surprins să afle că îl sperie durerea. Mişcă încet puşca înspre tava şi ia o decizie. Nicio hârtie ori bilet, aşa că va trebui să sune. Da. Ia telefonul în mâna dreaptă ca să sune la poliţie. Are salvat numărul detectivei Melanie Sanders. El va vorbi primul. Îi place de ea. Pare directă, înţelegătoare. Mult mai drăguţă decât cel din Londra. Sună. O dată. De două ori. Se roagă să răspunde. Cinci. Şase. Inima îi bate tare. Închide ochii şi se roagă să nu audă mesajul automat.

CAPITOLUL 21

PRIETENA

În maşină, în drum spre casă, mama Sarei vorbeşte încontinuu. Sarah tace. Maică-sa îi spune că nu trebuie să meargă la şcoală. Poate sta acasă cât are nevoie. Până îşi reface forţele. Că e fericită pentru că prietenii ei au venit să o vadă şi că trebuie să le ceară ajutorul. Nimeni nu învinovăţeşte pe nimeni. Nu o să mai fie situaţii din acestea. De ce nu merg o pizza, seara? Sau să se uite la un film.

Sarah e surprinsă că îi e greu să se ţină pe picioare, în timp ce merg prin grădina din faţa casei. Probabil va sta în pat. Se uită la tufele de trandafiri de sub camera ei şi vede că au mulţi boboci. Nu aveau boboci când au luat-o cu ambulanţa şi era întinsă pe targă. Acum sunt cinci. Nu. Şase. Într-un fel, e ciudată schimbarea asta, într-un timp atât de scurt.

— Hai, draga mea. O să îţi fac un ceai.

Nu vrea ceai, dar nu îi spune nimic.

Intră şi se aşază în camera de zi. O priveşte pe mama ei cum îşi pune poşeta pe canapea. E cadrilată şi are de toate acolo. Inclusiv trusa de machiaj, pe care a folosit-o cu atenţie la Londra.

Tuş, rimel şi gloss-ul preferat. Se priveşte în oglinda din faţa canapelei. Azi e nemachiată. Are ochii mici. Buzele uscate. Vede, de asemenea, tot în oglindă, poze înrămate. Una e cu ea într-un jacuzzi. Părinţii stau pe margine şi zâmbesc.

În altă poză stă în mâini. Fusta i s-a ridicat şi i s-a văd pantalonii scurţi, cu alb şi roz. Se concentrează, încercând să îşi amintească cine i-a făcut poza aceea. Şi apoi se uită pe raft, unde vede o poză cu sora ei, Lily, care stă pe o bancă, într-o excursie în Franţa. Pare supărată. Nu, supărată nu e cuvântul potrivit. Pare distantă. Sarah aude ceainicul, în bucătărie.

— De ce a plecat Lily?

— Ce ai spus? Nu te aud din cauza ceainicului.

Maică-sa se întoarce în camera de zi, stă în picioare şi o priveşte fix. Sarah continua să privească poza surorii ei.

— De ce ne-a părăsit Lily?

— Nu cred că e momentul potrivit să vorbim despre asta. Ai nevoie de odihnă, draga mea.

Sarah îşi întoarce capul o clipă şi apoi îşi priveşte mama în ochi. Simte că îi dau lacrimile şi buza de sus cum îi tremură. Ştie cât de uşor îi va fi mamei ei să evite subiectul, aşa cum face mereu. Pentru că Sarah mereu îi da voie.

— Din cauza tatei, nu? De aceea a plecat.

Maică-sa se face albă.

— De ce spui asta? Ştii de ce a plecat tatăl tău. Nu ne mai înţelegeam. Şi când a explodat totul, cu Lily, situaţia a devenit un pic...

— Ce a explodat?

Sarah nu şi-a mai văzut sora de trei ani. Uneori Lily sună ca să vadă dacă Sarah e în regulă, dar nu a mai făcut-o de ceva timp. Sunt prietene pe Facebook, dar când Sarah se uită pe pagina lui Lily, de abia o mai recunoaşte. E într-un fel de fază hippie. Şi-a vopsit părul în nişte culori ciudate. Şi are haine ciudate. Trăieşte într-o comunitate din Devon. Mereu postează despre cristale şi vindecări. Yoga şi lumânări. Reiji şi făină naturală. Sarei îi e dor de ea. Nu îi vine să creadă că sora ei nu a dat niciun semn în ultimul timp, ştiind ce se întâmplă. Doar a apărut totul la ştiri, din nou.

— Vreau să ştiu adevărul, mamă.

— Adevărul? Faci să sune totul cam melodramatic, draga mea. Ai trecut prin multe. Eşti supărată. Între mine şi tatăl tău pur şi simplu nu a mai mers. Ştii, însă, că amândoi te iubim.

Sarah menţine privirea mamei şi încearcă să îi citească în ochi, să o privească până în străfundurile sufletului. Vrea să o facă să reacţioneze.

Se aude ceainicul, aşa că maică-sa îşi poate întoarce privirea.

— Nu vreau ceai, mulţumesc. O să mă întind.

— Dar un sandviş? Nu vrei un sandviş?

— Ţi-am zis că sunt bine.

Sarah îşi ia geanta de pe canapea şi se duce sus. Închide uşa dormitorului, se sprijină de ea şi îşi ţine mâna pe clanţă. Îşi aminteşte că Lily a ales clanţele pentru toate uşile din casă. Uimitor cum pot să schimbe aspectul casei nişte detalii de genul ăsta. Era în perioada în care Lily îşi dorea să studieze artele şi era mereu entuziasmată de tot felul de proiecte. A transformat încontinuu debaraua mică. Într-o săptămână îi punea tapet din mătase, pictat manual, în alta o umplea cu bucăţi din bumbac, pictate şi ele manual.

Şi apoi, dintr-odată, s-a oprit. Au început certurile. Urlete şi uşi trântite. Lily a început să chiulească. Stătea toată ziua în pat. Era atât de tristă în poza aceea din Franţa. Sarah se uită la ceas şi merge să aprindă lampa de pe birou. O aranjează în aşa fel încât să lumineze toată zona. Aprinde laptopul. Nu mai are răbdare. A primit tot felul de mesaje de încurajare pe Facebook. Majoritatea prietenilor ei ştiu că s-a întors din spital şi e acasă. Veştile circulă rapid. A dat unfriend multor oameni care au făcut tot felul de remarci răutăcioase când a dispărut Anna. Într-un timp, se gândea chiar să îşi închidă contul. Încă mai primeşte mesaje neplăcute, dar încearcă să le ignore şi îi blochează pe toţi cei care depăşesc limita. Adevărul e că nu îi plac anumite lucruri pe care le spun oamenii, dar cel mai mult o deranjează ce ar putea spune în spatele ei. De aceea nu şi-a închis contul.

Sarah se uită pe pagina surorii ei şi vede că şi-a pus o nouă poză la profil. Acum are părul roz. Mai vede nişte poze făcute într-un loc pe care nu îl recunoaşte: livezi, câmpuri şi selfie-uri în timp ce face yoga, la apusul soarelui. Un grup de oameni, cu mâinile împreunate, care nu se uită la aparatul foto. Sarah vrea să îi scrie un mesaj şi simte cum o inundă tristeţea. Ultima oară au vorbit la puţin timp după dispariţia Annei. Reciteşte toate

mesajele pe care şi le-au trimis. Lily a sunat de câteva ori, dar Sarah era în stare de şoc şi nu a vrut să vorbească. Acum se simte altfel. Îşi strâmbă gura şi scrie. *Trebuie să vorbesc cu tine, Lily.* Înainte să apese *Trimite,* reciteşte mesajul şi se încruntă când îşi dă seama că e prea vag. Nu i-a spus îndeajuns încât să o facă să îi răspundă. Adaugă noul număr de telefon şi apoi tastează: *E vorba despre tata. Îmi e teamă că e implicat în povestea cu Anna.*

Ţine degetul deasupra tastei *Trimite.* Inima îi bate nebuneşte. Nu e sigură că poate face asta. Îşi acoperă gura cu mâinile. Apoi expiră puternic şi apasă tasta.

CAPITOLUL 22

DETECTIVUL PRIVAT

— Trebuie să încetezi să mă mai priveşti aşa.

Soţia lui Matthew se încruntă la el. Fetiţa suge, fericită, la sân. E atât de mică şi are un smoc de păr negru. O pune cu grijă pe pătura care apără abdomenul lui Sally, după cezariană.

Matthew nu se poate abţine. Stă cu gura căscată şi ochii mari. Totul e încă atât de...

— Îmi pare rău. Pur şi simplu nu mă pot abţine.

— Ştiu. Îmi tot spui că e un miracol, Matt. Şi te iubesc pentru că eşti aşa. Pe cuvânt. Dar trebuie să încetezi să mă mai priveşti aşa.

— Aşa cum?

— Cu veneraţie. De parcă aş fi o zeiţă. Mă sperii. Chiar mai mult decât atunci când vrei să facem sex.

— Nu e nimic cu expresia mea când vreau să facem sex.

Şi scoate limba.

Matthew nu i-a spus niciodată că, în urmă cu ani de zile, când i-a zis pentru prima dată că are o expresie interesantă când vrea sex, el s-a dus şi s-a uitat în oglinda din baie. Nimeni nu i-a mai spus asta. A fost să spunem, nu alarmant, dar intens, să se vadă aşa, în oglinda din baie.

— Ţi-am spus că eşti minunată?

Matthew îşi întinde mâna ca să o mângâie întâi pe ea şi apoi părul negru al fiicei lui. Fiica lui. Roteşte cuvântul pe toate părţile şi apoi inspiră puternic.

— Şi? Ce planuri ai azi, tati?

Întrebarea îl trezeşte din reverie.

— Ce vrei să spui? O să stau aici, cu fetele mele frumoase. Ce altceva?

— Toată ziua?

— De ce nu?

— Pentru că dacă stai aici toată ziua, cu faţa aia, nu o să dorm şi nici fiica ta cea frumoasă nu o să doarmă, iar tu o să te plictiseşti de moarte.

— Dar nu e deloc plictisitor. E...

— Un miracol. Da, dragul meu, ştiu.

Şi râd amândoi.

Matthew se uită în jur, se ridică şi se duce înspre scaunul unde e geanta cu toate lucrurile fetiţei. Lucruri adorabile, albe şi galben lămâi, pentru că nu au vrut să ştie dinainte sexul copilului.

Datorită cezarienei, pot să se bucure de intimitatea acestei camera single. Matthew se gândeşte la cât de groaznic a fost totul. Opt ore de tortură numită travaliu şi apoi groaza când i-au spus că fetiţa nu are o poziţie bună, că e întoarsă şi că trebuie să facă cezariană. Sal nu îşi dorea aşa ceva şi nu poate să uite expresia de şoc şi groază de pe faţa ei când au pus-o în scaunul cu rotile şi au dus-o înspre blocul operator, iar el o ţinea de mână ca să o liniştească. Probabil ăsta e motivul pentru care acum o priveşte aşa, cu veneraţie. Se simte uşurat.

— Uite ce îţi propun: mergi acasă pentru câteva ore. Fă un duş, mănâncă ceva. Îmi pregăteşti lucrurile de pe listă şi te întorci diseară. Mama o să sune din nou în după masa asta şi sunt absolut epuizată, Matthew. Am nevoie de somn.

Se aşază pe pat, lângă ea.

— Eşti sigură? Nu aş vrea să te las, acum.

— Eşti de ore întregi aici, dragul meu.

— Dar nu se compară cu chinul prin care ai trecut tu.

Strânge din buze şi Matthew vede o luminiţă în ochii ei.

— Înfricoşător, nu?

Dă din cap, pentru că îi teamă că nu o să poată vorbi. Aşa că tuşeşte.

— Uite ce e, Matthew. Sunt aici de zile întregi şi nu ne aşteptam la asta. Ce ar fi dacă ai lucra la caz, până mă întorc acasă?

— Nu mă gândeam la muncă, minte Matthew.

Soţia lui dă din cap. Îl cunoaşte atât de bine.

— Ok. Bine. Poate doar puţin. Dar numai pentru că vezi lucrurile diferit când ţi se naşte un copil.

— Ce vrei să spui?

— Nimic.

Îşi doreşte să nu fi spus asta cu voce tare.

Nu vrea ca fetiţa să aibă vreo legătură cu munca lui. Cu vânătoarea în care e implicat acum. Şi vrea ca nici soţia lui să nu se gândească la toate astea ori să facă diferite conexiuni cu evenimentele din viaţa lor. Dar nu se poate gândi la atâtea lucruri, acum. Poza Annei de pe Facebook, care a apărut peste tot, de un an încoace. Maică-sa, Barbara. Şi Ella. Acum vede totul din alt unghi. I se strânge stomacul şi dă din picior, nervos.

— Cred că ar fi mai bine să munceşti aici între două vizite. Iar când mă întorc acasă, o să mă poţi răsfăţa cât vrei.

Matthew îşi muşcă buza de sus. Sal vrea să facă tot posibilul ca să se întoarcă acasă cât mai repede. El s-a gândit să o lase mai moale cu munca în primele două săptămâni, dar cezariana şi zilele obligatorii de spitalizare care au urmat i-au dat planurile peste cap.

— Bine. Ai dreptate. O să mă duc acasă, pun la spălat, muncesc un pic şi mă întorc diseară. Dar eşti sigură 100%?

— Da.

O sărută tandru pe gură, apoi îşi freacă buzele de capul fiicei lor.

— Minunat, nu?

— Un miracol, îl tachinează ea, dar îi strălucesc din nou ochii.

O oră mai târziu, Matthew e acasă şi se învârte de colo, colo. E aşa de ciudat că foarte curând vor fi toţi trei aici. O familie. Nu doar el şi Sal, ci toţi trei. Se uită în jur şi se întreabă dacă au suficient spaţiu. Într-un colţ e un coş din răchită, plin de lucruri, unele dintre ele absolut necunoscute lui. Ceva pentru sport pentru bebeluşi, care trebuie montat, şi scutece.

Dintr-odată, totul pare minunat şi, da, miraculos şi înspăimântător. Matthew se întreabă dacă e pregătit. De parcă e cineva vreodată pregătit.

Aprinde espressorul şi se uită prin mail-uri. Nimic important. Îşi scoate mobilul exact când espressorul e încălzit.

Când pune ceaşca din porţelan sub espressor, simte cât e de obosit. Parcă nu îşi găseşte locul în spaţiu. Apasă butonul pentru espresso dublu şi cu cealaltă mână tastează numărul lui Melanie. Surprinzător, răspunde imediat.

— Chiar mă întrebam când o să te arăţi, din nou. De unde ai aflat? Tobe sau ai puteri paranormale?

Melanie vorbeşte încet.

Matthew simte că e serioasă şi tace. Nu are nici cea mai mică idee despre ce vorbeşte.

— Veştile circulă repede.

— Ella ştie? Despre asta e vorba?

Matthew nu răspunde.

— Nu care cumva să mai spui cuiva. Deocamdată jurnaliştii nu au aflat şi nici nu ne dorim asta. Cel puţin, pentru moment.

Matthew se uită la crema cafelei pe care tocmai şi-a făcut-o, surprins că bluff-ul a funcţionat. Ia o gură din cafea şi se întreabă ce naibii s-o fi întâmplat. Până aseară, şi poliţia din Londra şi cea din Cornwall voiau ca presa să ştie cât mai multe.

Ce s-o fi întâmplat de dintr-odată, nu mai vor să se afle?

— Spune-mi ce poţi, Melanie, şi eu îşi spun ce ştiu. De asemenea, îţi promit să fiu numai ochi şi urechi şi să îţi dau de veste imediat ce presa află ceva.

Matthew are nişte contacte bune în presa locală şi Melanie ştie asta.

— Bine. Dar tot ce îţi spun e off the record.

— Hai, Melanie. Doar mă cunoşti. Poate că mi-am distrus cariera, dar nu o să fac asta şi cu a ta.

— Bine. Dar nu la telefon. Cât de repede poţi ajunge în Saltash? La aceeaşi cafenea.

— Îţi trimit un mesaj.

— Bine. Şi nu spui nimic, nimănui.

— Promit.

— Oh. Apropo. Cum se simte Sally? A trecut termenul, nu?

Matthew se simte vinovat. Pentru câteva momente, a uitat. Nu. Nu e cuvântul potrivit. Mai bine spus, s-a deconectat.

E uimit cum de s-a putut întâmpla asta şi se întreabă dacă aşa va fi de acum înainte. Muncă. Casă. Mereu scindat. Dintr-odată vede în faţa ochilor imaginea din spital. Vie. Minunată.

— Sunt tată, Mel. Am o fetiţă. O fetiţă minunată.

CAPITOLUL 23

TATĂL

Henry se uită în jur, prin celula din sediul poliţiei, şi îşi dă seama că se gândeşte la Sammy. Speră că Jenny îl va scoate la plimbare, dar apoi se apleacă şi îşi pune capul în mâini. Săraca Jenny. De parcă nu era îndeajuns de tristă. Şi acum asta...

Închide ochii când se gândeşte că a creat tot dezastrul ăsta. De ce, de ce mama naibii nu a apăsat atunci pe trăgaci? De ce nu a avut curaj?

S-a aşezat pe podea, a ridicat platforma care ţine loc de pat, dar şi-a dat seama că îl doare spatele. Simte, prin salteaua de plastic, subţire şi albastră, podeaua din beton. Oare cât îl vor ţine aici? Se uită la uşă şi se cutremură amintindu-şi cum a sunat, când au închis-o. Nu îţi poţi imagina, până nu eşti de cealaltă parte. Nu e claustrofobic, dar nu a mai trecut niciodată prin aşa ceva. E obişnuit să stea afară. Să fie liber. Încearcă să îşi amintească ce spune legea. Cât au dreptul să îl ţină acolo, fără să fie acuzat? I-au luat pantofii şi cureaua. Îşi dă seama că e mai obişnuit decât majoritatea să umble în şosete. Cizmele în camera încălţărilor. Şlapii nu îi plac. A şi slăbit în ultimele zile. Ştie pentru că pantalonii îi cad de pe el în timp ce merge înspre uşa făcută din gratii oribile.

Se gândeşte la Barbara şi feliile ei de prune. La Anna care se învârte cu maşinuţa pe peluză, înconjurată de restul copiilor, care fug înainte şi înapoi pe lângă stropitoare. Ceea ce îi trebuie e o maşină a timpului, să se întoarcă înapoi. Da. Când totul era altfel.

Dintr-odată, simte un amestec de nerăbdare şi furie. I-a ajuns până peste urechi. Toată povestea. Locul ăsta. Locul ăsta nenorocit.

— Nu vă supăraţi, pot vorbi cu cineva?

Niciun răspuns.

Henry dă cu piciorul în uşă şi urlă mai tare.

— Trebuie să vorbesc cu cineva!

Peste câteva momente se aude cum cineva trage uşa într-o parte şi ofiţerul în uniformă se răsteşte la el.

— Te rog să nu urli!

— Vreau să vorbesc cu avocatul meu!

— Credeam că nu ai făcut nimic greşit şi nu ai nevoie de avocat.

E sarcastic.

— M-am răzgândit. Vreau să vorbesc cu avocatul. Îmi cunosc drepturile şi nu o să vorbesc cu nimeni până nu vine avocatul.

— Oki doki. Consemnat. Dar noi conducem aici şi va trebui să aştepţi.

Henry îl fixează cu privirea printre gratii.

— Nu am făcut nimic rău.

— Bineînţeles.

Trec două ore. Henry se simte forţat să suporte umilinţa de a folosi toaleta din celulă. Se roagă să nu îl vadă nimeni, în timp ce îşi face nevoile. A vrut să aibă avocatul lui, pentru că a aflat că cel din oficiu încetineşte lucrurile.

Când, în sfârşit, e lăsat singur cu Adam Benson, care până acum s-a ocupat doar de proprietăţile şi testamentul lui, Henry îşi dă seama de gravitatea situaţiei. Adam e depăşit de situaţie, neavând experienţă în dreptul penal. Henry îi spune că nu vrea pe nimeni altcineva. Sfatul lui Adam e simplu: spune-mi adevărul. Ai încredere în mine.

— Trebuie să îmi spui ceva, Henry? Pentru că, dacă e ceva, ar fi bine să îmi spui. În felul ăsta pot să contactez nişte persoane care se pricep mult mai bine la chestiuni de genul ăsta.

Adevărul?

Henry o vede pe Anna cum stă lângă el, în maşină. Palidă. Mă dezguşti. Simte cum îi tremură buza când îl duc în camera de interogatoriu. Adam e deja acolo. În faţa lui stă detectivul din Londra, pe care Henry îl dispreţuieşte atât de mult.

— Nu puteţi să mă ţineţi aici. Nu am făcut nimic rău. Nimic ilegal.

— Ai îndreptat pistolul înspre unul din ofiţerii mei, domnule Ballard. Asta se numeşte ameninţare.

— Aţi intrat cu forţa în hambarul meu. M-am speriat, îmi protejam proprietatea.

— Am intrat după ce ne-aţi telefonat, agitat, domnule Ballard, cerând să vorbiţi cu doamna ofiţer Melanie Sanders. Am intrat

că să nu vă faceţi rău dumneavoastră sau altora. Ştiţi asta şi eu ştiu asta, aşa că ce ar fi să lăsăm baltă povestea asta cu intratul ilegal? Am economisi toţi timp preţios.

Adam îşi întoarce capul, face ochii mari şi dă din cap, încurajându-l pe Henry.

— Eram stresat. Depăşit de situaţie. Dispariţia Annei.

Henry îşi aude bătăile inimii şi încearcă să se calmeze.

Dintr-odată simte o nevoie acută să fie acasă, să îi ceară iertare Barbarei, dar mai ales lui Jenny pentru scena din hambar. Pentru urlete. Pentru scandal. Sammy care lătra, nervos, afară. Pentru tot dezastrul. Acest dezastru incredibil. Şi vrea să vorbească cu Melanie Sanders, nu nenorocitul ăsta din Londra.

— De ce nu pot să vorbesc cu Melanie Sanders?

Când a dat telefon, din hambar, a spus că vrea să vorbească cu ea. Doar cu ea.

— Nu e la serviciu. V-am spus când aţi sunat şi am vorbit oficial ultima oară, înainte de acest incident...

Inspectorul se uită cu atenţie pe nişte foi. Henry bănuieşte că e declaraţia lui de după emisiune.

— Ne-aţi oferit o a doua versiune despre ceea ce făceaţi în noaptea în care Anna a dispărut. Aşadar. Versiunea curentă e că cineva a lăsat aproape toată noaptea maşina dumneavoastră în proximitatea gării, pentru că aţi băut prea mult şi aţi hotărât să dormiţi pe bancheta din spate.

— Aşa e.

— Şi asta i-aţi spus şi soţiei? De aceea i-aţi cerut să mintă pentru dumneavoastră?

— Da. Îmi era ruşine că m-am îmbătat atât tare. Şi credeam că o să dea rău.

— Dar aici am eu o problemă, domnule Ballard. Am vorbit din nou cu martorii care au sunat după ce s-a difuzat emisiunea şi se pare că nu au văzut pe nimeni dormind în maşină.

— Poate nu m-au văzut pentru că eram întins. Sau poate au văzut maşina înainte să mă întorc de la bar.

— Ah, da. Barul. Lion’s Head. Bun. Şi acum a doua problemă. Mă întreb cum de nu aţi parcat în parcarea localului. De asemenea, nimeni de la Lion’s Head nu îşi aminteşte să vă fi văzut acolo în noaptea aceea.

— Era plin de lume. Iar în parcare nu era niciun loc liber. Cum ar fi putut să mă observe?

Henry îşi ţine palmele sub birou şi simte cum încep să îi transpire. Le şterge de pantaloni. Se întoarce înspre avocatul său, care îşi notează ceva, şi se întreabă despre ce e vorba. Se uită la recorderul negru şi se întreabă dacă vor transcrie convorbirea. Problema cu minciunile, învăţă acum, e că trebuie să îţi aminteşti toate detaliile. Să le faci să se potrivească de fiecare dată. Fiecare nouă versiune face ca lucrurile să fie tot mai complicate.

— Cât de bine o cunoaşteţi pe prietena fiicei dumneavoastră, Sarah?

Detectivul se apleacă brusc în faţă şi îi urmăreşte fiecare mişcare în timp ce răspunde.

— Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi. E cea mai bună prietenă a Annei, de ani de zile. Vine des pe la noi, ca toţi ceilalţi prieteni ai lor. Întotdeauna s-au simţit bine la noi.

— Şi când aţi văzut-o ultima oară pe Sarah, domnule Ballard?

— Poftim?

CAPITOLUL 24

PRIETENA

Sarah se gândeşte la cântat. Unul dintre cele mai importante lucruri pe care le avea în comun cu Anna, în afară de jocul cu mingea, când erau mici, era că le plăcea să cânte. Au fost în corul şcolii, în clasele primare, şi le-a plăcut la nebunie. Apoi, în gimnaziu, s-au înscris în trupa de teatru.

Ani de zile, ambiţia de a face carieră în teatru le-a adus lacrimi, victorii şi tragedii celor două fete. Între şapte şi opt ani erau toţi prieteni. Fetele cântau împreună, în cor. Dar odată cu audiţiile pentru rolurile mai importante, au început să fie mai competitive. Când hormonii au început să îşi facă de cap şi fetele se simţeau vulnerabile şi nesigure pe ele, Anna şi Sarah au început să vadă totul cu alţi ochi.

În timp ce Sarah îi uimea pe toţi cu inteligenţa ei şi rezultatele şcolare, Anna a devenit o cântăreaţă mai bună. Până când au împlinit zece ani, cele două prietene erau obsedate de ideea de a deveni vedete de musical. Ambele credeau în visul lor şi au

pus la cale un plan să aplice la o şcoală unde vor studia muzica şi teatru. Îşi imaginau cum vor locui în acelaşi apartament şi îşi vor petrece zilele cântând pe o scenă din West End, ignorându-i pe Tim, Paul şi pe toţi adulţii din familiile lor. Mai ales pe tatăl Annei.

X Factor e de vină pentru asta, Anna. Mantra lui, în timp ce stătea în şosete la masă, era: *una e o piesă organizată de trupa de teatru de la şcoală şi alta să faci o carieră din asta. Ştii cum sfârşesc majoritatea studentelor de la teatru? Servind la mese şi în spatele barului, vânzând halbe de bere. Nu vrei aşa ceva. Cred că ar fi cazul să te gândeşti la o facultate serioasă. Ceva care îţi va pune o pâine pe masă. O diploma care îţi va aduce un serviciu.*

Sarah şi Anna îl ignorau complet. Se duceau în camera Annei, înfăşurate în pătură şi se uitau non-stop la DVD cu spectacolele lor preferate. Cats. Fantoma de la operă. Starlight Express.

Şi apoi – cea mai mare fericire – când au împlinit 11 ani, catedra de teatru a anunţat că pune în scenă piesa preferată a fetelor: *Mizerabilii.*

Sarah oftează şi se uită la ceas. Strânge din ochi, pe măsură ce îşi aminteşte. Prima discuţie cu Anna despre care rol ar fi mai potrivit pentru ele. Stăteau amândouă, tăcute, în camera Annei şi se gândeau, cu emoţie, la ce se va întâmpla cu prietenia lor. Nu mai era loc de loialitate şi compromis. Ambele erau gata să îşi sacrifice şi sufletul pentru rolul lui Fantine.

Încă de la început, Sarah a ştiut că Anna avea mai multe şanse să obţină rolul, dar asta nu a oprit-o să încerce. Se uita pe ascuns, în dormitorul ei, la versiunea cu Anne Hathaway. O dată, şi încă o dată şi încă o dată, până când fiecare nuanţă, respiraţie, lacrimă a fost perfectă. Spre ruşinea ei, a început să spere că Anna o să răcească sau tatăl ei o va obliga să renunţe ca să se pregătească pentru examene. Dar nu a fost aşa. În ziua audiţiei, erau amândouă acolo – cele mai bune prietene şi cele mai aprige rivale – urându-şi succes de faţă cu alţii, dar plămădind, în secret, gânduri confuze şi nu tocmai plăcute. Pe Sarah au epuizat-o ambiţia şi invidia.

Până pe trei octombrie, totul luase sfârşit. Un bilet de pe tabela clasei de teatru a confirmat: Anna obţinuse rolul. Sarah era în cor şi dublură pentru Doamna Thenardier. Personajul negativ.

Annei i se citeau emoţiile pe faţă. *Vrei să mă retrag, Sarah? Sincer, dacă înseamnă aşa de mult pentru tine, o să renunţ. Oricum tata nu vrea să fac asta. Nu vreau ca toate astea să stea între noi.*

Nu. Nu fi prostuţă. Sunt fericită pentru tine.

Şi apoi, săptămâni şi luni întregi a trebuit să privească. Anna, în lumina reflectoarelor. Toată lumea uimită de talentul ei. Toţi băieţii care aveau impresia că cei din trupa de teatru sunt nişte isterici şi-au schimbat dintr-odată impresia văzând-o în lumina asta nouă, pentru că repetiţiile erau filmate şi share-uite pe Facebook. Chiar şi Paul şi Tim, care urau musicalurile, deveniseră mai înţelegători. Ba chiar interesaţi despre cum decurgeau lucrurile. Sarah încă era îndrăgostită în secret de Paul şi ura să vadă comentariile de pe Facebook în care el spunea cât de minunat arăta Anna în toate acele costumaţii.

În acel moment, Sarah a pus la cale diversiunea. Nu ştia ce face. Era mai mult un experiment ca să îşi reînvie respectul de sine... şi, apoi, ceva neaşteptat. A descoperit că există şi alte moduri prin care poate fi populară în rândul băieţilor. La început, s-a simţit puternică. Avea propriile ei reflectoare. După care, foarte rapid, au apărut efectele secundare. Bârfe şi răutăţi pe reţelele de socializare. O poză. Şi dintr-odată a pierdut controlul. Nu a trecut mult până au început să spună despre ea că e o curvă. O bârfă dezgustătoare a început să circule cum că le-a făcut sex oral, la o petrecere, unor băieţi din echipa de rugby.

Anna, mereu loială, i-a spus să îi ignore. Sarah se întreba dacă, în adâncul sufletului, Anna îşi dădea seama că Sarah o luase pe o cale greşită. Dar nu au vorbit niciodată serios despre asta. În public, Anna îi luă mereu apărarea. Spunea că oamenii au inventat totul pentru că erau invidioşi pe inteligenţa Sarei. Sarah nu i-a spus niciodată că toate bârfele erau adevărate.

Toate. Şi apoi trupa lor a început să se destrame. Oare pentru că Tim şi Paul au auzit prea multe de la ceilalţi băieţi? Sarah nu a fost niciodată sigură 100%.

Şi acum, verificând orarul trenurilor pe telefon, îşi dă seama cât de mult are nevoie să meargă la Tintley, să vorbească despre astea cu cineva care ar înţelege. Lily.

Timp de un an, Sarah s-a minţit că Anthony şi Karl sunt vinovaţi pentru tot ce i s-a întâmplat Annei. Dar acum îi vin idei noi, care o dau peste cap. Şi sunt tot mai clare în fiecare zi.

Pentru că Sarah se tot gândeşte cum tatăl ei a apărut de nicăieri la spectacolul *Mizerabilii.* Şi cum spunea încontinuu cât de minunată era Anna. Şi nu poate uita ce s-a întâmplat în Londra. În club. Şi sms-ul. Sms-ul despre care nu a spus nimic, nimănui. Pentru că îi era frică.

SUNT CU OCHII PE TINE

8 seara

Îi aleg cu atenţie pe cei pe care îi urmăresc.

Trebuie să fie deosebiţi. Uneori îi aleg pentru că îi iubesc şi ştiu câtă nevoie au de mine. Iar alteori, pentru că îi urăsc. Niciodată nu aleg la întâmplare. De ce să te chinui să faci asta dacă nu te simţi puternic?

Acum e un pic greu, pentru că a trebuit să mă opresc o perioadă. E frustrant. Mă arde pe dinăuntru. Ca atunci când ai nevoie disperată de o ţigară. Dar trebuie să rămâi calm. Trebuie să fii mult mai viclean decât cei pe care îi urmăreşti. Trebuie să ai o mimică perfectă. Tonul perfect.

Şi sunt foarte bun la asta.

Faţa perfectă.

Vocea perfectă.

În aşa fel încât să nu îşi dea seama pe cine urmăresc. Sau de ce.

CAPITOLUL 25

MARTORA

Luke a primit sms-ul târziu, aseară. Emily a pierdut copilul. Am vorbit aproape toată noaptea, învârtindu-ne în cerc.

E răvăşit. Trist, dar şi uşurat. Se simte şi vinovat. Nu vrea să vorbească cu el. A reuşit o dată, dar ea a izbucnit în plâns. Apoi i-a scris să o lase în pace. Nu ştie ce simte. Nimeni nu ştie.

Nu l-am mai văzut niciodată pe Luke atât de trist. Încă nu merge la şcoală. Îşi face griji că a lipsit prea mult, dar i-am

explicat că poate să recupereze anul, dacă e nevoie. Aş vrea să stau cu el azi, să îi fiu alături, dar din nou nu ştiu ce să fac. Trebuie să termin buchetele pentru o nuntă. Vin să le ia la opt dimineaţa. Trebuie să ajungă acasă, la mireasă, la cel târziu zece jumate, iar cele de la recepţia sălii unde va fi nunta, puţin mai târziu. Am sunat nişte prieteni din domeniu ca să văd dacă se pot ocupa ei, spunându-le că e o urgenţă, dar toţi sunt ocupaţi.

Ce să fac? Să las baltă mireasa?

Tony a plecat pentru două zile la un teambuilding cu alţi manageri zonali. Nu a putut să refuze, pentru că s-ar putea să meargă şi directorul. Aşa că trebuie să iau o decizie. E în regulă să îl las pe Luke şi să mă duc aşa devreme, singură, la magazin, acum că am pus alarmele? Am pus şi încuietori noi, dar sistemul de alarmă nu a funcţionat cum trebuie, se tot declanşează, iar familiile care locuiesc deasupra s-au plâns. Până acum, s-au declanşat fără motiv de trei ori şi, ca să fiu sinceră, mi-a cam ajuns. A fost foarte scump şi nici măcar nu merge bine. Cel care l-a instalat găseşte tot felul de scuze, de fiecare dată când îl sun şi insinuează că e din cauza felului în care l-am setat. Dar nu sunt proastă. Am urmat instrucţiunile exact cum scria în carte.

În ultimul email a bălmăjit ceva despre faptul că sistemul are nevoie de timp să funcţioneze aşa cum trebuie, de parcă e un permanent care trebuie se să aşeze. Vorbim despre electronică. Ştiinţă. Nu l-am slăbit şi l-am ameninţat că îi fac plângere la Protecţia Consumatorului. Mi-a răspuns că şoarecii pot declanşa alarma. Şoarecii? Incredibil!

A trebuit să mă duc la magazin la două noaptea. L-am lăsat singur pe săracul Luke. Aşa că, recunosc. În loc să resetez alarma, am oprit-o de tot. Ştiu. Dar nu face niciun bine. Dimpotrivă. Consumă spaţiu degeaba.

E cinci dimineaţa acum şi trebuie să plec urgent dacă vreau să termin buchetele la timp. Fac două ceşti de ceai şi una o duc în camera lui Luke. Stă în fund, pe pat, îmbrăcat în hainele de ieri.

— Am făcut ceai.

Se uită la mine de parcă sunt de pe altă planetă. De parcă nu mă recunoaşte.

— Crezi că toţi de la şcoală o să afle?

— Nu ştiu, dragul meu. Sper că nu.

— Şi eu. Nu aş putea suporta ca Emily să treacă prin asta.

Îşi pune capul în mâini.

— Uite ce e, dragul meu. Nu mă aştept să vii la magazin cu mine. Dar tatăl tău o să se supere foarte tare dacă află că m-am dus singură. Aşa că ar fi mai bine să nu îi spunem.

Luke se întoarce înspre mine şi mă priveşte cu ochii goi.

— Nu e periculos să mergi singură? O să fii bine?

— Da. Bineînţeles. Nu îţi face griji pentru mine, dragul meu. Avem alarma. E totul în regulă. Poliţia e sigură că acele cărţi poştale au fost trimise de cineva care caută atenţie. Răutăcios, dar inofensiv.

— Eşti sigură? Vrei să vin?

— Nu, dragul meu. Arăţi groaznic. Vreau să te odihneşti şi să îmi promiţi că eşti în siguranţă. Şi aminteşte-ţi că totul va fi bine, până la urmă. Suntem lângă tine. Ştiu că acum eşti confuz şi trist, dar o să fie bine.

— Încă eşti îngrijorată pentru fata aceea? Pentru Anna?

— Nu, iubire. Am încercat să nu mă mai gândesc. Acum îmi fac griji pentru tine.

Îi spun că am celularul la mine şi să mă sune sau să îmi scrie urgent, dacă se întâmplă ceva. Nu o să deschid magazinul, azi. Odată ce florile pentru nuntă sunt în dubă, o să pun semnul cu închis pe uşă şi vin direct acasă.

— E bine aşa, Luke? O să fii bine, singur, pentru câteva ore?

Dă din cap.

— Să îţi ţii telefonul deschis, iubire.

Dă din nou din cap.

Nu e trafic la ora asta şi ajung imediat în faţa magazinului. Ridicol, dar am început să circul cu uşile blocate. Nu i-am spus despre asta lui Tony şi nu ştiu ce aştept să se întâmple.

Adevărul e că tot mai des am sentimentul, când sunt la magazin, că cineva mă urmăreşte. Ştii, senzaţia aceea ciudată, că cineva te-a bătut pe umăr, dar când te întorci, nu e nimeni. Am impresia că devin paranoică. Şi chiar dacă le-am spus lui Tony şi Luke că poliţia m-a mai liniştit, nu e chiar aşa. Mă tot gândesc la întâmplarea cu foarfecă.

Am vrut să îl sun din nou pe Matthew, dar nu a mai lucrat de când a născut soţia lui şi nu vreau să îl deranjez.

Şi, până la urmă, e un detectiv privat, nu gardă de corp.

Mă uit în jurul maşinii. Nu e nimeni. Luminile apartamentelor sunt încă stinse. Nu am de mers mai mult de douăzeci de paşi de la maşină până în magazin. Am făcut asta de un milion de ori, la venire şi la plecare. Nu vreau să fiu aşa. Hai, Ella, revino-ţi!

Respir adânc, deblochez uşile şi fug din maşină cât de repede pot. Am deja în mână cheile de la maşină. O închid de abia când ajung în pragul uşii magazinului. Inima îmi bate nebuneşte. Intru rapid şi închid uşa cu forţă, apoi mă asigur că e închisă yala. E o încuietoare nouă, în genul celor de la hotel. În timpul zilei, ţin uşa deschisă cu o vază în care pun florile zilei. Dar acum mă asigur de două ori că e închisă. Bun. Las jaluzelele trase. Se poate vedea înăuntru pe fereastră, dar nu am ce să fac. Oricum, o să lucrez mai mult în spate.

Mă duc repede la masa de lucru, îmi scot haina şi o arunc pe un scaun. Apoi dau drumul la espressor. Sunt obsedată de control. Ştiu. Azi-noapte am dat drumul espressorului ca să fie încălzit dimineaţa. Asta în timp ce pregăteam cele şase aranjamente florale, care acum stau pe raftul din mijloc al frigiderului pentru flori. Bobocii pentru cele trei buchete de nuntă sunt aşezaţi cu grijă, în apă, pe raftul de sus, în ordinea în care le voi pregăti: întâi cele două pentru domnişoarele de onoare şi apoi cel al miresei.

La începuturile afacerii, făceam toate buchetele pentru nuntă cu o zi înainte. Îmi era teamă că nu o să am îndeajuns timp şi o să greşesc ceva. Acum ştiu exact cât timp îmi ia şi am mai multă încredere în mine. Prefer să fie totul proaspăt, aşa că pregătesc doar buchetele mireselor cu o zi înainte de nuntă şi asta dacă e o vreo problemă cu livrarea sau în alegerea florilor.

Pe atunci, făceam eu livrările, dar acum mă ajută un tip tare de treabă. Tom e ieftin şi de încredere, are grijă de flori şi nu m-a dezamăgit niciodată. O să ajungă în mai puţin de trei ore, aşa că e cazul să mă pun pe treabă.

Azi am comandă de trei buchete cu trandafiri şi margarete mari, flori care sunt uşor de procurat. Aranjamentele nonconformiste sunt punctul meu forte, dar mireasa vrea unele tradiţionale, legate cu fundă. Nu îmi ia mult să le pregătesc, dar prefer să îmi păstrez o marjă de timp.

Îmi place că mireasa a ales ceva simplu. Rochia are multă de dantelă, aşa că vrea să compenseze prin simplitatea florilor. Foarte înţelept.

Gerbera roz şi boboci de trandafiri pentru buchetele domnişoarelor de onoare. Îmi pun toate cele necesare pe masa de lucru şi tai fâşii de hârtie cu adeziv pentru flori, pe care le lipesc de marginea mesei. Apoi încep să fac buchetul. Cele mai frumoase florile pun în centru şi continui în spirală. Arată bine. Florile sunt de calitate foarte bună şi îmi merge mâna. Asta nu se întâmplă mereu. Ajung la forma dorită şi apoi mă duc în faţa oglinzii pregătită special ca să pot vedea cum arată buchetul din faţă. Bun. Da. Sunt mulţumită. O formă minunată. Mă întorc la masa de lucru şi folosesc hârtia adezivă ca să leg tulpinile: nu prea strâns, ca să nu le rup. Apoi aşez primul buchet într-o vază din spate şi mă uit să văd dacă e gata cafeaua. Îmi torn o ceaşcă mare, pun şi lapte din minifrigider şi mă aşez.

De abia acum, când nu mă mai sunt cu mintea la flori, gândurile încep să zboare. Cârligul din tavan îmi atrage atenţia. E cel de care am agăţat leagănul lui Luke când era mic. Îmi amintesc cum se legăna şi zâmbea. Era aşa de fericit.

Am încercat să îl alin aseară, dar pur şi simplu nu am găsit cuvintele potrivite. Şi apoi îmi dau seama cât de puţin a lipsit să fiu bunică. Mă simt copleşită. Lacrimi. Niciun sunet. Îmi simt obrajii umezi. Îmi dau voie să plâng în timp ce îmi beau cafeaua. Simt în gură sarea lacrimilor.

Apoi scutur din cap şi îmi caut şerveţelele în poşeta de pe birou. Îmi şterg faţa, suflu nasul şi mă întorc să văd florile. Sunt din nou pe pilot automat. Îmi şterg mâinile cu grijă de prosopul de lângă chiuvetă şi scot din sertar o panglică dublă, de culoarea fildeşului – din rola scumpă, specială pentru nunţi – şi un pachet de ace cu perle. Trebuie să fiu foarte atentă.

Iau florile din vază şi folosesc foarfecă mea preferată, cea roşie, ca să ajustez lungimea tulpinilor. Apoi înfăşor cu mare atenţie panglica în jurul lor şi o prind cu ace, ca să stea întinsă. Pun buchetul la înălţimea taliei, să mă asigur că e confortabil, şi mă uit din nou în oglindă. Îmi trec degetele peste panglică, ca să fiu sigură că nu iese niciun ac. Perfect. Arată minunat.

Următoarea parte e mai dificilă. Trebuie să mă asigur că al doilea buchet al domnişoarei de onoare se potriveşte perfect, ca să nu îl deranjeze pe fotograf. Astea sunt chestii pe care le

înveţi pe măsură ce trece timpul. Cât de importantă e atenţia la detalii.

Mă uit la ceasul de deasupra chiuvetei şi aud. Stau nemişcată. Mă încrunt. Nu se poate. Cineva învârte cheia în uşă. Din locul ăsta nu reuşesc să văd intrarea în magazin.

— Luke, tu eşti?

Doar el are cheia.

Continui să stau nemişcată, de parcă în felul acesta nu mă vede. Parcă aş putea să opresc răul ce stă să se întâmple.

— Luke, mă sperii. Eşti bine, dragul meu?

Din nou, niciun răspuns. Încet, mă întind după poşetă, scot mobilul şi formez numărul poliţiei.

— Oricine ai fi, să ştii că sun la poliţie. Mă auzi?

Se aude un alt sunet. Trânteşte uşa şi aud urme de paşi. Mă duc la uşă şi mă uit în faţa magazinului. Văd nişte faruri aprinse. O maşină întoarce şi pleacă în trombă.

Inima îmi bate tare şi încă am celularul în mână. În sfârşit răspunde cineva de la 112. Şi apoi îl văd, prin fereastră. Pe podea, în faţa uşii.

— Ce serviciu de urgenţă doriţi? Poliţia, pompierii sau ambulanţa?

Mă holbez la obiectul de pe podea, care e la mai puţin de un metru în faţa uşii, şi imaginile încep să mi se învârtă prin cap. Imagini fără sens.

— Îmi pare rău. Am sunat din greşeală.

Închid şi mă duc înspre uşă. O deschid, ies şi îl ridic. Apoi închid rapid uşa pe dinăuntru.

Îmi pun cealaltă mână pe piept. Încerc să îmi calmez bătăile inimii. Dintr-odată, apare întrebarea.

Ţin obiectul în mână şi îl privesc, de parcă în felul ăsta reuşesc să îl schimb în altceva. Îl întorc pe toate părţile. Nu îmi vine să cred că e vorba despre asta. Amintirile sunt aşa de vii.

Apoi îl sun pe Luke.

Sună de vreo cinci, şase ori înainte să răspundă cu voce somnoroasă:

— Ce e, mama? Dormeam.

— Eşti încă acasă?

— Bineînţeles.

Incredibil. De ce m-ar minţi? De ce ar vrea să vină până aici, să mă sperie?

Mă uit la piesa din plastic din mâna mea. O ating cu degetul mare şi încerc să îmi dau seama ce naibii o să fac acum.

CAPITOLUL 26

TATĂL

Henry priveşte musca de pe perete. Habar nu are de ce poliţia îl întreabă despre Sarah. Nu vor să îi spună.

Parcă e închis aici de ore întregi, iar musca asta îl scoate din minţi.

Stă nemişcată pentru un moment şi apoi zboară – întâi în diagonală şi apoi pe verticală. Henry strânge ochii şi încearcă să îşi dea seama de unde ştie scena asta. Se gândeşte şi se gândeşte, până îşi dă seama.

Râde cu voce tare. Norman Bates. Râde din nou şi dă din cap la gândul că realitatea e atât de absurdă uneori. Celula are o acustică bune, aşa că îşi aude ecoul râsului cum se stinge, întâi în afară şi apoi din capul lui. Aşteaptă să se facă linişte complet înainte să îşi pună capul în mâini şi apoi să se ridice.

Ok, Norman. Ce ai spune dacă de data asta ucidem musca?

Înviorat dintr-odată de ipoteza asta – faptul că în sfârşit are ceva concret de făcut – Henry se uită prin cameră, ca să vadă cum îşi poate duce la bun sfârşit misiunea. Ce ar putea folosi ca armă. Pentru un moment, se gândeşte să îşi scoată cămaşa şi să ucidă musca, dar îşi dă seama că poliţistul ar vedea prin ferestruica uşii cât e de gras. Renunţă la idee. Cureaua lui e încă la ei. Şi apoi îşi dă seama. Se uită la picioare.

Îşi scoate ciorapul stâng şi îl întinde. E îndeajuns de elastic. Bun. Ce bine că e un amestec de bumbac şi lână şi nu prostii din alea, din care se fac acum ciorapii. E perfect pentru ce îi trebuie. Stă nemişcat pe salteaua albastră din plastic şi aşteaptă. Musca mai zboară de câteva ori încoace şi încolo şi apoi vine să se odihnească exact pe zidul din faţa lui.

Încetişor, cu grijă, Henry ţinteşte şi stă cât mai nemişcat posibil. *Răbdare, Henry. Răbdare. Aşteaptă... aşteaptă...* Şi trage. La naiba! Ciorapul atinge zidul cu o viteză incredibilă, dar ratează la milimetru musca ce acum bâzâie din nou în încăpere.

Henry se aşază la loc pe pat. Ironia vieţii lui: lupta perpetuă cu muştele. De mic copil le ura văzând cum nu dădeau pace vitelor. I se făceau greaţă când le vedea cum bâzâiau în jurul ochilor animalelor, în timp ce sărmanele încercau să le îndepărteze mişcându-şi coada şi urechile. Ştia care sunt riscurile, şi nu doar pentru turme. Maică-sa bombănea mereu, în bucătărie, despre bolile oribile pe care le împrăştie muştele. Sus, pe perete, avea o versiune în miniatură a aparatelor industriale de prins muşte, care se folosesc în bucătăriile restaurantelor. Henry le privea uimit şi în acelaşi timp scârbit, auzindu-le cum bâzâie în timp ce îşi dădeau ultima suflare.

În timp, afară, la fermă, tatăl său îl învăţa cum să apere turmele de muşte. Era un aspect esenţial al îngrijirii animalelor. Muştele nu erau doar neplăcute, dar provocau boli ochilor şi tot felul de alte probleme. Când a preluat ferma, Henry s-a obişnuit să aibă în fiecare an un buget destul de mare pentru sprayuri şi etichete de urechi.

Urăsc muştele din tot sufletul meu, se gândeşte în timp ce se uită prin celulă ca să îşi vadă noul duşman. Speră să fie atras de wc-ul din inox şi e sigur că va fi acolo, pe margine, în câteva secunde. Pentru un moment, Henry se întreabă oare când îl vor elibera, sperând să fie înainte de a avea nevoie să facă treaba mare. Nu suportă gândul ca poliţistul să îl vadă într-unul dintre cele mai intime momente. Oare au cumva un protocol legat de asta? Oare se uită prin vizorul uşii înainte să termini? Musca nu se mişcă. Henry întinde din nou ciorapul pentru o secundă, încercând din răsputeri să rămână nemişcat. Acum musca umblă, întâi prin wc şi apoi se întoarce pe margine. Merge în sensul invers acelor de ceasornic.

Într-un final, se aşază încă o dată şi Henry o ţinteşte. Jubilează de-a dreptul:

— Te-am prins!

Pentru că vorbele îi ies mai tare decât şi-ar fi dorit, cineva vine la vizorul uşii. Un alt poliţist, mai tânăr. Aşadar, s-a schimbat tura.

— Ce se întâmplă acolo, înăuntru?

Henry se strâmbă când îşi dă seama care a preţul pe care l-a plătit ca să îşi atingă scopul. Ciorapul lui e în apa din wc, împreună cu musca.

— Ciorapul meu e în wc.

— Şi de ce naibii l-ai pus acolo? Încercai să îl înfunzi, nu?

— Nu. Am omorât o muscă.

— Atunci să ţi-l scoţi singur!

Şi pleacă.

Henry se gândeşte un moment, întoarce fraza pe toate părţile şi se întreabă cum poate folosi asta în avantajul lui. Nu pot să îl oblige să îşi bage mâinile acolo, nu? Nu. O să facă o plângere oficială. O să îi spună avocatului. O să scrie autorităţilor. La ziarul local.

Tocmai când să se tânguie din nou de faptul că ciorapul lui e în wc, se deschide uşa şi apare poliţistul cel nou. Se pare că s-a răzgândit. Are mănuşi de plastic, o pungă şi o perie de toaletă.

— Stai lângă perete, îi spune pe un ton răstit.

Henry îl ascultă. Îl priveşte pe băiatul cel tânăr cum pescuieşte ciorapul cu peria şi îl pune în pungă înainte să tragă apa.

— Ai văzut musca moartă?

Henry vrea ca poliţistul să observe că nu l-a minţit.

— Dă-o naibii de muscă. Acum dă-mi şi celălalt ciorap, ca să nu repetăm figura.

— O să îmi fie frig la picioare.

— Ar fi trebuit să te gândeşti la asta înainte să te joci cu instalaţiile noastre.

Henry oftează, îşi scoate şi celălalt ciorap şi i-l dă.

— Când se întoarce avocatul meu? Spunea că ajunge la prima oră. Şi aţi verificat ce i-am zis inspectorului aseară? Unde eram cu adevărat când Anna a dispărut? O să mă lăsaţi să plec? Nu puteţi să mă ţineţi aici. Îmi cunosc drepturile.

Poliţistul expiră cu putere şi iese din celulă.

— Nu depinde de mine, zice şi ridică punga de plastic în timp ce închide uşa în urma lui. Eu doar mă ocup de treburile murdare.

CAPITOLUL 27

PRIETENA

Sarah o priveşte insistent pe Lily, în timp ce aceasta se tot joacă cu un ceainic pe aragazul vechi – o versiune mai mică şi mai veche a celor pe care le are familia Annei. Aragazul familiei Ballard e bleumarin şi mult mai lat, cu mai multe cuptoare. Era mereu lună şi bec, pentru că mama Annei îl freca în permanenţă. Acesta e crem şi nu foarte îngrijit.

— Ceai sau cafea?, o întreabă Lily fără să se întoarcă şi deschide un dulap de unde scoate două ceşti din ceramică, verde închis cu margarete mari.

— Mmm... cafea, te rog.

Lily e diferită de cum şi-o imagina Sarah. Mai slabă, mai funky şi cu părul aproape până la talie, tuns în formă de V, la spate, vârfurile vopsite într-un roz spălăcit şi urât. Culoarea părului şi noul look au fost principalele lor teme de discuţie de când Lily a venit să o ia din gara din Tintley, ambele evitând să vorbească despre ceea ce conta cu adevărat: ce căuta Sarah acolo.

Lily se întoarce, se sprijină cu spatele de aragaz şi îi spune din nou cât de mult îi place cum îi stă părul. Îi arată cu degetele că, după ce şi-a tăiat un pic vârfurile, le-a vopsit cu vopsele bio. A încercat mov, care nu i-a plăcut foarte mult, verde, şi acum roz. Culoarea asta îi place cel mai mult, însă îi e teamă că se va duce destul de repede.

Dar Sarei cum i se pare? Sincer.

Sarah îi spune că i se pare cool, ceea ce nu e 100% adevărat, pentru că e îngrijorată de toate aceste schimbări ale surorii ei. Lily a venit în Cornwall ultima oară acum trei ani, nu mult după ce taică-su le-a părăsit. Nu arăta bine atunci, dar o puteai recunoaşte. Era ea.

Părul brunet, tuns bob, blugi şi un tricou. A spus că venise în vizită ca să îi asigure că era foarte fericită în Devon – a avut grijă să nu spună exact unde locuieşte –, că şi-a făcut prieteni şi începuse o viaţă nouă care îi permitea să picteze şi să facă ceea ce conta cu adevărat pentru ea.

Sarah îşi aminteşte că a vrut să îi spună: *Dar eu? Eu nu mai contez pentru tine?*

Însă nu a avut curaj.

Mai târziu, Lily i-a şoptit: *eşti bine?,* cu un ton panicat de parcă o implora să îi spună că da, e bine, aşa că Sarah nu i-a spus adevărul despre cât îi era de dor de ea şi cât de mult a

făcut-o să sufere divorţul părinţilor lor. Faptul că familia lor s-a destrămat.

Lily poartă haine de hippioată. O fustă de bumbac până la glezne şi o ie cu panglici ce atârnă pe piept şi încheieturi, pe care ar fi putut să le lege. Dar a preferat să nu o facă. Deşi are corpul acoperit, Sarah intuieşte că e foarte slabă. Doar piele şi os. Se observă în special la încheieturi, care sunt foarte subţiri. Poartă câteva rânduri de brăţări.

— Îmi pare rău că nu am sunat mai des, să întreb despre Anna, spune Lily dintr-odată.

Apoi se întoarce să pună apă caldă într-o cafetieră mare şi galbenă.

— Cred că a fost groaznic pentru tine.

A sunat de vreo câteva ori după ce a dispărut Anna, a trimis o vedere şi nişte mesaje scurte pe Facebook. Sarah a sperat că sora ei va face mai mult. Deşi a spus că nu vrea să vorbească despre asta, în adâncul sufletului şi-o dorea.

I-ar fi spus adevărul atunci, dacă Lily ar fi încercat mai mult? Dacă ar fi insistat? Habar nu are, aşa că tace şi îşi aşteaptă cafeaua. În tren, venind încoace, şi-a imaginat totul diferit. Un tsunami de revelaţii. Lacrimi. Îmbrăţişări. Eliberare.

Cred că tata e implicat în povestea cu Anna…

De ce Lily nu a întrebat nimic despre asta?

Acum că Sarah e aici, nu ştie ce întorsătură va lua povestea asta. Parcă sunt două străine, în bucătăria asta mare şi înţesată de lucruri. Niciuna nu va spune nimic. O ştie deja.

— I-ai spus mamei că vii?

— Nu i-am spus unde stai. Doar că vin să te vizitez şi că nu are de ce să îşi facă griji.

— Bine. Nu vreau să ştie unde locuiesc.

Lily îşi strânge fusta şi şterge nişte praf sau scame imaginare şi apoi Sarah simte cum o fixează cu privirea.

— Poate o suni, ca să îi spui că sunt cu tine.

— Crezi că e necesar?

— Da. Se supără des.

Pauză. Sarah se simte vinovată.

— Le-a spus poliţiştilor că am fugit de acasă.

— Oh, Sarah. Ar fi trebuit să îmi zici de la început. Nu vrem să vină poliţia pe aici.

— Îmi pare rău.

— Nu vrei să o suni, să îi spui că sunt cu tine?

— Crezi că ar trebui să fac asta?

— Da. Ştii că se supără.

Sarah se simte vinovată.

— Bine.

Lily se uită în tavan şi apoi din nou la Sarah. Îşi ţine mâinile în şolduri.

— Nu am celular. Încercăm să le evităm şi le folosim doar pentru urgenţe.

Sarei I se pare ciudat. Fără celular? Şi la cine se referă când spune noi? Scoate telefonul din buzunar, tastează numărul şi aşteaptă să audă vocea mamei. Apoi îi întinde telefonul lui Lily. Face ochii mari.

— Salut, mamă. Sunt Lily. Te-am sunat doar să îţi spun că Sarah nu te-a minţit şi nu trebuie să îţi faci griji. Nu a dispărut. Stă cu mine câteva zile. E în siguranţă.

Sarah nu prea aude ce spune maică-sa, pentru că Lily ţine telefonul apăsat pe ureche. Distinge clar doar vreo câteva cuvinte. Acasă. Multă forfotă. Poliţie. Încearcă să citească expresiile de pe faţa lui Lily, care se încruntă. Îşi strânge ochii. Dă rapid din cap şi apoi tăcere.

— Uite ce e, mamă. Înţeleg că eşti supărată, dar Sarah nu vrea să vină acasă, acum. Nu e nevoie să implici poliţia în toată povestea asta. Nu a fugit. Nu a dispărut. Doar stă la mine câteva zile. Dacă vor să vorbească cu ea, pot face asta când se întoarce.

Maică-sa vorbeşte din nou. Lily închide ochii şi tresare.

— În privinţa asta avem păreri diferite. O să îi spun Sarei să ţină telefonul deschis, ca să vadă toate mesajele. Ok. Salut.

Ţine telefonul la talie, încercând să închidă. Apoi i-l întinde Sarei.

— Nu s-a schimbat deloc.

Telefonul sună din nou în secunda următoare. Sarah dă din cap.

E soneria pe care a descărcat-o când era în spital. O melodie demodată. În momentul acela, i-a plăcut. Îi amintea de un serial vechi. Aici, sună ridicol. E maică-sa, din nou. Respinge apelul şi pune telefonul pe silenţios. Lily se întoarce la cafea, o toarnă în două ceşti roşii şi o întreabă pe Sarah din priviri dacă vrea lapte. Sarah refuză. Stau acolo, una lângă cealaltă, sorb din cafea,

Sarah nemişcată, pe un scaun, întrebându-se dacă e în stare să deschidă conversaţia la care tânjeşte de atâta timp. Ca şi cum ar simţi ce are de gând, Lily îi spune că o să îi arate casa. Şi apoi dispare din bucătărie, fusta îi flutură în timp ce merge, arătându-i drumul.

— Hai. Hai să îţi arăt casa. Trebuie să cunoşti oameni.

Sarah merge ciudat, încercând să nu verse cafeaua din ceaşcă şi acum nu are chef de plimbări. Şi cu siguranţă nu are chef să cunoască alţi oameni.

Casa e mare şi impresionantă, într-un stil sărăcăcios. Peste tot sunt canapele rupte, mari, un perete plin de cărţi în sufragerie şi o seră enormă, umplută cu plante.

Podeaua e din lemn. Pe jos sunt covoare deschise la culoare. Lily vorbeşte întruna. Locuieşte cu alte trei cupluri şi proprietara, Caroline. Nu împart doar casă, ci totul, pentru că sunt la fel. Aproape toţi sunt artişti.

— Lucrezi? Vreau să spun, cum te întreţii?

Sarah soarbe din cafea. Sunt în mijlocul serei. Se întreabă unde sunt toţi ceilalţi. Pe cine o să cunoască azi?

— Toţi lucrăm şi contribuim într-un fel sau altul. Casa e a părinţilor lui Caroline, iar chiria e o nimica toată.

— Eşti o norocoasă.

— Noi credem că norocul ţi-l faci cu mâna ta. Fiecare e responsabil pentru viaţa lui. Dacă ne atingem potenţialul. Suntem responsabili de a deveni ceea ce ne e menit.

Sarah aude nişte sunete şi îşi aminteşte că Lily a spus exact aceleaşi cuvinte când a venit pentru prima oară acasă, atunci. Îşi imaginează că o citează pe misterioasa Caroline.

— Şi? Cum e? Caroline.

— Caroline e specială.

Lily îşi ţine cana cu ambele mâini.

— Foarte specială, chiar. O vei cunoaşte mai târziu.

— Dar e în regulă pentru ceilalţi, să rămân aici?

Lily zâmbeşte, dar nu spune nimic. Sarah o priveşte şi decide că e îndeajuns. Gata!

— Bine. Suntem singure acum, aşa că vreau să vorbim despre tata, Lily. De asta am venit.

Lily se schimbă la faţă instant. Nu e doar palidă, ci chipul ei exprimă ceva între groază şi epuizare. Stă nemişcată. Şi tocmai când e pe cale să răspundă, din grădină intră un bărbat. Era pe

peluză, dar Sarah nu l-a văzut. S-a speriat atât de tare, încât aproape că şi-a vărsat cafeaua.

— Îmi pare rău. Nu te-am văzut.

— Eu sunt de vină.

Bărbatul vine înspre ea cu mâna întinsă. Sarah e mirată. Formalitatea asta, de a da mâna. Nu îi e familiară. E îmbrăcat ca Lily. De parcă vine din alte timpuri. Pantaloni subţiri şi largi, verde deschis, legaţi la brâu. Tricou bleumarin.

— Eşti sora lui Saffron, nu?

— Saffron?

Sarah se întoarce înspre Lily, dă din cap şi ridică din sprâncene.

— Toţi primim nume noi aici.

Lily îi zâmbeşte bărbatului.

— El e Moon.

Doamne fereşte! Asta e o sectă? Moon poartă la brâu panglici deschise la culoare, ca Lily.

— Îmi pare bine să te cunosc, Moon, şi îţi mulţumesc că îmi dai voie să stau aici, dar trebuie să discut ceva cu sora mea. Doar noi două. Te rog.

Sarah a crezut că va fi îndeajuns faptul că face apel la chestiuni de familie, dar nu a fost aşa. Bărbatul se apropie şi mai mult de Lily şi o prinde de talie. O fixează cu privirea, de parcă ar fi vrut să citească un secret în ochii ei.

— Am vorbit despre asta, Saffron. Acum depinde doar de tine. Vrei să rămân?

— Cum adică aţi vorbit despre asta?

Sarah e confuză şi îşi pune ceaşca pe o masă, ca să nu o scape.

— Asta e problema noastră. Probleme de familie. E sora mea şi trebuie să vorbesc cu ea despre ceva important. În privat.

Moon nu se mişcă. O fi iubitul ei? Despre asta e vorba? Lily nu spune nimic care să o ajute. E încă îndurerată. Moon vorbeşte din nou.

— E alegerea ta, Saffron. Să nu uiţi. Vrei să vorbeşti cu Sarah?

Urmează o pauză lungă.

— Vrei sau nu?

CAPITOLUL 28

DETECTIVUL PRIVAT

— Un espresso dublu.

În timp ce Matthew se scotoceşte în portofel de o bancnotă de cinci lire, Melanie apare lângă el.

— Dublu? Sigur e o idee bună, Matt?

Faţa i se luminează când o vede şi o sărută bucuros pe obraz, ceea ce o face să se înroşească. Şi el se înroşeşte, la rândul lui.

— Şi tu ce vrei, Mel? Prăjitură? Fac cinste.

— Trebuie să fiu cuminte. Am băut prea multă cofeină.

Melanie se uită pe meniul cu ceaiuri şi alege un Earl Grey cu lămâie. Spune pas prăjiturii. Asta nu îl opreşte pe Matthew să comande o felie de prăjitură cu morcovi şi alege o masa retrasă.

Melanie scoate un cadou din rucsac, ceea ce îl surprinde. Hârtie roz cu berze albe şi fundă roz.

— Oh, Mel. Nu trebuia. Când ai avut timp să te ocupi de asta?

E impresionat.

Acum ea e cea care radiază de bucurie. Insistă să îl deschidă. E o salopetă pentru copii şi o pălărioară asortată, albă cu inimioare roz.

— E minunat. M-ai emoţionat.

— Deci? Cum e să fii tată?

Inspiră puternic. Melanie e prima persoană pe care a văzut-o, în afară de rudele apropiate, după ce a devenit tată.

— Un pic depăşit de situaţie. Sal a fost minunată, dar nu a fost deloc uşor.

Îi povesteşte pe scurt ce s-a întâmplat, scutind-o de detaliile mai vulgare. Groaza pe care a simţit-o când stătea pe coridor, aşteptând veşti. Frica. Apoi bucuria. Şi apoi tărâmul ăsta ciudat, în care nu ştie cum să se comporte. Ce să facă. Şi Sally în spital pentru câteva zile.

— De aia lucrezi? Mi s-a părut cam ciudat.

— E vorba de cazul ăsta. Mi-a cam intrat sub piele, Mel. Şi acum...

Tace în momentul în care apare chelneriţa cu băuturile. Aşteaptă să se întoarcă la bar, ca să nu îi audă. Când pleacă, Matthew îi priveşte părul blond şi roz şi îşi aduce aminte de

cazul unui bebeluş răpit, la care a lucrat în urmă cu câţiva ani. Tânăra mamă avea părul la fel. Şi ondulat. Exact ca şi chelneriţa.

Îşi aminteşte că, în timpul interogatoriului, la un moment dat au trebuit să se oprească, pentru că a vomitat. I-a fost milă de ea, văzând-o cum stătea acolo, cu mâinile tremurânde, palidă şi îngrozită. Dar acum îşi dă seama, ruşinat, că s-a grăbit un pic. Doar acum începe să înţeleagă. Melanie îl priveşte fix.

— Eşti bine, Matt?

— Iartă-mă. Eram departe. Încă nu dorm cum trebuie. Dimineaţa şi seara sunt la spital, iar între trebuie să mă ocup de treburile gospodăreşti.

— Şi să munceşti.

— Da. Şi să muncesc. Încerc să pun lucrurile în ordine înainte să vină ele acasă.

— Sper că nu încerci să rezolvi cazul Annei Ballard, pentru că se întâmplă tot felul de lucruri murdare, acum.

Se apleacă înainte.

— Bun. Să ne înţelegem. Îţi spun chestiile astea pentru că am încredere în tine şi pentru că simt că fac ceea ce ai făcut şi tu. Renunţ la luptă.

Matthew încearcă să înţeleagă ce simte Melanie. Speră că nu vorbeşte serios. Ar trebui să îi spună că deseori regretă? Că uneori ar vrea să dea timpul înapoi?

— Nu renunţa, Melanie. Mă auzi? Valorezi cât trei detectivi ca ăla.

— Mda. Dar ştim că asta nu contează.

Matthew oftează şi ar vrea să îi spună că nu e adevărat.

— Ok, Matt. Ascultă-mă. Şi rămâne între noi, da?

— Jur.

Ştiu amândoi că au depăşit de mult orice limită. Şi asta se întâmplă doar pentru că au încredere unul în celălalt.

— Am primit un telefon, la secţie, de la tatăl Annei. Vrea să îmi vorbească. Era în hambar, cu o puşcă.

— Doamne fereşte!

— Exact. Şi ce decide detectivul Halfwith? Să nu îmi spună. Ba mai mult, aranjează pe la spatele meu să mi se dea o zi liberă, să nu aflu, şi, agresiv, îl distruge pe Ballard, nedându-i voie să ajungă la mine. Lucrurile iau o întorsătură atât de urâtă, încât Ballard îi ameninţă pe toţi cu puşca şi aproape se sinucide.

— Doamne Dumnezeule! Şi acum?

— L-au închis şi nu mă lasă să mă apropii de el. Unul dintre poliţişti mi-a dat un pont şi am vorbit cu ofiţerul care se ocupă de familie şi care e acasă la familia Ballard, cu mama fetei.

— De ce încearcă să te ţină departe de tot?

— Cine ştie? Poate că mi-am dat seama cât e de incompetent şi că arde gazul degeaba.

— Te rog nu-mi zice că i-ai spus aşa.

Melanie se înroşeşte.

— Doamne, Mel...

— Chestia e că mai lucrează la un caz, cu un criminal în serie şi, din câte mi-am dat seama, nu îi pasă să o găsească pe Anna Ballard. E leneş. Aşteaptă să apară un cadavru şi totul să fie rezolvat de detectivi. A venit aici doar pentru că voia să vadă nişte colegi.

— Bun. Şi acum îl suspectează pe tată? Vreau să spun, chiar crezi că ar fi putut să o facă? Dar cei doi tipi care tocmai au ieşit de la Exter? Credeam că încă sunt suspecţii principali.

Melanie se lasă pe spate, în scaun.

— Noi doi credem asta.

Exact când o spune, îi sună telefonul. O melodie jazz, ceea ce nu îl surprinde pe Matthew. Lui Melanie îi place la nebunie jazz-ul. Îşi aminteşte că după ce au terminat pregătirea, Melanie a organizat o seară la un local jazz, să sărbătorească. Ce s-au mai distrat în seara aceea...

Melanie îşi scoate telefonul din buzunar şi Matthew îi dă de înţeles că nu e nicio problemă. Melanie se ridică şi se îndepărtează, ca să răspundă. Matthew îşi termină cafeaua şi ia un pliculeţ de zahăr din recipientul din centrul mesei. Se gândeşte la piramide, dar se controlează. *Termină cu tâmpeniile,* îşi spune în gând. Nu azi. Pune la loc pliculeţul şi o aşteaptă pe Melanie să se întoarcă.

— E tot mai bine. Nu o să îţi vină să crezi ce tocmai s-a întâmplat.

Matthew tace şi ridică din sprâncene.

— Bun. În primul rând o să îl văd pe şefu'. Ciudatul ăla mi-a făcut raport.

— Oh, Doamne! Îmi pare rău, Melanie. E din cauza mea?

— La naiba. Nu! Nu ştie că am vorbit cu tine. Oricum, nu îţi face griji. Mă descurc singură.

Inspiră puternic.

— Matt, mă presează să nu vorbesc cu presa, dar să fiu a naibii dacă o să reuşească să ascundă tot ce se întâmplă acum.

CAPITOLUL 29

TATĂL

— De ce nu are şosete omul ăsta?

Detectivul se uită la sergentul care îl conduce pe Henry în cameră.

— I-am spus deja avocatului meu că nu vreau să aştept până mi se aduc ciorapi. Vreau doar să terminăm odată cu toată povestea asta.

Henry se aşază lângă avocat.

Inspectorul menţionează că Henry Ballard nu s-a plâns că a fost intervievat în picioarele goale, doar ca să economisească nişte bandă. Dar tonul şi expresia feţei arată clar că inspectorul nu e impresionat de ceea ce se întâmplă.

— Aţi verificat ce v-am spus?

— Eu pun întrebări aici, domnule Ballard.

Henry îşi muşcă buza de sus în timp ce inspectorul îi împinge două foi. Henry încearcă să citească de jos în sus şi vede numele. E o dovadă că au urmat pista oferită de noul său alibi.

April.

— Soţia dumneavoastră ştie de această legătură?

— Nu, nu ştie.

Nu o să le spună că Barbara i-a dat un ultimatum cu mult timp în urmă. A avut o relaţie extraconjugală când erau fetele mici, pe când Barbara era mai interesată de Anna, Jenny şi prietenii lor decât de el. Când a aflat, Barbara i-a dat o a doua şansă, dar i-a spus clar şi răspicat că o alta nu va mai fi, dacă va mai avea vreo relaţie de genul ăsta.

— Şi chiar aveţi impresia că ea crede tâmpenia asta, cum că aţi dormit în maşină?

— Nu ştiu. Dar aş prefera să nu afle despre April.

— Mă gândesc că nu aţi vrea, dar până acum ne-aţi oferit trei versiuni ale poveştii. Şi mi-aţi irosit timpul. Chiar trebuie să vă amintesc că e o investigaţie serioasă?

— Cum îndrăzniţi?

Henry se ridică. Scaunul face zgomot pe podea.

— Stai jos!

Henry îl ignoră.

— Fiica mea lipseşte de un an. Şi încă nu aveţi nicio pistă clară. Habar nu aveţi ce s-a întâmplat cu ea. I-aţi lăsat pe cei doi suspecţi principali să scape şi aveţi impresia că trebuie să îmi reamintiţi că e serios?

Avocatul îl atinge pe braţ cu blândeţe, făcându-i semn cu cealaltă mână să stea jos. Dar Henry e negru de nervi. I-a permis prea multe boului ăstuia incompetent.

— Dacă ne-ai fi spus adevărul de la bun început, domnule Ballard, ne-ai fi scutit de atâta timp irosit degeaba. Acum, vă rog să vă aşezaţi.

Într-un final, Henry se supune şi se aşază.

— Aţi vorbit cu April? V-a dat o declaraţie?

I se pare ciudat să îi rostească numele cu voce tare, de faţă cu alţii. Nu îi place ideea că poliţia a fost pe acolo, răvăşind totul. Aflându-le secretele.

— Da. Ne-a confirmat ultima versiune pe care ne-aţi spus-o. Deşi se pare că aveţi un obicei în a cere femeilor din viaţa dumneavoastră să mintă. Prima a fost soţia dumneavoastră, bineînţeles.

— Nimic din toate astea nu e vina Barbarei. I-am spus că nu voiam ca poliţa să afle cât eram de beat. Că voiam să conduc, dar am decis că e mai bine să dorm în maşină.

— Şi chiar a crezut asta?

Henry îşi priveşte picioarele desculţe, întrebându-se dacă ar fi trebuit să se răzgândească în legătură cu şosetele. A crezut că o să îi dea drumul. De ce continuă să îi pună întrebări? Potrivit legii, mai au doar o oră la dispoziţie fie să îl condamne, fie să îl lase să plece.

— Nu trebuie să vă reamintesc, domnule Ballard, că vă pot condamna pentru comportament agresiv.

— M-am supărat la hambar pentru că voiam să vorbesc cu Melanie Sanders. V-am spus asta deja.

— Şi de ce cu Melanie Sanders?

Tonul lui e insinuant. Henry îl priveşte, încercând să îi citească gândurile. Şi îşi dă seama că trebuie să aibă grijă

— Am simţit că mă înţelege. Atâta tot. S-a comportat frumos cu familia mea. Şi ea, şi Cathy.

— Am înţeles. Ei bine, e în concediu, după cum v-am spus. Şi eu mă ocup de caz.

E multă hârţogărie de completat. În sfârşit, avocatul lui Henry ia cuvântul.

— Bun. Dacă asta e totul şi sunteţi satisfăcuţi de ceea ce v-a spus domnul Ballard despre ce s-a întâmplat, o să vă cer să îi daţi drumul. I-a fost foarte greu şi trebuie să stea cu familia lui.

Inspectorul pare să cântărească aceste cuvinte, când uşa se deschide dintr-odată.

— Ce mai e acum? Sper că nimic legat de şosete.

Sergentul îi şopteşte ceva la ureche. Inspectorul se schimbă la faţă şi Henry se încruntă când acesta cere să se consemneze că părăseşte încăperea şi trebuie să întrerupă interviul pentru câteva momente.

— Ce se întâmplă?

Henry se întoarce înspre avocat, care ridică uşor din umeri.

După câteva momente, inspectorul se întoarce, îşi ia haina de pe scaun şi le spune că Henry e liber pentru moment, dar că poliţia va continua cercetările şi poate va fi nevoie să vorbească din nou cu el.

Inspectorul inspira puternic şi îl priveşte pe Henry foarte intens. Le spune că a apărut ceva neprevăzut în anchetă. Tonul e diferit, prevăzător. Le zice că Henry va fi dus acasă şi i se vor spune mai multe pe drum.

Henry e confuz. Spera să o sune pe Barbara, care nu a aflat de aventura cu April, şi că va veni să îl ia. Se întreabă de ce poliţia îi cheamă un taxi. Îi priveşte pe toţi. Atmosfera e diferită.

— Ce se întâmplă?

— O să vi se spună mai multe pe drum, domnule Ballard.

CAPITOLUL 30

PRIETENA

Sarah stă pe canapea şi îşi pune capul în mâini. Trebuie să se gândească, gândească, gândească. Dar nu îi vin cuvintele. Şi se gândeşte la ceea ce îi vine mereu în minte, noaptea: ultimele cuvinte ale Annei. Schimbul oribil de replici despre care nu a spus nimic poliţiei şi despre care voia să îi povestească lui Lily. Bătrânei Lily.

În faţa ei stau trei oameni, care fac chestia aia distractivă: îşi ating brăţările din jurul încheieturilor. Sarah ar vrea să le spună să dispară, ca să poată vorbi cu sora ei. În afară de Moon, mai e un cuplu, Rainbow şi Waterfall.

— Sunteţi o sectă?, izbucneşte Sarah, într-un final. Îi fixează cu privirea, fără să îi mai pese dacă îi jigneşte.

— Vreau să zic, toate brăţările şi numele ciudate.

— Nu trebuie să te enervezi, Sarah. Totul e bine. Liniştit şi vindecător.

Lily o priveşte şi pare atât de fragilă, încât Sarei îi vine să plângă de nervi.

— Bine. Dacă nu le spui să plece, o să vorbesc de faţă cu ei. Despre tata, Lily. Şi dacă nu mă înşel, nu cred că asta e o conversaţie la care vrei să participe şi ei.

Lily se întoarce înspre prietenii ei ciudaţi şi le spune să le lase singure.

— Eşti absolut sigură?

Moon vorbeşte foarte blând şi o priveşte pe Lily direct în ochi. Acum Sarah e sigură că sunt iubiţi.

— Da. E în regulă. O să te chem, dacă o să am nevoie de tine.

Odată rămase singure, Lily închide uşa şi se aşază în faţa Sarei.

— Ce e locul ăsta, Lily? Felul în care te îmbraci. Ce ai devenit? Nu îmi place şi nu înţeleg. Deşi suntem surori, se pare că nu mai vrei să ai de-a face cu mine.

— Nu e vorba de asta.

— Şi atunci, despre ce e vorba? Cea mai bună prietenă a mea a dispărut acum un an. Poate e moartă. Şi tu de abia dacă ai dat câteva telefoane.

— Îmi pare rău. Ar fi trebuit să fac mai mult. Ai dreptate. Îmi pare rău. Uite ce e: eram tare rău când am venit aici, Sarah. Aveam nevoie de spaţiu. Aveam nevoie să mă refac şi să găsesc o cale ca să fiu puternică în continuare.

Stau în tăcere pentru câteva minute şi Sarah se gândeşte la scenele dinaintea plecării lui Lily şi a despărţirii părinţilor. Uşile care se trânteau. Urletele. Şi, cel mai rău, toate şoaptele din spatele uşilor închise. Nimeni nu îi spunea ce se întâmplă. Mama ei, în halul acela.

Şi apoi se gândeşte la momentul oribil, cu tatăl ei. *Vreau doar să văd dacă te-ai făcut îndeajuns de mare.*

Încearcă să îşi amintească când, exact, s-a întâmplat. Când a fost? Cu câteva luni înainte să se destrame totul? Da. Cam pe atunci. De aceea a fost atât de confuză când au divorţat. Îi era dor de tatăl ei, pe care l-a iubit atât de mult când era mică, dar se simţea şi bucuroasă că a plecat. Toate astea o făceau să se simtă vinovată, confuză şi ruptă în bucăţi.

— De ce a plecat tata, Lily?

— De ce crezi că are vreo legătură cu Anna? Ce te face să te gândeşti, dintr-odată, la asta? De ce ai spune aşa ceva?

— Pentru că am avut un an întreg la dispoziţie să mă tot gândesc la asta şi să îmi fac griji. Şi cred că amândouă ştim de ce e posibil să fie o legătură între ei doi.

Lui Lily îi tremură mâinile. Sarah nu îşi poate lua ochii de la ele. Cu cealaltă mână, Lily îşi trage în jos mâneca şi Sarah îşi aminteşte celelalte momente de acasă. Când Lily a început să chiulească de la şcoală şi să se rănească. Se tăia pe braţe cu un compas din trusa de matematică.

— Tata mi-a făcut ceva ciudat, odată, Lily. Nu am povestit nimănui. Nici mamei, nici Annei. Nimănui. Şi nici măcar nu ştiu ce a fost, exact. Sau dacă nu am exagerat eu. Dar a fost rău ce a făcut. Şi mă tot gândesc la asta, de când a dispărut Anna. Şi trebuie să ştiu dacă mă crezi nebună că îl suspectez pe tata. Mama a refuzat mereu să vorbească despre asta. Aşa că am crezut că a avut o aventură, a rănit-o şi ea l-a alungat. Dar trebuie să îmi spui.

— Doamne fereşte, Sarah! Şi ţie ţi-a făcut rău?

Lily e şocată şi plânge.

— Nu m-a rănit fizic, zice Sarah şi tace pentru un moment. Dar m-a atins. Şi asta e rău.

— Iisuse... Când s-a întâmplat? A făcut-o de mai multe ori?

— Nu. O singură dată. Câteva săptămâni înainte să plece.

Lily se duce la fereastră, priveşte afară şi apoi se uită din nou la Sarah. E îndurerată.

— Ar fi trebuit să merg la poliţie. Îmi pare atât de rău, Sarah. Atât de rău.

— Ce vrei să spui? De ce ar fi trebuit să te duci la poliţie?

— Tata nu e un om bun, Sarah. El...

Îşi atinge cu mâna dreaptă brăţările de pe încheietura stângă şi începe să le învârtă.

— Şi mie mi-a făcut nişte chestii... Des. Îmi era prea teamă să spun cuiva.

E agitată. Se aşază din nou. Se apleacă înainte.

— Şi apoi totul a scăpat de sub control şi îmi era teamă să nu îţi facă şi ţie rău. Credeam că te apăr. I-am spus mamei că venea în camera mea. După ce ne-am mutat în casa nouă. Dar nu m-a crezut.

— I-ai spus mamei? Ştia?

— Da. Credeam că o să se ducă direct la poliţie. Dar i-a spus tatii şi el a zis...

Tăcere. Lily strânge cu disperare brăţările.

— A zis că minţeam, pentru că voiam atenţie. Că eram nebună şi voiam doar să le distrag atenţia de la faptul că chiuleam. Că aveam nevoie de ajutor psihiatric, poate.

Sarah îşi pune mâinile la gură. Lily îşi şterge lacrimile.

— Aşa că, într-un final, i-am spus că dacă tata nu pleacă, o să fac plângere la poliţie.

Sarah priveşte în pământ.

— Acum îmi dau seama că ar fi trebuit să o fac. Îmi pare atât de rău, Sarah. Voiam doar să plece şi să se termine totul. Nu ştiam că deja... Oricum, a plecat, însă mama tot nu m-a crezut şi nu m-a iertat. Aşa că am venit aici. Când am ajuns, eram într-un hal fără de hal.

Sarah priveşte înjur, strânge din ochi şi se gândeşte la toţi. Moon şi Rainbow şi Waterfall.

— Ce e locul ăsta, Lily? Cine sunt oamenii ăştia?

— Am aflat despre el printr-un help-line. Caroline pune casa la dispoziţie oamenilor care suferă astfel de traume.

— Deci toţi... Moon şi ceilalţi...

Lily aprobă din cap şi Sarah e şocată. Totul îi apare într-o altă lumină. Moon, care vine din grădină. Cum au făcut cunoştinţă. Privirea îngrijorată.

— Oamenii cred că suntem o comunitate de ciudaţi. Dar nu ne pasă. Faptul că suntem împreună ne face mai puternici.

— De ce nu te-ai dus până acum la poliţie, Lily?

— Am vrut, dar nu eram îndeajuns de puternică. Şi aici nimeni nu pune presiune pe tine. Depinde doar de noi ce vrem să facem. E alegerea noastră.

— De aceea sunt atât de protectori? Ştiu?

— Da. Ştiu totul. Şi mai ştiu că depresia revine când mă gândesc la tine. Şi acasă. Şi la mama. Erau îngrijoraţi.

Sarah priveşte din nou mâinile surorii ei, cum tremură şi se agită.

— Îmi pare rău. Şi nu vreau să fac totul şi mai greu pentru tine, Lily, dar trebuie să îţi povestesc puţin despre noaptea în care Anna a dispărut. De aceea am venit aici şi de aceea sunt atât de îngrijorată.

— Bine. Spune-mi.

— Nu le-am zis poliţiştilor despre asta pentru că... Ei bine, nu ştiu de ce nu am făcut-o. Îmi era teamă că vor râde de mine. Am crezut că e vorba de Karl şi Antony. Dar îmi e tot mai teamă că eu sunt vinovată de ceea ce i s-a întâmplat Annei.

— De ce ai crede aşa ceva?

— Tata mi-a trimis un sms în noaptea aceea. Ştia de la mama că suntem în oraş şi voia să ne vedem la un hotel, în Londra. Un loc promiscuu unde lucra şi locuia el. Ştiai că e manager acum? În fine. Am refuzat. Dar i-am arătat Annei mesajul.

— Doar nu crezi că a mers să îl vadă?

— Asta e problema. Nu ştiu. Însă ne-am certat şi a spus ceva la care mă tot gândesc, de atunci.

— Nu înţeleg.

— A spus că se simte în pericol, Lily, pentru că am băut atât de mult. Şi mi-a spus să îl chem pe tata să ne ducă înapoi, la hotel.

CAPITOLUL 31

MARTORA

Sunt în bucătărie, cu Luke. Am gura uscată şi inima îmi bate nebuneşte.

Am ascuns în buzunar bucata de plastic pe care am găsit-o pe jos, în faţa magazinului. O simplă bucată de plastic, care m-a dat peste cap. De ce m-ar minţi Luke? Atât de rău a ajuns, cu toate câte i s-au întâmplat? Atât de devastat a fost de faptul că am fost implicată în dispariţia Annei?

— Mai ţii minte lupa pe care ai primit-o de Ten Tors? Cea pe care ţi-au dat-o împreună cu medalia?

Încerc să par relaxată.

— Poftim?

— Lupa. Mi-o împrumuţi, te rog? Am nişte liste de comenzi şi caracterele sunt foarte mici. Nu reuşesc să le citesc bine.

Îl privesc, dar nu văd nicio expresia pe faţa lui care să mă ajute. Oare a venit la magazin ca să mă verifice şi apoi s-a răzgândit? Dar de ce ar face aşa ceva? De ce m-ar minţi? Nu are niciun sens.

— Am pierdut-o de mult. De ce nu îţi cumperi una? Sau ochelari.

Pare nervos.

— Când ai pierdut-o?

— Hai, mama. Ce contează?

Îmi vibrează telefonul, care e pe birou, lângă foarfecă. Am primit un sms. Îl ignor. Sună. E Matthew. Răspund. Vorbeşte repede, iar ceea ce îmi spune mă şochează. Nu reuşesc să procesez.

— Dă drumul la televizor!

Caut telecomanda.

— Ce s-a întâmplat? Cine e?

— Dă drumul la televizor, Luke. Pe ştiri. Orice canal.

Se joacă cu telecomanda. Televizorul e pe raftul plin de cărţi cu reţete şi dosare. Îl aprinde şi începe să caute un canal de ştiri. Pe ecran apare poza de pe Facebook a Annei şi cuvintele curg în spatele ei. Doamne fereşte! Exact ca în hotel, în ziua aceea.

— Dă mai tare, Luke. Rapid.

Citesc burtiera în timp ce Matthew îmi spune tot ce ştie. Nu prea multe, dar îmi spune tot.

Văd numele Karl Preston şi cuvântul *suspect* în cazul dispariţiei Annei Ballard. Un al doilea titlul confirmă că poliţia a blocat câteva străzi din jurul unui bloc din Spania, cu aproximativ o oră în urmă, când s-au auzit împuşcături.

Pe măsură ce Luke creşte volumul – cam tare la început – transmisia revine în studio, unde prezentatoarea blondă răsfoieşte nişte hârtii şi îşi ţine mâna dreaptă la transmiţătorul din ureche.

— E tot ce ştim acum, Ella. Trebuie să plec.

Încerc să desluşesc vocea lui Matthew printre zgomotele televizorului.

— Dar o să te sun când aflu mai multe. Poliţia a sperat că mass media nu vor mai avea acces la informaţie, dar vecinul care a sunat la poliţie a sunat şi la televiziuni imediat după.

Îi mulţumesc şi îl întreb, încet, despre copil. Îmi spune că se vor întoarce din spital peste câteva ore şi să îi scriu dacă am nevoie de el.

Luke şi cum mine stăm, blocaţi, în bucătărie – şoaptele, cuvântul copil atârnă între noi – în timp ce prezentatoarea face rezumatul informaţiilor.

— Nu e foarte clar în momentul ăsta, dar din informaţiile pe care le avem, poliţiştii au intervenit într-un bloc la aproximativ patru kilometri de Marbella. Suspecţii au fost daţi în vileag de cineva care l-a recunoscut pe unul dintre bărbaţi în urma emisiunii difuzată în Anglia, unde se menţiona că erau căutaţi doi suspecţi în cazul dispariţiei de acum un an a adolescentei Anna Ballard.

Prezentatorul intră în legătură directă cu un reporter, care confirmă că se află chiar în spatele cordonului de poliţişti aflaţi la faţa locului.

— De ce nu transmit în direct?

Mă uit la Luke.

— Poate nu au o cameră la faţa locului.

Luke stă cu coatele pe blat şi încă are telecomanda în mână. Mă enervează că reporterul repetă tot ce a spus prezentatoarea, dar, într-un final, spune că un vecin, martor ocular, a furnizat mai multe informaţii.

— Am auzit împuşcăturile în urmă cu aproximativ o oră şi am crezut că e un atac terorist. Ne-am întins la pământ, îngroziţi.

— De unde veneau împuşcăturile şi ce s-a întâmplat, mai exact, apoi?

Ecranul e împărţit în două. Într-o parte e prezentatoarea din Londra, care pune întrebări, şi în cealaltă e o hartă, care arată unde se află blocul de lângă Marbella.

Mă enervează că nu arată imagini de la faţa locului.

— Împuşcăturile parcă veneau de deasupra noastră. Poate de la etajul doi. Nu ştiu. Eu şi prietenul meu am stat la pământ destul de mult, şi după vreo zece sau cincisprezece minute, care ni s-au părut ore, poliţia era deja sub fereastra din spate. Ne-au făcut semn să ne apropiem de fereastră şi ne-au spus că evacuau oameni din bloc. Au făcut scut în jurul nostru, în timp ce ne îndreptam spre o alee acoperită din spatele blocului, într-o zonă sigură. Aici sunt în momentul acesta.

— Aşadar, mai sunt oameni în bloc?

— Da. Mulţi. Cred că poliţia a reuşit să scoată doar câţiva. Cred că e prea periculos. Am văzut vreo doi oameni fugind prin faţă, dar cred că erau nebuni. Adică, oricine trage cu arma, ar putea să îi vadă de la fereastra de sus. Ar putea să îi împuşte direct, dacă ar vrea.

— Poliţia v-a spus ceea ce se întâmplă în acest moment?

— Nu. Nu au spus nimic. Doar ne-au avertizat să stăm în spatele lor şi au spus că ne vor anunţa când ne vom putea întoarce în siguranţă, în bloc.

— Ce vedeţi din locul în care vă aflaţi acum?

— Foarte mulţi poliţişti. Unii cu puşti. Sunt dube peste tot şi continuă să vină şi alte televiziuni. Majoritatea a crezut că e vorba de un atac terorist. Oricine se gândeşte la asta în ziua de azi, nu?

— Ni se comunică pe surse, deşi poliţia nu a confirmat încă, că totul a pornit de la un bărbat, Karl Preston, care e implicat într-o investigaţie despre dispariţia unei adolescente din Cornish, Anna Ballard. Aţi auzit ceva legat de asta?

— Da. Despre asta vorbeşte toată lumea pe stradă. Se pare că una dintre persoanele care au rămas în bloc l-au recunoscut de la televizor. Dar dacă e cel la care mă gândesc, noi ştim că îl cheamă Mark. Şi are părul total diferit. Mult mai deschis la culoare.

— Aşadar aţi văzut pozele oficiale, furnizate de poliţie, ale lui Karl Preston?

— Acum mă uit pe telefon la poza ce apare pe toate reţelele sociale şi îmi dau seama că seamănă foarte bine cu el. Cel puţin la faţă. După cum v-am spus, noi îl cunoaştem drept Mark. Lucrează în construcţii, dacă nu mă înşel.

— Îl cunoaşteţi personal? Ce ne puteţi spune despre el?

— Nu îl ştiu foarte bine. E destul de discret. Cred că locuieşte cu o femeie puţin mai tânără decât el. Blondă. Da. Am văzut-o pe scări de câteva ori, dar nu am vorbit niciodată.

Ascult ultimele replici şi simt cum îmi explodează stomacul. Luke se întoarce înspre mine. A făcut ochii mari şi nu clipeşte.

— Doar nu crezi că e vorba despre Anna?

— Habar nu am.

— Dar de ce nu fuge? Dacă ar ţine-o cu forţa, ar încerca să fugă, nu? Când el e plecat la muncă.

Simt inima cum îmi explodează în piept, în degete, în gât, de parcă tot sângele se grăbeşte să alerge prin corp şi îmi dau seama că am pus mereu în faţă răul cel mai mare: că Anna e moartă. Şi perspectiva asta nouă, neaşteptată, că ar putea fi în viaţă, e greu de procesat.

— Trebuie să stau jos.

— Cred că ar trebui să îl sunăm pe tata, să vină acasă.

— Dar are atâta treabă...

Luke şi-a scos deja telefonul din buzunar şi caută în contacte.

— Tată, trebuie să vii acasă.

Şi apoi, continuând să ţină telefonul la ureche şi aşteptând un răspuns, i se schimbă expresia feţei.

— Mamă, poate chiar a fugit cu tipul ăla, Karl.

— Poftim?

Nu mi se întâmplă mie asta. Simt cum îngheţ, fără să găsesc vreo explicaţie la toate astea. E prea mult. Piesa de puzzle nu se potriveşte.

— Poate că nu a dispărut. Poate toată vinovăţia pe care ai simţit-o în ultimul an, mamă, nu a avut niciun rost. Poate îşi ura viaţa din Cornwall şi a decis să o şteargă de acolo.

CAPITOLUL 32

TATĂL

Henry stă pe bancheta din spate a maşinii de poliţie şi vede, ca prin ceaţa, peisajul pe care îl cunoaşte atât de bine. Autobuzul se opreşte. Monumentul închinat eroilor de război,

unde azi e un buchet de flori albe. Henry se gândeşte oare *de ce*? E vreo comemorare? Nu îi vine în minte nimic.

Apoi vede o femeie în pelerină neagră, care împinge un troller din acela de cumpărături, ridicol. E în carouri, verde şi albastru, şi femeii îi e greu să întoarcă la dreapta, pentru că are o roată şubredă. Din când în când, trebuie să tragă înspre stânga, ca să îl echilibreze. Henry crede că i-ar fi mai uşor dacă ar avea plase.

Poliţistul din faţă dreapta vorbeşte la telefon. Pe Henry îl enervează că aude doar o parte a conversaţiei. E evident că se întâmplă ceva important, dar nu reuşeşte să îşi dea seama ce. De ce i-au dat drumul, aşa, dintr-odată?

— Puteţi să îmi spuneţi ce naiba se întâmplă?

Într-un final, sergentul închide şi se întoarce, astfel că

Henry îi poate vedea şi cealaltă parte a feţei.

— Nu vă putem preciza prea multe acum, domnule Ballard, dar e în desfăşurare o acţiune a poliţiei, în Spania, legată de dispariţiei fiicei dumneavoastră.

— Spania? De ce Spania? Nu înţeleg.

— Bun. Speram ca presa să nu afle, dar lucrurile au luat o turnură neprevăzută.

— Ce lucruri, Doamne iartă-mă?

— Un martor l-a identificat pe Karl Preston în Spania. Se pare că trăieşte şi lucrează acolo, sub o identitate falsă. Martorul a văzut o reluare a reportajului difuzat la un an de la dispariţia fiicei dumneavoastră. La cererea noastră, poliţia locală s-a mobilizat să îl aresteze. Planul era ca cineva din echipa noastră să meargă acolo. Lucrurile sunt mai complicate când trebuie să colaborezi cu forţele străine. Există protocoale. Trebuie să fim foarte atenţi cum acţionăm.

— Şi? Ce s-a întâmplat? Au spus ceva despre Anna?

— După cum v-am zis, lucrurile au luat o altă turnură. Se pare că se opune arestului. Acţiunea e în desfăşurare.

— Acţiune în desfăşurare? Ce dracu-nseamnă?!

— E totul la televizor, domnule Ballard. Cathy e cu soţia dumneavoastră. O să aflaţi ultimele noutăţi când ajungeţi acasă. Să fiu sincer, cred că ele ştiu mult mai mult decât ştiu eu.

— Şi Anna? A spus cineva ceva despre Anna?

— Îmi pare rău, domnule Ballard. Nu ştiu mai multe.

* * *

Când ajunge la fermă, Henry vede o maşină sport, ponosită, parcată în faţa casei. E a lui Tim sau Paul, nu îşi mai aminteşte care dintre ei. Simte un val de nervozitate. Parcă nu era îndeajuns că e Cathy aici. Deşi e amabilă, până la urmă e tot o poliţistă. Iar Barbara a fost prea prietenoasă cu ea.

Îşi simte corpul încordat când trec pe lângă hambar, îşi aminteşte cum l-au luat în ziua aceea. Jenny care plângea. Şi Dumnezeu ştie cum se va comporta Barbara cu el, acum. *Spune-mi adevărul, Henry. Unde ai fost în noaptea aceea?*

Dar cel mai mult se gândeşte la ceea ce tocmai a aflat. Spania?

După câteva momente în care au stat în faţa uşii, Henry îşi dă seama că sergentul aşteaptă să scoată cheile şi să deschidă uşa. Obiectele personale i-au fost returnate când a plecat de la poliţie. Henry cotrobăie prin buzunar şi reuşeşte să le găsească. Totul e atât de formal şi ciudat. Rar se întâmplă ca uşa din faţă să fie închisă. Şi de obicei intră prin uşa laterală, prin camera unde ţin încălţările.

Odată ajunşi în hol, sergentul îi spune că va vorbi puţin cu Cathy şi apoi va pleca, dar Henry trebuie să rămână acasă sau să anunţe poliţia în caz că pleacă undeva. Orice informaţie nouă le va fi transmisă prin Cathy.

— Aţi înţeles? S-ar putea să fie nevoie să vorbim din nou cu dumneavoastră, curând.

Henry ridică din umeri şi apoi merg în sufragerie, de unde se aud voci şi televizorul. Toate feţele se întorc înspre ei. Jenny stă pe partea stângă a canapelei, lângă Tim. E palidă şi îşi duce mâna la gură.

Barbara e în fotoliul de lângă televizor, şi ea cu ambele mâini lipite de gură şi parcă se roagă. Cathy stă pe taburet, alături, cu o mână pe spatele ei.

La televizor, un reporter stă în faţa a ceea ce pare un cordon de poliţie, în capătul unei străzi strâmte. Se vede cerul senin.

— În acest moment, poliţia ne-a confirmat că bărbatul din spatele acestei acţiuni este Karl Preston – căutat în cazul dispariţiei adolescentei Anna Ballard.

— Ce se întâmplă?

Henry se uită la Barbara, care nu îşi ia ochii de la ecran.

— Taci, tată. Trebuie să auzim.

Jenny se apleacă în faţă. Reporterul continuă.

— Se pare că bărbatul locuieşte la etajul doi. Împuşcăturile s-au auzit azi dimineaţă, iar poliţia s-a mobilizat să îl aresteze. Câţiva locatari au reuşit să părăsească apartamentele, dar mulţi sunt încă înăuntru şi au fost avertizaţi să rămână acolo. Poliţia a înconjurat zona şi le-a spus tuturor celor din afara zonei să stea înăuntru, departe de ferestre, până când totul se va fi liniştit.

— Ce incompetenţi! Întâi îl laşi să fugă şi apoi nu eşti în stare să îl arestezi fără circ. Iisuse Cristoase!

— Taci, tată, din gură! Dă-l mai tare, Tim. Mai e ceva. Femeia aceea care crede că a văzut-o pe Anna...

— A văzut-o pe Anna? Cineva a văzut-o pe Anna?

Henry simte dintr-odată cum inima îi sare în gât şi se sufocă.

— Pentru Dumnezeu, taci odată, să auzim! Dă-mi telecomanda.

Jenny îi ia telecomanda lui Tim şi schimbă canalele. Aceeaşi scenă, alţi reporteri. Între timp, Cathy se ridică şi merge pe hol, unde e şi sergentul. Henry îi priveşte cum închid uşa şi nu ştie ce să facă: să audă ştirile sau să încearcă să îşi dea seama despre ce şuşotesc.

Henry simte cum îi bate inima cu putere, când aude ştirea prezentată de un alt reporter.

— Îl am alături de mine pe unul dintre vecinii care a fost evacuat de poliţie puţin mai devreme, Amanda Jennings. Îţi mulţumesc că ai acceptat să vorbeşti cu noi, Amanda. Din câte am înţeles, l-ai văzut pe acest bărbat, cunoscut în zonă drept Mark, împreună cu o femeie tânără şi blondă?

— Da, aşa e. Locuiesc aici de vreo şase luni. El lucrează în construcţii. Pe ea nu am văzut-o prea des. Încearcă să se ascundă.

— Şi aţi văzut fotografiile Annei Ballard? Credeţi că această femeie ar putea fi ea?

Reporterul îi arată martorei telefonul unde, probabil, e o poză de-a Annei.

Henry îşi ţine respiraţia. Nu se aude nici musca în cameră. O bătaie de inimă. Două. Trei. Martora priveşte foarte atent ecranul telefonului, dând din cap.

— E Anna. O are pe Anna, urlă Barbara, disperată, în timp ce ţine scaunul, strâns, cu ambele mâini.

— Doamne Dumnezeule, o are pe Anna.

Nimeni nu răspunde. Cei doi poliţişti privesc şi ascultă din uşă.

— Nu aş putea spune. Nu sunt sigură.

Vecina dă din cap, privind în continuare poza.

— Nu ar trebui să redea totul în felul ăsta, spune Cathy. Ce iresponsabili! Nu se gândesc că poate se uită şi el şi se va simţi încolţit?

— Măcar de la ei aflăm mai multe decât de la voi! spune Henry, printre dinţi.

Se gândeşte la fiica lui şi dintr-odată i se întoarce stomacul pe dos.

Mi-e scârbă de tine, tată...

Îi priveşte pe toţi, în timp ce reporterul redă legătura în studio, asigurând telespectatorii că vor reveni cu detalii în curând. Dar, pentru moment, ştirile zile sunt...

O priveşte fix pe Barbara, dar ea nu se uită la el. Ştie ceva despre aventură? i-o fi spus Cathy? apoi la Jenny, care plânge în tăcere, în timp ce Tim o ţine pe după umeri.

Dintr-odată, Henry se simte într-o bulă, iar sunetele parcă se estompează. Şi cât de sigur a fost, până în momentul acesta, că fiica lui e moartă. A fost groaznic şi prea dureros să îşi imagineze că a murit, dar, paradoxal, simţea şi un fel de eliberare. Ca şi cum toată povestea, oricât de oribilă ar fi fost, s-a terminat. Că orice i s-ar fi petrecut, era gata. Gândul ăsta parcă îl linişteşte. Iar faptul că acum continuă e de nesuportat.

Îşi priveşte cealaltă fiică, ce stă lângă Tim. Îi vede copii, jucându-se în piscina de plastic din grădină. Ce vremuri fericite... Şi totuşi, când au crescut, cei doi băieţi au şters-o, în loc să meargă la Londra şi să aibă grijă de fete. Să nu o mai învinovăţească toţi pe Sarah, pentru că, poate, toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă cei doi băieţi – Tim şi Paul – ar fi...

— Tim, cred că e timpul să mergi acasă.

Tim pare amuzat pentru un moment, dar apoi se ridică şi îşi trece mâna dreaptă prin păr.

— Nu. Stai jos, Tim. Vreau să rămână. Eu l-am invitat.

Jenny îl priveşte pe Henry în ochi. Nu îi place expresia ei. E plină de dispreţ.

— Aici nu e Apollo 13, se surprinde Henry mormăind.

— Îţi arde de glume?, îi spune Barbara printre dinţi. Cum poţi să glumeşti într-o situaţie ca asta?

— Nu e nicio glumă. Vorbesc serios. E scârbos. Parcă e un show porno. Fiica noastră. Toată lumea se uită...

Tim stă încă în picioare. Îl priveşte pe Henry, care se întoarce înspre Cathy.

— Cum de a permis poliţia să se întâmple aşa ceva? Parcă e un reality show. E scârbos.

Şi Henry izbucneşte în plâns.

Se gândeşte că, dacă e încă în viaţă, cine ştie ce i s-o fi întâmplat în ultimul an? Îi vin în cap tot felul de imagini groaznice – atât de întunecate, încât îşi apasă fruntea cu mâna, ca şi când ar încerca să le oprească. Fetiţa lui...

— Vino în bucătărie, să îţi fac un ceai. Eşti în stare de şoc.

Cathy e atât de calmă, încât îl enervează.

— Nu vreau ceai. Vreau să plece toţi. Tu – Tim. Nu-i treaba ta. Nu vreau să fii aici. Şi nici tu, îi spune lui Cathy.

— Cathy trebuie să stea aici, Henry.

Barbarei îi tremură vocea.

— Am fost de acord ca Tim să vină încoace. Asta şi-a dorit Jenny. Aici nu e vorba doar despre tine, Henry.

— Ei bine, poate dacă Tim nu s-ar fi dus să petreacă cine ştie pe unde cu prietenii, nu am fi ajuns aici.

Tim şi Jenny suspină, dar lui Henry nu îi pasă.

Când a organizat excursia la Londra, a crezut că Tim şi Paul vor merge şi ei şi vor avea grijă de fete. Tocmai terminaseră liceul. Băieţi cuminţi şi puternici, care se pregăteau să meargă la facultate. Barbara nu a fost niciun moment foarte entuziasmată de excursie – ar fi vrut ca fetele să meargă undeva, prin apropiere – dar Henry avea încredere în băieţi. Pe când băieţii au anunţat că nu vor merge, era deja prea târziu ca Henry să spună nu. Anna vorbise cu el să o convingă pe maică-sa. Dar adevărul e că Anthony şi Karl nu ar fi pus ochii pe fete dacă nu ar fi fost singure în tren.

A luat decizia greşită...

— Îmi pare rău, domnule Ballard, spune Tim, din picioare.

— Nu e vina ta, Tim. Nu îl asculta.

Jenny schimbă din nou canalele, uitându-se când la maică-sa, când la taică-su.

— Tăceţi odată din gură şi nu vă mai certaţi! M-am săturat să vă tot certaţi! Anna ar putea fi acolo, în momentul ăsta. În apartamentul ăla din Spania, speriată de moarte, şi tot ce faceţi e să fluturaţi armele şi să urlaţi unul la celălalt.

În acest moment, Barbara se ridică şi se aşază lângă Jenny, ca să o liniştească. O mângâie pe păr şi se întoarce înspre Henry, pe care îl imploră din priviri să aplaneze conflictul.

— Poate e mai bine să plec, Jenny...

Tim îşi caută cheile în buzunar.

— Nu, Tim, îi spune Barbara şi îl prinde de braţ. Jenny vrea să rămâi.

— Nu. Îmi pare rău. Domnul Ballard are dreptate.

Lui Tim îi tremură vocea şi se uită la Henry.

— Ar fi trebuit să fiu acolo, cu ele. De aceea m-am enervat pe Sarah, atunci. Încercam să îi pasez ei vina.

— Doamne, Sarah!

Jenny îşi scoate telefonul din buzunar, în timp ce cu cealaltă mână schimbă canalele, disperată să afle noutăţi.

— A vorbit cineva cu Sarah în ultimul timp? Vestea asta o poate da peste cap în aşa hal, încât să facă din nou vreo prostie.

CAPITOLUL 33

PRIETENA

Când era mică, Sarei îi era foarte frică de întuneric. Odată, a văzut un film despre un intrus care se ascunsese sub pat. După aceea a implorat-o pe maică-sa să îi schimbe patul cu ramă de fier cu un divan. Ca să nu mai fie spaţiu între el şi podea. Dar nu i-au schimbat niciodată patul, aşa că Sarah ridica în fiecare seară cuvertura, ca să verifice că nu e nimic dedesubt.

Pe atunci împărţea camera cu Lily şi foarte des se trezea îngrozită, în toiul nopţii, pentru că avusese un coşmar. Sarah recrea în imagini foarte vii vreun film de groază, ea fiind în rolul victimei. Deşi ştia că e în imaginaţia ei, i se părea foarte real. Dar Lily nu putea dormi cu lumina aprinsă, aşa că nu găseau niciodată o cale care să le împace pe amândouă. Sarah implora, în întuneric, să aprindă lampa. Lily mormăia *nu* şi atunci Sarah o ruga să o lase să doarmă cu ea. *Te rog, Lily.* Dar chiar şi atunci când soră-sa ceda, adormită fiind, Sarah îşi dădea seama că îi e prea teamă să pună picioarele goale pe podea, în întuneric. Dacă de sub pat ar fi ieşit o mână şi ar fi prins-o de picior?

— Îţi aminteşti când puneai un scaun, noaptea, între paturile noastre, ca să pot trece din patul meu într-al tău fără să ating podeaua, în caz că aveam un coşmar?

Sarah îşi priveşte sora, acum mai bătrână, mult mai slabă şi mai vulnerabilă. Se simte de parcă rolurile s-au inversat şi acum ea e cea puternică.

— Mda. Ce îmi mai dădeai bătăi de cap...

Lily îşi mângâie fusta şi zâmbeşte.

— Era înainte să se întâmple toate lucrurile alea urate, nu?

— Da. Când am primit camera mea.

Lily priveşte pe fereastră pentru un timp şi stau amândouă în tăcere.

Sarah se gândeşte la paradoxul ăsta oribil: ce fericită a fost atunci când s-au mutat că o să aibă camera ei unde şi-ar fi ţinut o lumină mică aprinsă şi cât de îngrozită e acum de ce a însemnat asta pentru Lily.

Îşi priveşte sora şi se gândeşte la tatăl lor...

Telefonul Sarei e pe masa şi vibrează. Dacă e un mesaj de la poliţie?

— O fi din nou mama. Ignoră-l, Sarah.

Dar vibrează iar. Şi iar. Şi iar.

Sarah îl ia, dorind să îl închidă de tot, dar vede că mesajele nu sunt de la maică-sa, ci de la prieteni.

Deschide televizorul...

Ai văzut ştirile...

Eşti bine?...

OMG! Sună-mă...

— Trebuie să văd ştirile.

— De ce?

— Nu ştiu.

În timp ce Lily se apleacă să ia telecomanda de pe raftul de jos al măsuţei de cafea, Sarah se gândeşte că poate maică-sa a riscat, s-a dus la poliţie şi le-a spus că Sarah a dispărut, iar acum o fi vreo ştire la televizor. Dar când Lily ajunge la un canal de ştiri, vede că poza nu e a ei.

Anna. E poza Annei. Cea de pe Facebook, din faţa Muntelui Saint Michael, cu părul ei frumos şi blond, în vânt.

— Poliţia tocmai ne-a confirmat că bărbatul înarmat, din bloc, e căutat în cazul dispariţiei de acum un an a tinerei Anna Ballard, spune un reporter.

— Doamne fereşte. Ce se întâmplă?

Lily ţine telecomanda în mână şi se apleacă în faţă.

— Îmi e puţin rău.

Sarei îi vine cafeaua înapoi, pe gât. Nu îi place. Amară.

— Îţi aduc un vas?

Nu mai are timp. Sarah se uită în jur şi vede un coş de gunoi pentru hârtii, lângă canapea. Îl ia la ţanc. Şi varsă. O dată. De două ori. Lichid. Varsă încontinuu.

— Îţi aduc apă.

Lily s-a dus probabil în bucătărie.

Sarah, cu coşul în poală, îşi ţine respiraţia şi se întreabă dacă acum vor anunţa că au găsit cadavrul Annei. Că e moartă…

Dar nu se întâmplă asta. Un martor ocular spune că a văzut o femeie blondă, tânără. Dar nu are niciun sens. Nu confirmă că ar fi vorba de Anna. Doar insinuează asta.

Sarah schimbă canalele şi fiecare redă o altă versiune. Un martor e sigur că a auzit cinci împuşcături. Altul, două. Pe burtieră scrie că nu a fost niciun incident, dar toată zona e închisă.

Sarah îşi verifică din nou telefonul, să vadă dacă a mai primit vreun mesaj. Poate vreunul dintre prietenii ei a mai primit vreo informaţie. Facebook-ul o ia razna. Şi Twitter-ul.

Caută numărul lui Jenny – cei din familia Ballard sigur ştiu cele mai multe –, dar tocmai când să sune, se răzgândeşte şi se uită din nou pe Facebook.

Lily s-a întors şi i-a adus apă rece.

— Bea asta.

Soarbe apa, dar continuă să aibă un gust amar în gură şi are impresia că se îndepărtează tot mai mult de cameră.

Greu de explicat. Ca şi când nu mai e acolo. Se simte şi ameţită. Poate pentru că a vomitat.

— Să chem un doctor, Sarah? Arăţi groaznic. Ce au spus la spital? Poate ar trebui să o sun pe mama.

— Nu, Lily. Au spus că sunt bine. Ficatul e în regulă. Sunt încă slăbită puţin, pentru că am stat prea mult în pat.

— Când ai mâncat ultima oară?

— Nu îmi e foame.

— Bine. Fără mâncare. O să mai fac nişte ceai. Dar pun şi zahăr, de data asta.

Lily e din nou în picioare.

— Nu încă. Te rog, nu mă lăsa din nou singură.

E surprinsă de propria voce, temătoare.

Şi Lily observă asta, pentru că dă din cap, se aşază lângă ea şi o ia de mână. Asta ar trebui să o liniştească, dar Sarah simte cum lui Lily îi tremură mână.

— Sarah, chiar ai vrut să îţi faci rău când ai luat pastilele alea? Mama a spus că a fost un accident. Că te durea capul şi din cauza asta ai luat prea multe.

— Nu ştiu. Şi tu îţi făceai rău, nu? O făceai intenţionat?

Lui Lily îi tremură buza, o strânge pe Sarah de mână şi îşi întoarce faţa înspre televizor.

— Ei bine, ce spun? Au găsit-o? Tata nu a avut nicio legătură, nu? Chiar a fost unul dintre bărbaţii din tren, nu e aşa?

Sarah se uită înspre ecran şi nu ştie ce să îi răspundă. E o poză a lui Karl şi prezentatorul spune că el e omul înarmat din bloc. Nu ştie ce să creadă. Apare din nou reporterul, care se află în faţa cordonului de poliţişti, în Spania. Repetă aceleaşi lucruri. De ce fac aşa? De ce se învârt în cerc?

Asta nu face decât să înrăutăţească situaţia. Vrea să creadă că Anna e vie. Cum să nu? Dar ce s-a întâmplat în anul care a trecut? Şi dacă au răpit-o – Karl şi Anthony –, dacă toate astea nu au nimic de-a face cu tatăl ei, înseamnă că ea e într-adevăr vinovată. O să trebuiască să spună adevărul despre ce s-a întâmplat la Londra.

Îşi aminteşte de ei patru, în tren. Flirtul. Cum i-a surprins privirea lui Anthony. Îşi aminteşte tatuajul mic pe care îl avea la baza gâtului. Cât de mult şi-a dorit să îl atingă cu unghiile. Cât de vie s-a simţit... Apoi, cei doi s-au dus să ia băuturi din vagonul restaurant şi ea i-a spus Annei că se bucură că Tim şi Paul s-au răzgândit şi nu au mai venit în excursie. Karl şi Anthony nu s-ar fi apropiat niciodată de ele dacă ei ar fi fost acolo. Dar cel mai intens îşi aminteşte cum îşi dorea cu disperare ca Anthony să o placă pe ea şi nu pe Anna. Era aşa geloasă când, la şcoală, Anna era în centrul atenţiei. Şi perioada în care i-a plăcut de Paul, iar el se uita mereu la Anna, nu la ea. Parcă toţi erau îndrăgostiţi de Anna, pe atunci.

Simte cum îi curg lacrimile când se gândeşte la ceea ce a făcut în ziua aceea, în tren. Ca să fie sigură că Anthony o va plăcea.

— Sunt în rahat până la gât, Lily.

Nu se sinchiseşte să îşi şteargă faţa. Vede cum pantalonii i se înnegresc acolo unde curg lacrimile.

— Sunt o persoană rea.

— Nu spune asta, Sarah. Nu e vina ta.

— Ba da, Lily, este. Crede-mă. Este.

CAPITOLUL 34

DETECTIVUL PRIVAT

Matthew îşi priveşte fiica.

— Îmi zâmbeşte.

— Nu. Nu îţi zâmbeşte. Face caca.

— Uite.

Se întoarce, ca Sal să vadă mai bine.

— Asta e un zâmbet.

— Caca. Crede-mă. Bebeluşii nu zâmbesc în primele săptămâni. Ce zici? Vrei să ai onoarea de a schimba primul scutec?

— Doamne, nu ştiu.

Matthew e mort de frică. Mereu a promis că va face de toate. Că va fi un tată modern. Dar atunci habar nu avea că va fi atât de mică.

— Va trebui să înveţi, într-o bună zi, cum se face. Aşteaptă până plânge, iar eu o să fiu aici, lângă tine.

— De unde ştii că va plânge?

Soţia îl priveşte de parcă nu a fost atent niciun moment.

Când începe, Matthew e şocat. Nu înţelege cum o fiinţă cu plămâni atât de mici poate scoate asemenea urlete. O vede pe Sal cum se strâmbă de durere, încercând să se dea jos din pat, ca să îl ajute.

— Încă te doare?

— Da. Nu îmi mai dau calmante.

— Spune-le să îţi mai dea.

— Neah. Sunt bine. Mergem mai departe. Bun, tati. În primul rând, trebuie să te asiguri că ai totul pregătit.

Arată cu degetul înspre trusa de lângă masa unde trebuie schimbată fetiţa. Scutec nou, şerveţele, cremă şi un săculeţ

pentru scutecul murdar. Rosteşte toate astea de parcă ar pune la cale o operaţiune militară.

— Să nu îţi faci griji că ai putea să o răneşti. De obicei plânge până o schimbi.

Matthew nici nu o întinde bine pe fetiţă pe salteaua din plastic, că a şi uitat etapele. E tot mai speriat, pe măsură ce îi desface nasturii salopetei.

— Ridic-o. Altfel o să trebuiască să o schimbi şi pe aia.

Aşa e. Scoate întâi scutecul murdar.

— Auzi, e normal să aibă culoarea asta? Duhoarea e incredibilă.

— Pentru moment, da. E normal. Ieri a fost mai rău. Rahatul îşi schimbă culoarea pe măsură ce se linişteşte.

Matthew e consternat. Caca verde. Cum poate să fie normal aşa ceva?

— Repede. Şerveţelele. Ţine-i picioarele în sus şi ai grijă să o înveleşti bine. Altfel se poate infecta.

Scutecul. Doamne! Prea multe lucruri de reţinut. Matthew îşi doreşte să fi fost mai atent la cursuri.

— Nu am destule mâini.

Sal îşi dă ochii peste cap şi îi arată cum să ridice picioarele fetiţei cu o mână, în timp ce cu cealaltă îi pune scutecul curat sub fund şi aruncă scutecul murdar. Habar nu are de ce, dar se gândeşte la o găină. Alungă gândul ăsta.

— Vorbeşte cu ea.

— Crezi că are vreun rost?

Matthew de abia reuşeşte să îşi audă vocea printre urletele fetiţei.

Soţia râde.

— Ok. Un pic de pudră de talc şi cremă aici, ca să nu se irite.

Şi apoi, miracolul. În sfârşit fiica lor se opreşte din plâns şi îi ţine degetul lui Sal. Îşi întoarce privirea într-o parte, ca şi când şi-ar căuta mama. Matthew priveşte. Dintr-odată, i se pare că momentul ăsta, în care priveşte faţa fină şi calmă a fetiţei, e atât de gingaş, încât se simte copleşit de o iubire imensă pentru amândouă, fiică şi soţie. Se uită de la una la alta şi nu se poate abţine să nu se gândească la serviciu. Trecutul lui. Mama a cărui copil a dispărut. Se gândeşte la Ella. La Anna, care a dispărut. Părinţii din Cornwall. Toate i se par diferite acum.

— Eşti bine, Matthew?

— Da. Da. Sunt bine.

O ajută pe Sal să ridice fetiţa şi o duce înapoi, în pătuţ.

— O să fie mai uşor, Matthew.

— Chiar o să fie?

— Da. Când o să plece de acasă.

Râd amândoi.

— Acum o să doarmă un pic.

Şi apoi Sal se strecoară din nou, încet, în pat.

— Hai. Acoperă-mă şi vezi ce s-a mai întâmplat cu cazul tău.

— E în regulă. Primesc noutăţile pe telefon.

I-a povestit lui Sal despre ce s-a întâmplat în Spania, dar a încercat foarte tare să nu o amestece cu viaţa lui personală.

— Toată lumea vorbeşte despre asta. Inclusiv asistentele.

— Serios?

— Da. Bineînţeles. Nu le-am spus cu ce te ocupi. Că eşti implicat. Hai. Dă-i drumul. Nu mă deranjează.

Matthew ia telecomanda de la capătul patului şi dă pe BBC, apoi pe Sky. Melanie i-a trimis un sms şi i-a spus că negociatorii sunt la faţa locului. Cathy i-a spus că au confirmat că e vorba despre Karl, cu toate că informaţia nu a apărut în presă. Spune că are un ostatec. Pe Anna. Nici informaţia asta nu a fost făcută publică, cu toate că sunt o grămadă de martori care dau interviuri, iar purtării de cuvânt ai poliţiei sunt depăşiţi de situaţie.

— Se pare că s-a înrăutăţit.

— Mda. Dacă cineva ar fi ucis, nu aş vrea să fiu în şedinţa de după.

— Mai ţii minte că voiai să studiezi psihologia? Să te faci negociator?

Matthew zâmbeşte. Asta se întâmpla imediat după ce a plecat din poliţie, când încă era nostalgic după meseria lui şi se întreba dacă s-ar putea întoarce. Dar pe altă poziţie. A fost la un curs de introducere în negociere. Fascinant. Dar apoi realitatea l-a lovit drept în faţă: de unde bani de şcoală, când trebuia să pună pe picioare o nouă afacere?

— Totul s-a schimbat aşa de mult, de când cu atacurile sinucigaşilor.

— Ce vrei să spui?

Sal priveşte pătuţul fetiţei. Tac amândoi.

— Ei bine, regula de aur în cazul crizelor cu prizonieri era să eviţi cu orice preţ intervenţia. Planurile eşuau mai mereu. Tactica asta presupune cel mai mare risc.

— Şi acum?

— Păi, de când cu atacurile sinucigaşe, nu ai ce să negociezi. Aşa că te învaţă să acţionezi rapid. O strategie total diferită.

— Dar cei din echipajul din Spania nu sunt din garda veche? Vreau să spun, Karl ăsta e un infractor, nu un terorist.

— Da. Bineînţeles. O să intervină ca la carte, în cazul de faţă.

— Păi, şi până la urmă, care e strategia? Ce se întâmplă acum?

Sal se uită la televizor.

Matthew îi spune ce a învăţat. Că, probabil, vor folosi comunicarea prin telefon. Vor desemna un negociator cheie, pentru început. Vor încerca să creeze o legătură cu infractorul.

— Scopul e să calmeze situaţia. Nu o vor menţiona pe Anna prea mult.

— De ce nu?

— E important ca atenţia să fie pe infractor, nu pe ostatic. Să stabileşti un raport de încredere. Dacă vorbeşti prea mult despre ostatic sau ostatici, creşte nivelul de stres. Cu toată că în situaţia asta s-ar putea să ceară dovezi că e în siguranţă, ţinând cont că s-au tras focuri de armă.

— Tot nu înţeleg. Cum a reuşit să o ţină prizonieră un an, fără ca ea să încerce să fugă? Mi se pare ciudat. Nu au spus că el lucrează în construcţii? Nu ar fi încercat să profite de faptul că el era plecat?

Dar nu e nici locul, nici momentul potrivit să îi spună lui Matthew ce crede. Că poate tipul ăsta, Karl, o leagă. O ameninţă. Dumnezeu ştie ce îi face. Victimele pot fi distruse psihologic rapid dacă sunt abuzate în mod brutal.

— Ar putea fi vorba de Sindromul Stockholm.

Matthew o priveşte.

— Am citit despre asta, Matt, dar tot nu înţeleg. Eu, una, aş încerca să fug. Sunt absolut sigură.

— Gata. Destul.

Matthew închide televizorul. Ar vrea să ştie ce s-a mai întâmplat, dar, în acelaşi timp, nu doreşte să îşi implice soţia şi fiica în povestea asta.

— Vrei cafea sau altceva de la aparat?

— Cappuccino. Oh, şi ciocolată. Ciocolată greţos de dulce, cu lapte. Una mare.

Zâmbeşte când spune asta, iar Matthew se simte vinovat pentru că a folosit, de fapt, scuza asta că să le sune pe Ella şi Mel.

— Şi nu vorbi prea mult la telefon cât eşti plecat. Vreau să îmi aduci cafeaua caldă.

— M-ai prins.

Îi trimite un sărut şi se întreabă cum de a fost atât de norocos. Sal a înţeles mereu cât de important e pentru el serviciul, mai ales după ce s-a întâmplat – de ce a plecat din poliţie.

Matt se opreşte şi îşi dă seama de abia acum motivul pentru care mulţi poliţişti încearcă să menţină echilibrul între viaţa personală şi cea profesională, ambele atât de importante, solicitante şi intense din punct de vedere emoţional. Şi îşi mai dă seama că a avut dreptate: nu va studia psihologia acum. Se gândeşte la boţul mic din pătuţul roz, care îşi caută mama din priviri, deşi are ochişorii somnoroşi.

Totul e atât de diferit, acum. Dintr-odată, toate priorităţile i s-au schimbat. Da. O altă perspectivă.

CAPITOLUL 35

MARTORA

Îmi pare bine că Tony vine acasă. Luke a avut dreptate. Am nevoie de el.

Mă simt atât de răvăşită şi capul îmi arde de la atâtea gânduri. Mă întreb ce e real şi ce e paranoia. Ca şi cum tot anul ce a trecut mi-a supra-încărcat sistemul nervos şi nu mai pot gândi clar.

Oare sunt atât de stresată pentru că îmi imaginez tot felul de lucruri? Zgomotele de la magazin. Certitudinea că cineva mă urmăreşte. Că cineva chiar a intrat şi a mişcat foarfeca. A scăpat lupa în faţa uşii. Mi s-au năzărit? Nu e posibil. Şi, atunci, ce s-a întâmplat?

Stau în sufragerie, confortabil, şi urmăresc totul la televizor. Nu. Confortabil nu e cuvântul potrivit. Nimic nu mai e confortabil. Chiar şi noaptea, în pat, nu pot sta locului şi îmi ia ore întregi până să adorm.

Azi am luat doza maximă de paracetamol, dar se pare că nu au niciun efect. Simt că îmi plesneşte capul.

Luke e sus şi din când în când coboară să mă întrebe dacă vreau ceva de băut, probabil pentru că tatăl său îi trimite sms-uri prin care îi spune să facă asta. La fel cum i-a amintit şi de Ziua Mamei şi ziua mea de naştere.

De fiecare dată când apare la uşă, îl privesc cu atenţie şi mă întreb dacă ar trebui să îl întreb pe şleau. Să îl provoc şi să terminăm odată. *Eşti mai supărat pe mine decât laşi să se vadă, din cauza problemelor cu Emily? Din cauza faptului că am fost îngrijorată de povestea cu Anna? Care e motivul pentru care ai venit la magazin?*

Mă uit la raftul de cărţi de lângă cel unde se află televizor şi dvd playerul. Acolo sunt pozele preferate. Luke, bebeluş. Prima zi de şcoală. Când a primit medalia pentru primul Ten Tors. Doamne, ce mândră am fost în ziua aia! E un simbol al şcolilor din Devon şi Cornwall: să participi la Ten Tors, un concurs de drumeţie prin Dartmoor, de parcă ar fi o nimica toată. E o tradiţie pentru cei care trăiesc într-un loc atât de minunat. Dar, ca să fiu sinceră, în realitate nu e deloc uşor. Nu e ceea ce aş vrea să fac duminicile, timp de o lună, şi am fost surprinsă să îl văd pe Luke atât de entuziasmat. Îi place baschetul, dar nu e înnebunit după sport. Nu a fost niciodată cercetaş sau chestii de genul ăsta. Preferă muzică.

Concursul Ten Tors a presupus să meargă în echipe de şase – fără un adult care să îi supravegheze – şi trebuiau să îşi care singuri kitul pentru campare în Dartmoor. Drumul a avut aproximativ 57 de kilometri şi trebuia terminat în două zile. Teren periculos, mai ales dacă se strica vremea. Ceea ce se întâmplă destul de des.

Armata supervizează totul şi există puncte de control la fiecare dintre cele zece dealuri, ca să existe dovada că au făcut itinerariul complet. Dar între aceste puncte tinerii sunt singuri. Iar uneori se poate şi chiar se întâmplă să nu meargă totul ca pe roate.

Odată, o fată s-a înecat în timpul unui training. A fost şocant şi s-a scris în ziare despre asta. M-am gândit, chiar am sperat, în secret, că vor renunţa, dar nu a fost aşa. Au reguli foarte stricte.

Participă şi şcolile din sud-vest şi totul devine foarte competitiv. Liceele teoretice împotriva celor de la real. Şcoli private versus cele de stat. Se şi distrează, dar totul e foarte serios. Fiecare echipă speră să termine prima. În cel mai scurt timp.

Programul de pregătire durează luni de zile, pentru că tinerii trebuie să îşi exerseze rezistenţa şi îndemânarea. Să poată citi hărţi. Fitness. Campare. Trebuie să care corturi şi echipamente pentru gătit şi să îşi sterilizeze apa. Mulţi renunţă. Dar nu şi Luke al nostru. Chiar ne-a surprins. Nu doar că a participat, dar la final a devenit şi conducător de echipă. Şi expediţia a decurs atât de bine, că a participat şi la altele. A făcut atunci ruta de 57 km şi anul următor cea de 72 km.

Aşa că, da, nu am cuvinte să pot spune cât de mândră a fost când a primit medalia şi i-au făcut poză. Sute şi sute de adolescenţi, iar eu i-am auzit numele în toată hărmălaia aia. Mândria din ochii lui, când m-a privit... Acolo, în mijlocul tuturor. Era momentul lui.

Şi acum? Emily a pus capăt relaţiei, iar Luke se simte oribil. Ca un carusel. Era atât de diferit – fără griji – în poza aceea, afară, în Dartmoor.

Ştirile din Spania continuă de ore întregi şi mă înnebunesc. E breaking news pe toate canalele importante şi se tot repetă.

Mă tot gândesc la familia Ballard, în Cornwall. Ce o fi în sufletul lor?

Şi din nou simt nodul ăla în stomac. Pentru că despre asta e vorba. Sunt vinovată. Şi am avut dreptate să mă simt aşa. Acel Karl, sau Anthony sau amândoi au luat-o pe fata aceea şi cine ştie ce i-au făcut, şi toate astea doar pentru că am luat decizia greşită. Pentru că am judecat prea repede. Pentru că m-a controversat comportamentului Sarei.

Simt buzele cum îmi tremură, dar nu! Merit pedeapsa. *Nu, Ella. Nu e despre tine. E despre Anna. Şi acum suportă toate consecinţele!*

Singurul mister, cărţile poştale. Zgomotele de la magazin. Cărţile poştale nu pot fi de la Karl sau Anthony, pentru că au fost

în străinătate în tot timpul ăsta. Aşa că dacă nu e doamna Ballard, cine e?

Aud cheia în uşă, în sfârşit.

Aştept să aud uşa cum se închide. Zgomotul valizei pe podea. Mi-e teamă. Deja suspin în momentul în care ajunge în pragul uşii.

— Of, Ella. E totul în regulă, draga mea. Sunt aici.

Mă ia în braţe. Tony al meu. Îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru braţele acelea şi mă simt în continuare vinovată că nu am fost 100% sinceră cu el.

— Hai, hai. Gata, iubire. Gata. Linişteşte-te.

— E în regulă. Îmi pare rău.

— Să nu îţi pară rău.

Şi apoi, după ce mă liniştesc, adevărul ţâşneşte din mine. Fiecare detaliu. Că l-am angajat pe Matthew, în secret, ca să o previn pe doamna Ballard despre cărţile poştale. Că m-am dus la Cornwall, împotriva sfatului lui, şi am supărat-o. Cum am crezut că cineva mă urmăreşte când sunt în magazin, dar nu eram sigură şi credeam că, poate, o iau razna.

— Gata. Asta e. Ce ai spune dacă am închide magazinul pentru un timp? Iei o pauză. Le cerem celor de la compania aia care ne-a stors de bani să vină şi să controleze din nou alarmele. Şi mă asculţi.

Tony îşi ţine mâinile pe mâinile mele şi e aplecat înspre mine, aşa că trebuie să îl privesc direct în ochi.

— E groaznic ce se întâmplă în Spania şi Dumnezeu ştie ce o să fie. Am auzit la radio şi cred că părinţii Annei trec prin Iad. Dar nu tu ai făcut asta, Ella, ci nebunul ăla de Karl. Nu tu.

Nu răspund. Luke e în uşă. E palid şi agitat.

— Ce bine că te-ai întors, tată. Mamă, iartă-mă că nu am venit cu tine, la florărie.

— Doar nu te-ai dus singură?

Tony mă strânge un pic mai tare de braţ şi face ochii mari.

Linişte.

— E vina mea, tată. Am fost atât de obosit şi trist. Dar am mai pus nişte anunţuri pe Facebook, ca să găsesc pe cineva, să mă înlocuiască.

— Doar nu ai pus chestii personale pe Facebook, Luke?

— Nu. Nu. Bineînţeles că nu. Am spus doar că ştiu despre un job interesant. O să selectez răspunsurile. Dacă apare cineva potrivit, o să îţi arăt, să vezi dacă îţi convine.

— Bine, Luke. Mulţumesc. Cred că mama ta vrea să îşi aleagă singură angajaţii, dar nu strică să dai anunţuri. Atâta timp cât nu vorbeşti despre chestiunile personale ale mamei tale. Nu vreau să o ştiu singură la ora aia. Cel puţin până ştim cu siguranţă ce se întâmplă.

— Dar nu se poate ca tipul din tren să fie cel care trimite cărţile poştale, tată. A fost în Spania în tot timpul ăsta.

— Ar putea fi celălalt. Sau un nebun oarecare. Te rog, Ella. De acum înainte, fă cum îţi cer. Da?

Tonny îmi dă drumul la braţ, mă sărută pe frunte şi mă îmbrăţişează.

Luke se duce să mai facă nişte cafea. Ştiu exact ce urmează să îmi spună Tony. E îngrozit că am angajat un detectiv privat fără să îi cer sfatul. Încearcă să nu fie nervos, dar dezamăgirea de pe chipul lui mă omoară.

— Am crezut că mi-ai spus totul.

— Îmi pare rău. Am vrut să te protejez. Ai atâtea pe cap acum. Luke. Promovarea. Am crezut că mă descurc de una singură, Tony.

— Nu îţi face tu griji. Nu îmi vine să cred că nu mi-ai spus. Şi ai fost la Cornwall? Ţi-am zis că nu e bine.

— Ştiu. Am ştiut că o să te pui de-a curmezişul şi am continuat să investighez, încercând să rezolv lucrurile de una singură. Acum îmi dau seama că a fost o prostie din partea mea să nu îţi spun. Iartă-mă, dragule. Nu am vrut să îi creez şi mai multe probleme doamnei Ballard. Nu voiam să merg la poliţie.

Apoi îi zic şi restul. Că Matthew ţine legătura cu un contact din Cornwall. În sfârşit mă simt uşurată pentru că îi împărtăşesc toate astea, mai ales că Matthew mi-a spus să ne vedem după ce pleacă de la spital, ca să îmi povestească ce a mai aflat. Nu mai trebuie să îl mint pe Tony.

Bineînţeles, Tony vrea să îl întâlnească urgent. Să îi spună verde în faţă ce are de spus.

— Ce vrei să zici?

— Nu cred că e bine să ţii legătura cu cineva din afara poliţiei, în momentele astea.

— Bine. Dar s-ar putea să îţi schimbi părerea când o să îl întâlneşti. E un om de treabă. Fost poliţist şi cu foarte multă experienţă. El a insistat să mă duc la poliţie cu cărţile poştale.

Tony e pe cale să îmi răspundă, când un alt prezentator anunţă că transmit din nou din Spania, pentru că au noutăţi. Ne întoarcem amândoi înspre televizor şi vedem reporterul care încă se află lângă cordonul de poliţie. Are mâna lângă ureche, ca şi când s-ar strădui să audă ce i se spune din studio şi apoi, o imagine şocantă. Pe tot ecranul.

O fotografie nu foarte clară, făcută de la distanţă, dar scena se vede clar. Un bărbat înalt, la o fereastră de la etajul doi, lângă femeie blondă.

Îi ţine pistolul la cap.

CAPITOLUL 36

TATĂL

Părinţii lui Henry Ballard l-au crescut conform regulii că nu trebuie să fii blând cu copiii. Nu ai ce să îi alinţi şi răsfeţi. Cel mai bun mod să îl înveţi să înoate e să îl arunci în apă adâncă. Asta era vorba preferată a tatălui său. Datorită acestei mentalităţi, Henry, la patru ani, se juca în baloţii de paie din remorca tractorului, iar la 12 ani învăţa deja să îl conducă.

Uitându-se în urmă, Henry îşi dă seama că a fost norocos pentru că nu l-au protejat. Barierele erau clare. Au fost crescuţi cum trebuie, pentru că şi el şi cele două surori ale lui au ajuns bine. În afară de un picior rupt, când avea opt ani, şi când l-a lovit o vacă, a rămas nevătămat.

De aceea şi el, la rândul lui, şi-a crescut copiii în acelaşi fel. O să fie bine amândouă, îi spunea mereu Barbarei, când ea se stresa din orice, le dădea cu cremă de protecţie solară, perorând despre riscurile cancerului de piele la cei care muncesc afară, în timp ce fetele lor alergau de colo colo şi se întorceau acasă doar ca să îşi facă „plinul”.

El îi spunea că exagerează, iar Barbara îi răspundea că fermele sunt un loc periculos.

Te uiţi la prea multe documentare, Barbara.

Şi apoi Anna a împlinit cinci ani şi a făcut pneumonie. A început cu o simplă tuse, despre care Barbara credea că a dobândit-o jucându-se în fânul umed din hambar, iar Henry i-a spus că face din ţânţar armăsar. *O să fie bine.*

Doar că nu a fost.

Drama a atins apogeul când au trebuit să o interneze cinci zile la urgenţe, dintre care 24 de ore la terapie intensivă, timp în care doctorii nu i-au privit în ochi.

Anna, conectată la maşini, părea incredibil de fragilă, în timp ce din monitor se auzea bipăitul care confirma că nivelul de saturaţie al oxigenului e foarte scăzut. Doctorii le-au explicat fiecare schemă de tratament, inclusiv cea în care i-ar fi injectat un medicament ce i-ar fi făcut inima să bată mai tare, dar i-ar fi ajutat plămânii.

Pas cu pas, le-a spus doctorul. *Vindecăm plămânii şi apoi ne ocupăm de bătăile inimii.*

Henry îşi aminteşte totul ca şi cum ar fi fost ieri, în timp ce stă în sufragerie şi uită la ştiri. Îşi aminteşte cum se aşeza lângă patul Annei, în spital, simţindu-se vinovat în timp ce se uita la monitor. Se simţea neputincios. Îi părea rău. Uneori se ruga la Dumnezeu, dar apoi îşi amintea că nu era credincios. Era schimbat. Nu mai era omul fără griji. Nici după spital şi mai ales după ziua aceea în care fiica lui, frumoasa lui Anna, a stat lângă el, în maşină, când o ducea la gară, să plece la Londra. *Îmi e scârbă de tine, tată.*

În uşă apare Cathy. Are o tavă cu un ceainic, un ulcior cu lapte şi căni. Exact în momentul în care le pune pe măsuţa de cafea din centrul camerei, cineva schimbă canalul din nou şi Henry simte cum ceva îi străpunge inima.

Poza de la fereastră. Un bărbat – probabil Karl – cu pistolul îndreptat spre capul ostaticei.

Henry scoate un sunet, urmat de un urlet al soţiei lui. Un urlet de animal rănit, urmat de nişte bolboroseli incoerente şi rapide.

— Doamne Dumnezeule! Doamne Dumnezeule! Fetiţa mea. Henry. Henry – uite. Nu, nu, nu. Trebuie să facem ceva. Spune-mi ce să facem.

Se ridică. Se aşază. Se învârte prin camera. Plânge. Se ridică şi vorbeşte în timp ce merge.

Prezentatorul spune că fotografia, deşi neverificată încă, a fost dată publicităţii de o agenţie de ştiri europeană. Bărbatul a

fost identificat şi acum sunt siguri că e Karl Preston, dar nimeni nu a confirmat că ostatica e Anna Ballard.

— Nu ar trebui să arate aşa ceva.

Cathy scoate telefonul şi merge pe hol. Henry încearcă să îşi liniştească soţia.

— O să fie bine, Barbara.

— Cum poţi să spui asta? Cum poţi? Trebuie să mergem, Henry. Trebuie să mergem în Spania. Nu putem sta aici. Nu pot sta aici.

Tim încearcă să o aline pe Jenny, care şi ea plânge, la rândul ei.

Henry îi surprinde privirea lui Tim – şi el e sub stare de şoc.

— Nu putem merge încă în Spania, draga mea. Trebuie să ştim ce se întâmplă.

Se gândeşte că, dacă vor fi în avion, nu vor mai putea urmări ştirile. Într-un final, se uită înspre uşă şi îşi dă seama că are nevoie de părerea lui Cathy, care încă vorbeşte la telefon, în hol.

— Aş putea să o duc pe Jenny în Spania. Să vă aştepte acolo.

Tim se apleacă în faţă şi îl priveşte pe Henry în ochi.

— Oare asta ar ajuta? Să fie un membru al familiei acolo.

Henry îşi trece o mână prin păr şi cu cealaltă îşi ţine soţia de după umeri, în timp ce ea stă pe scaun, cu capul în mâini.

— Nu ştiu. Nu ştiu. Să vedem ce spune Cathy. Totul se întâmplă aşa de repede! Nu ştiu ce o să ne sfătuiască că facem. Nu, nu. Nu îmi place ideea ca Jenny să nu fie cu noi.

Cathy apare în uşă, palidă la faţă. Henry îşi dă seama după expresia feţei ei că noutăţile lui Cathy nu sunt de bun augur şi, pentru moment, îi e teamă să întrebe despre ce e vorba.

CU OCHII PE TINE...

Vineri

Acum, toată lumea o priveşte şi nu îmi place asta.

Nu îmi place deloc. Asta e datoria mea. Eu trebuie să fac asta. Pentru că, vedeţi voi, eu chiar înţeleg. Sunt singurul care ştie să aibă grijă de ea. Să o apere. Să o înţeleagă. Singurul care o vede aşa cum e. Cât de specială e.

Când îi văd pe alţii că o privesc, îi zâmbesc, aud zgomotul ăla în cap. La început, e ca un clinchet. Un clinchet uşor, liniştit. Şi apoi ajunge tot mai puternic, până când ajunge un tunet şi îmi cuprinde tot creierul. Şi apoi tună în toată camera, şi pe cer, şi de acolo direct în spaţiu.

Se întâmplă chiar acum. Devine tot mai puternic şi nu ştiu ce să fac.

Am nevoie de spaţiu, ca să pot gândi. Trebuie să se oprească zgomotul ăsta şi toţi oamenii ăia... să nu o mai privească.

CAPITOLUL 37

DETECTIVUL PRIVAT

Matthew porneşte ştergătoarele şi îi vine să caşte. Plouă mocăneşte. Cea mai plictisitoare ploaie, iar el uită mereu să schimbe ştergătoarele. Nu plouă îndeajuns de tare încât să le dea la maximum. Încearcă lichidul de parbriz. Gol. Suspină când vede semnul pe ecran.

La radio sunt ştiri din sport. Matthew se uită la ceas. În curând va fi sinteza ştirilor. Bun. O să le dea şi pe cele mai recente din Spania. Melanie i-a spus că îl sună din nou, în caz că primeşte vreo veste de la Cathy. E încă nervoasă pentru că detectivul i-a făcut raport, iar ăsta e unul dintre motivele pentru care nu respectă regulile. De asemenea, are încredere în Matthew; ştie că nu o va dezamăgi.

Se gândeşte la Anna. Are un presentiment rău.

Priveşte cerul. Vântul bate tare, iar el conduce cu viteză. Şi dintr-odată simte cum, în mod paradoxal, zâmbeşte, gândindu-se la fiica lui, cu pălărioara roz. I-a scăzut temperatura. Asistenta le-a spus că nu au de ce să îşi facă griji. A fost o idee bună să o bage sub o lampă, până învaţă să îşi regleze temperatura corpului.

După ce a plecat, Sally s-a aşezat să îşi ia medicamentele şi micuţa Amelie era înfofolită în salopeta ei roz, stând confortabil sub lampă. Ce drăguţ. Hazliu.

Amelie. Amelie. Amelie.

A mea, se gândeşte. *Amândouă sunt ale mele.* Încă i se pare ireal. O familie. Dar – stai. Încep ştirile. Matthew dă mai tare, ca să audă mai bine. Îl enervează sunetul ştergătoarelor. Prezentatorul spune ceea ce ştie deja – *hai, hai, ne-ai mai spus asta* – şi, într-un final, dă legătura unui reporter aflat la faţa locului, care ia un interviu purtătorului de cuvânt al Poliţiei. Vorbesc despre nişte controverse născute pe reţelele de socializare din cauza fotografiei.

Purtătorul de cuvânt spune, cu un puternic accent spaniol, că asta nu ajută deloc. Că echipa de poliţişti încearcă să creeze o legătură cu agresorul şi tot tam-tam-ul ăsta face rău. E periculos. Iresponsabil. Reporterul spune că în ziua de azi e aproape imposibil să ţii lucrurile sub control, cu toate reţelele de socializare disponibile. Purtătorul de cuvânt e agitat. Îi spune că nu mai poate vorbi, pentru că trebuie să răspundă la telefon, dar îi roagă pe oameni să fie discreţi şi înţelegători. Să nu distribuie pozele.

Urmează alte ştiri. Matthew se uită din nou la ceas şi la geanta cu haine de spălat de pe scaunul din dreapta. A fost de acord să dea o fugă, să o vadă pe Ella şi soţul ei, dar nu vrea să stea mult. Trebuie să meargă acasă şi să se ocupe de treburile pentru Sally. Incredibil câte haine şi baveţici şi scutece poate murdări un copil în doar 24 de ore. Şi mai are o listă cu lucruri de care are nevoie soţia sa. Balsam de buze. Şerveţele. Nişte loţiune de corp – deja a uitat cum se numeşte. Bine că i-a scris pe un bileţel.

Matthew schimbă canalele. Ce poze? Ce naibii se întâmplă acum, în Spania? Ştie cât de greu e pentru echipa de poliţie. Câtă presiune pe ei, în momentele astea. Îşi aminteşte sentimentul acela, când pierzi o persoană dragă. Regretul. Şi îşi mai aminteşte cum stătea, singur, în noul birou, imediat după ce a plecat din poliţie, şi avea o nevoie acută să simtă că e parte a ceva. A ceva important.

Cum e? Reuşeşti să te adaptezi?, îl întreba Sally în fiecare seară. O minţea mereu. *Bine. Sunt bine.*

Matthew a plecat din poliţie pentru că a eşuat. Era responsabil de moartea unui băiat care avea doar 12 ani. Şeful lui l-a implorat să rămână, să îşi ia timp de gândire şi să facă terapie. Au fost două anchete. În ambele a fost exonerat de vină. Dar asta nu a însemnat nimic pentru Matthew. El trebuia

să o privească în ochi pe mama băiatului în timpul anchetei. El se trezea noaptea transpirat.

S-a întâmplat într-o joi. Şi atunci ploua. A primit un apel de la un supermarket mic, de cartier, pentru o tentativă de jaf. Un băiat a furat nişte ţigări şi a tulit-o, în timp ce patronul se ocupa de un alt client. Matthew s-a intersectat cu copilul care fugea pe alee, nu departe de magazin. A început să alerge după el.

Hei! Opreşte-te!

În timp ce fugea, Matthew se gândea să îi dea doar un avertisment şi să îl lase să plece. A mai făcut aşa de câteva ori. Băiatul era rapid, dar mic de înălţime. Doar un copil. Matthew nu a mai apucat să fie îngăduitor. Băiatul s-a speriat şi a sărit peste un gard şi a ajuns pe linia de tren. Matthew i-a strigat să se oprească. A văzut totul. A fost oribil. Un miros groaznic. S-a ars rău în timp ce trăgea băiatul de pe linii. *Nu ar fi trebui să îl urmăresc,* i-a spus lui Sally. *Dacă nu l-aş fi speriat, ar fi fost viu. Două pachete de ţigări, Sally. Două blestemate de pachete de ţigări.*

Îţi făceai meseria. Şi l-a mângâiat pe păr. Îşi aminteşte cum îl mângâia, blând, pe păr, în timp ce vorbeau şi vorbeau, toată noaptea.

Şi astfel Matthew a renunţat la serviciul lui. A renunţat la supermarketuri care doreau să urmărească hoţi, indiferent de vârsta sau motivul lor.

A decis să îşi pună pe picioare propriul business, gândindu-se că era mai bine să aleagă pe cine să ajute.

Singura problemă, de care Mel îi aminteşte des, e că se plictiseşte. Nu are acces la cazurile importante. Un detectiv privat nu are parte de prea multe cazuri interesante. De cele mai multe ori e vorba de persoane dispărute, care dispar pentru că nu vor să fie găsite. Şi soţii îngrijorate că soţii le înşală.

Matthew scormoneşte prin torpedo şi găseşte o tabletă de ciocolată. Zahăr. Bun. Îşi aminteşte de cursul pentru negociatori. A fost surprins să vadă statisticile: cele mai multe cazuri cu ostatici se termină fără ca cineva să fie rănit. Bineînţeles, asta se întâmpla înainte de atacurile teroriste kamikaze. Înainte de valul de noi crime. Echipa din Spania va acţiona, speră, ca la carte, aşa cum a intuit Sally. O să îl roage pe Karl să rămână calm. Să nu o rănească pe Anna. *Foarte bine. Te descurci foarte*

bine. O să ţinem minte asta. O să ne amintim că ai avut grijă ca toată lumea să rămână în siguranţă.

Matthew închide ochii şi îşi doreşte să fie el cel care negociază. În duba poliţiei. La telefon. Cel care coordonează acţiunea.

Niciodată să nu folosiţi cuvântul „predare”, i-au învăţat. „Să ieşi” e expresia preferată. *Hai să vorbim despre cum te putem ajuta să ieşi în siguranţă de acolo, Karl.*

În timpul unui seminar, Matthew a întrebat cum ar trebui să răspundă cererilor. Pentru că cei care luau ostatici, mereu aveau cereri nebuneşti. O maşină. Un elicopter. Şi bani. Cum răspundea poliţia la toate aceste cereri?

Instructorul i-a sfătuit să nu spună niciodată „nu”. Să spună: „voi încerca să rezolv asta pentru tine, Karl”.

Negociatorii trebuie mereu să creeze impresia că alţii se ocupă de cereri. În felul ăsta nu trebuie să îşi asume responsabilitatea pentru niciun răspuns negativ sau greşeală.

Îmi pare rău, Karl. Îmi spune că nu se poate, pentru moment. Hai să vorbim despre ce se poate. Fac tot ce pot pentru tine, Karl, îţi promit.

Mai are vreo 15 minute până la casa Ellei şi nu mai are răbdare. Opreşte pe banda de urgenţă. Trebuie să afle ce e toată povestea asta cu pozele. Îşi scoate telefonul şi se uită pe Twitter. Pozele sunt peste tot. Karl, care ţine pistolul la capul unei femei blonde, cel mai probabil Anna, la fereastră, fotografiat din diferite unghiuri.

Matthew simte inima cum îi bate tot mai tare. Încearcă, însă, să îşi păstreze calmul profesional: momentul acela în care te lupţi cu frica şi panica şi activezi partea analitică a creierului. Ok. Ce înseamnă asta? Ce trebuie făcut?

Începe să analizeze toate pozele, cât de repede poate. Ce spun, de fapt? Ce se întâmplă cu adevărat? Problema e că în toate Anna e cu spatele la fereastră.

Se uită la vreo şase poze, toate din unghiuri diferite, şi se încruntă. Îi arde creierul. Apar tot felul de idei şi, inconştient, face diferite conexiuni pe care nu le înţelege, încă. În poliţie a învăţat să aibă încredere în instinct, când se întâmplă ceva de genul ăsta. Să se relaxeze, să privească şi să aştepte.

Un fel de Magic Eye, unde priveşti postere şi te relaxezi, până aproape că intri în transă şi vezi imaginea tridimensională.

Relaxează-te. Ai încredere în instinctul tău. Se uită la poze şi face exact asta. Ceva nu e în regulă.

Citeşte mesajele de pe reţelele de socializare. Comentariile sunt drăguţe, dar nu ajută cu nimic.

OMG! O să o împuşte?

Pe Twitter sunt şi mesaje ale Poliţiei, în spaniolă şi engleză, în care roagă oamenii să nu facă poze şi să nu distribuie imagini, dar pe nimeni nu interesează.

Doamne! Un abator! Matthew se uită din nou printre poze, de data asta căutând printre cele ale agenţiilor de presă. Unele au calitate bună, sunt făcute cu obiectiv de distanţă, cel mai probabil de un fotoreporter al unei agenţii de presă. Dar cele mai multe sunt, cel mai probabil, făcute cu telefonul, probabil de la ferestrele blocului vizavi. Şi apoi găseşte una făcută de la o înălţime mai mare, probabil de la ultimul etaj al blocului de vizavi. E un unghi total diferit de celelalte şi mult mai clară. În sfârşit, Matthew îşi dă seama ce îl deranja la toate celelalte poze.

Îşi scoate iPad-ul, deschide poza şi o măreşte. I-o trimite lui Melanie şi o sună. Vrea să se asigure că echipa din Spania a văzut.

Iisuse Cristoase, trebuie să vadă chestia asta...

Telefonul sună de cinci ori înainte ca Melanie să răspundă.

— Melanie, îţi trimit chiar acum o poză. Karl şi prizoniera, la fereastră. Trebuie să le transmiţi mesajul poliţiştilor din Spania.

— Matthew? Tu eşti?

— Da. Scuză-mă. Mă întorc de la spital.

— Nu mi-a ajuns poza. Ce se întâmplă? Aminteşte-ţi că sunt persona non grata. Practic, vor să mă dea afară.

— Nu cred că e Anna, Mel.

— Poftim?

— Ostatica. Nu cred că e Anna.

— Imposibil! Stai! Îmi ajunge poza. Ok. Şi ce trebuie să văd aici?

— Uită-te la umeri. La forma lor. Forma corpului, Mel. E un triunghi, nu formă de pară.

— Poftim?

— Stai puţin. Îţi explic.

Matthew încearcă să se calmeze. Îşi dă seama că vorbeşte de parcă a înnebunit.

— Sal e obsedată de chestiile astea legate de forma corpului. Anna are formă de pară. Nu e grasă deloc. E slabă.

— Matt, ai înnebunit?

— Nu. Ascultă-mă. E important. Nu dădeam doi bani pe chestia asta, dar, într-o seară, Sal mi-a arătat într-o revistă un articol exact despre asta, ca să ştiu ce haine să îi iau cadou. Forma trupului nu se schimbă foarte mult, chiar dacă slăbeşti sau te îngraşi. E vorba despre oase. Scheletul rămâne la fel. În toate pozele familiei, corpul Annei are formă de pară. La fel ca soţia mea. Şi e slabă. Talie, umeri şi bust mic, iar şoldurile un pic late. Fata asta, din apartamentul lui Karl, are o formă total diferită. E dreaptă. Măreşte poza şi uită-te. Şoldurile sunt egale cu umerii. Talie groasă. Se vede doar în poza asta făcută de la înălţime.

Melanie tace.

— Vezi, Mel? Uită-te apoi la celelalte poze din dosar. Te rog. Compară-le. Compară umerii.

Melanie continuă să tacă.

— Doamne, Dumnezeule! Cred că ai dreptate. Dar sub nicio formă cei din echipă nu o să mă asculte când o să încep să le spun poveşti despre forma trupului. Nu mai am voie să particip la caz până când nu vorbesc cu şeful şi clarificăm situaţia cu detectivul Halfwith.

— De ce nu o suni pe colega ta, Cathy? Cea care se ocupă de familie. E cu ei, nu?

Matthew o aude pe Melanie trăgând puternic aer în piept.

— Te rog, Mel. Dacă am dreptate şi nu e Anna, trebuie să schimbe tactica. Şi dacă femeia aceea nu e Anna...

Tace. Ea unde e şi ce face Karl, de fapt?

O simte pe Melanie cum se enervează.

— Bine. O să îi trimit poza lui Cathy. Să vedem dacă reuşeşte să le spună delicat membrilor familiei. Dar s-ar putea să mă refuze.

— Bun. Uite. O să dau şi eu un telefon. Îţi aminteşti de Ella, martora? I-am promis că dacă aflu ceva, îi spun imediat. Te rog să înţelegi.

— Bine. Cu toată că s-ar putea să trebuiască să îmi caut şi eu serviciu.

— Nu spune asta, Mel. Contez pe tine să avansezi şi în felul ăsta să mă pot întoarce în poliţie.

Matthew e surprins că spune aşa ceva cu voce tare, pentru prima oară.

— Glumeşti?

— Bineînţeles că glumesc, minte Matthew.

— Bine. Vorbim.

E la vreo 15 minute de casa Ellei. Plouă tot mai tare şi îşi doreşte să îşi fi pus o geacă în maşină. Se uită la ceas. Trebuie să se grăbească dacă vrea să ajungă şi acasă, să termine ce are de făcut şi să tragă un pui de somn. Din câte i-a spus Ella şi toţi din jurul lui, în curând o să viseze la un somn decent, noaptea. Sal are probleme cu hrănitul la sân şi deja se gândeşte să îi dea lapte praf fetiţei. Pe Matthew nu îl deranjează niciuna dintre soluţii, dar se gândeşte că şi el se va trezi noaptea ca să îi dea de mâncare. Cum reuşesc oamenii să facă asta? Să meargă la serviciu, când au un nou-născut?

Parchează în faţa casei, în spatele unui BMW mare şi negru. Îşi dă seama că şi soţul Ellei e acasă. Îşi verifică telefonul – la naiba, nu a primit încă niciun mesaj de la Melanie – şi se zgribuleşte din cauza ploii.

Pe hol e întuneric, dar după câteva momente aude o uşă deschizându-se, voci încordate, se aprinde o lumină şi Ella deschide uşa. E palidă.

— A văzut ştirile. Groaznic. Ai văzut?

— Da.

Matthew intră. În dreapta e un suport din bambus unde stau rezemate două umbrele imense. O servietă. Îi e clar că soţul ei e acasă. Matthew observă că servieta din piele e una scumpă şi foarte bine întreţinută. De asemenea, observă, în cuier, un parpalac elegant, din lână şi mătase.

Ella bolboroseşte ceva despre ştiri. Cât de şocant e că pe net circulă atâtea poze. Matthew doar dă din cap, aşteptând să îl vadă pe soţul ei şi să îşi dea seama ce poziţie are.

În sufragerie, atmosfera e tensionată. Ella i-l prezintă pe Tony. Limbajul corpului denotă o atitudine conflictuală. Umerii sunt încordaţi. Dă mâna cu Matthew, dar nu clipeşte, îşi îngustează ochii şi nu face niciun efort să ascundă faptul că îl măsoară din cap până-n picioare.

— Ar fi trebui să îi spun dinainte, lui Tony. Acum îmi dau seama. În mod normal, ne spunem totul. De asta mă simt atât de prost.

Ella se uită întâi la soţul ei, apoi la Matthew. Parcă e paranoică. E o femeie tare de treabă şi lui Matthew nu îi place să o vadă atât de tensionată.

— Dar eram atât de sigură că acele cărţile poştale erau de la doamna Ballard...

— Şi dumneavoastră ce credeţi, domnule Hill?

Matthew îi susţine privirea lui Tony şi trage puternic aer în piept.

— Înţeleg şi e normal să fiţi îngrijorat, sceptic, chiar, în ceea ce mă priveşte. Tocmai de aceea m-am bucurat când Ella a propus să ne vedem cu toţii. Sper că o să reuşesc să vă elimin orice teamă.

— Vă ascult.

— Şi eu am fost poliţist. Am experienţă şi încă mai am contacte în interior. Şi, între noi fie vorba, cred că au transformat ancheta într-un haos total şi îmi pare tot mai bine că sunt implicat. Ca să te ajut, Ella, bineînţeles. Dar mai sper să reuşesc să îi dau de cap cazului ăstuia.

— Foarte nobil din partea dumneavoastră, dar cea mai mare grijă a mea e siguranţa soţiei mele. Pentru asta vă plătim. Nu ca să rezolvaţi cazul Annei Ballard. De asta să se ocupe poliţia. Aşadar, credeţi că Ella e în pericol? Ce credeţi despre cărţile poştale?

— Tony, te rog.

Ella continuă să se uite când la unul, când la altul.

— Matthew, bineînţeles că suntem toţi foarte îngrijoraţi pentru Anna. Ai văzut pozele în care îi ţine pistolul la cap? Crezi că îl vor calma? Sau vor apela la un lunetist? Ce crezi? Mă simt groaznic. Sunt atât de îngrijorată! Doamne, oare ce o fi în sufletul doamnei Ballard?

Tony o ia de după umeri şi o sărută pe frunte, ca să o liniştească. Matthew îi priveşte cu atenţie. Tony o mângâie tandru, pe păr, şi Matthew îşi dă seama că dacă ar fi fost în locul lui, şi el şi fost la fel de agresiv. Ar fi dorit să o apere pe Sal.

— În ceea ce priveşte cărţile poştale, am discutat cu o colegă. Nu putem fi siguri în acest moment, dar e foarte probabil să fie doar cineva care a făcut o fixaţie pentru caz. Nu avem nicio dovadă că ar fi cineva periculos. Acestea fiind spuse, prefer ca, pentru moment, să fim precauţi şi i-am zis Ellei să aibă grijă. Mai

vreţi să îmi spuneţi ceva? Ceva neobişnuit? Care vă îngrijorează?

Pentru un moment, Ella pare confuză. Se joacă cu părul.

— De vreo două ori mi s-a părut că cineva mă urmăreşte dimineaţa, devreme, când eram la magazin. Dar poate exagerez şi sunt paranoică. Am văzut nişte faruri aprinse în câteva dimineţi. M-am enervat, pentru că în perioada asta sunt foarte irascibilă.

— Nu mi-ai vorbit despre asta.

Tony e alarmat.

— Gata. Nu te mai duci singură dimineaţa la magazin. Am încheiat cu asta.

Se întoarce înspre Matthew.

— Te rog, ajută-mă. Nu vrea să mă asculte. Am pus şi alarme noi. Dar totul e absolut haotic. Dezorganizat.

— Ai văzut pe cineva care te urmărea când erai în magazin, Ella?

— Nu. A fost mai mult o senzaţie. Probabil pentru că m-am necăjit aşa de mult cu tot ce se întâmplă.

— Sfatul meu e să închizi magazinul pentru câteva zile, măcar până se rezolvă situaţia din Spania.

Matthew în priveşte pe Tony în ochi.

— Aleluia! Exact asta cred şi eu.

Tony trage aer în piept.

— Şi de comenzile mele cine se ocupă?

— Anulează-le. O să sun clienţii şi o să le spun că eşti bolnavă. O să le recomandăm alte magazine.

Tony e bucuros şi le propune să meargă în bucătărie. Dintr-odată, e mai politicos şi îl serveşte cu cafea. Ella o pune la foc. Televizorul e pe canalul de ştiri şi toţi se uită înspre ecran, când îl aud pe prezentator vorbind despre ultimele poze din blocul din Spania.

În timp ce Ella pregăteşte cafeaua, Matthew îşi verifică telefonul. Încă niciun mesaj de la Melanie.

Ella se întoarce înspre el.

— O să încerce să îl împuşte pe Karl? Asta vor să facă? E insuportabil că tot ce putem face e să privim şi să aşteptă.

— Un negociator o să încerce să îl calmeze. Să îl convingă să iasă de acolo. E un joc al aşteptării. Vor interveni doar dacă nu

au nicio altă soluţie. Dacă e Anna, să nu uităm că o ţine vie de un an.

— Dacă e Anna? Cine să fie, dacă nu ea?

Tony pare sceptic. Matthew îşi doreşte să fi tăcut.

CAPITOLUL 38

PRIETENA

— Tot nu mi-ai spus de ce ai impresia că e vina ta, Sarah.

Lily a făcut sandvişuri şi le-a pus pe o tavă mare, pe care a mai pus felii de măr şi pară. Tava a pus-o pe dulapul din camera ei.

— Trebuie să mănânci ceva.

Sarah nu se simte bine. Se uită la farfurie, atât de frumos aranjată, şi apoi la sora ei. Tocmai Lily vorbeşte, care e toată numai piele şi os.

— Nu ştiu dacă pot să mănânc. Mănâncă tu.

Sarah o priveşte cu atenţie, iar Lily ridică din umeri.

— Am mâncat mai devreme.

Minte, iar Sarah ştie. Dar o lasă în pace. Scanează dormitorul lui Lily şi îi pare bine că au puţină intimitate. S-a săturat de Moon şi toţi ceilalţi care tot apăreau şi se băgau în discuţia lor, dar îi pare rău că e departe de televizor. Se uită în permanenţă pe reţelele sociale şi la ştirile ce îi apar pe telefon şi îşi doreşte să fi avut un iPad, ca să vadă mai bine. De asemenea, ar fi avut şi un pachet de date mobile mai bun. Primeşte mesaje că se apropie de limită. Nu îşi permite să plătească date extra.

— Lily, ai vrea să ne uităm online, la ştiri, de pe laptopul tău?

Apoi îi zâmbeşte, în semn de mulţumire, în timp ce Lily caută canale de ştiri.

— Bine, dar te rog să nu schimbi subiectul. Clar acest Karl e un nebun şi îmi pare rău că te sperie atât de tare. Mă refer la ce se întâmplă în Spania. Dar, sincer să îţi spun, mă bucur că tata nu e implicat în povestea asta. Şi dacă Anna a fugit cu tipul ăsta, Karl...

— Nu a fugit cu el.

Sarah lasă fraza suspendată, în aerul dintre ele, şi dintr-odată se simte epuizată. E ca atunci când stai pe un pod şi o parte din tine îşi doreşte să sară. Să ajungă în apă. Ştii că nu e normal, dar nu te poţi abţine. Şi ştii că trebuie să iei o decizie într-o fracţiune de secundă, iar asta te sperie. Consecinţa. Linia fină dintre cele două decizii. Ca şi atunci cu sticla şi pastilele, deşi acum îşi dă seama că nu a pus capăt problemei în felul acela. Nu a rezolvat nimic. Nu a făcut decât să o perpetueze.

— Cel puţin aşa cred. Nu ştiu dacă a luat-o el sau i-a turnat ceva în băutură, pentru că nu m-am dus să o caut. Ne-am certat rău. Şi adevărul e că habar n-am ce naibii s-a întâmplat.

În timp ce se ascultă spunând tot felul de lucruri ce i se par fără sens, Sarah îşi dă seama că trebuie să termine odată cu toate astea. Oricât e de groaznic, ruşinos şi oribil. Şi sora ei – această versiune distrusă şi tristă a surorii de care i-a fost atât de dor – e singura speranţă de a pune punct.

Lily stă în partea cealaltă a patului. Îşi tot schimbă expresia feţei. Acum se încruntă, acum dă din cap.

— Trebuie să îmi spui, Sarah. Te rog.

Se joacă din nou cu brăţările. Când o vede, Sarei îi vină să plângă. Pentru ea. Pentru amândouă.

Urmează un moment de tăcere. Sarah inspiră puternic. Şi... îi dă drumul.

— Am stabilit stă stăm în club până pe la două şi apoi să luăm un taxi până la hotel, împreună. Ea vorbea cu Anthony şi Anna cu Karl. La început a fost totul în regulă. Ne simţeam adulte. Mă simt ridicol acum, când îţi spun asta, dar e adevărul. Apoi, amândoi au început să nu ne mai prea bage în seamă. Ştiau tot felul de oameni, în club.

Sarah vorbeşte tot mai încet, pe măsură ce îşi aminteşte ce a simţit. Cât de furioasă era. Îi era ruşine şi se simţea trasă pe sfoară. Şi cât încercase, în tren, să îi facă pe plac lui Anthony. Iar el, cât de repede a renunţat la ea şi a început să râdă şi să flirteze cu alte fete din club. Când le-au invitat în oraş, a crezut că va fi o întâlnire. Şi-a imaginat că vor fi doar ei patru. O să distreze şi o să danseze. Dar nu...

— Mereu aleg băieţii, bărbaţii greşiţi, Lily.

Se uită la sora ei.

— În liceu, spuneau că sunt târfa.

— Nu eşti târfa.

Simte cum îi curg lacrimile pe obraji şi închide ochii.

— Vreau doar ca oamenii să mă placă.

Ţine ochii închişi, dar o simte pe Lily cum se mută lângă ea şi o îmbrăţişează.

— Hai, linişteşte-te, Sarah. O să fie bine.

Nu. Nu vrea alinare.

— Nu. Nu o să fie bine. Anna a venit la mine pe la 00.30 şi mi-a spus că vrea să plece. Că s-a săturat. Era obosită şi beată. Dar continuam să îl caut pe Anthony. Eram şi eu un pic beată şi furioasă pe el, aşa că i-am spus Annei să nu se comporte ca un copil mic. Să mai bea ceva şi să se relaxeze.

Sarah îşi şterge lacrimile cu o mână. Simte sarea pe buze.

— Ne-am certat. Mi-a spus că nu se mai simte în siguranţă şi i-am spus să dispară. Să se descurce până la hotel.

— Şi atunci ţi-a spus să îl suni pe tata?

— Da. A spus că am putea să îl sunăm şi să îl chemăm, să ne ducă la hotel. I-am spus că e patetică şi că nu mai vorbească niciodată cu ea, dacă îl sună pe tata.

— Le-ai spus asta poliţiştilor?

— Nu. Bineînţeles că nu. Am minţit. Le-am spus că Anna nu a mai apărut, când trebuia să ne întâlnim, să luăm taxi.

Sarah deschide ochii şi încearcă să citească expresia de pe faţa lui Lily. Să vadă dacă o judecă. Lily pare şocată, iar Sarah îşi aminteşte că şi Anna era la fel, în seara aceea.

Te rog. Vreau să merg la hotel. Acum. Sunt cam beată. Te rog, Sarah. Te implor.

Se întreabă oare cât de sideraţi şi scârbiţi vor fi când vor afla ce s-a întâmplat în tren. Cu Anthony.

— Apoi nu am mai reuşit să o găsesc. Aşa că am luat singură un taxi. Credeam că era deja în camera. Supărată pe mine. Credeam că o să am şansa să îi cer scuze, când mă voi fi trezit din beţie. Dar când nu a mai apărut la hotel, la început m-am speriat groaznic. Am crezut că l-a sunat pe tata.

— Doamne fereşte...

— Eram atât de confuză, Lily. Pe atunci habar nu aveam dacă e bine să îl judec atât de aspru pe tata. Eram paranoică. Am început să mă gândesc că Anna l-a sunat şi el a venit la club. S-au întâlnit afară, poate. Nu ştiu... Îmi imaginam tot felul de lucruri, cunoscându-l. Dar îmi era prea frică să vorbesc cu poliţia.

Se uită fix în ochii lui Lily, care pare să o înţeleagă.

— Şi apoi Karl şi Anthony au dispărut, aşa că am crezut că ei sunt de vină. Şi uite că am confirmarea. Karl a luat-o şi Dumnezeu ştie ce…

Sarah plângă din tot sufletul.

— E vina mea. Oricum ar fi, am stricat totul. Am abandonat-o pe Anna.

CAPITOLUL 39

TATĂL

— Oare nu ar trebui să chemăm medicul de familie, să îi dea un sedativ? Ceva care să o calmeze pe Barbara?

Cathy o mângâie pe spate, pe Barbara, care stă pe un scaun, la masa din bucătăria, cu capul între genunchi.

Henry stă în picioare, cu mâinile în şold, împietrit. Atâtea emoţii. Teamă. Vină. Ruşine. *Mă dezguşti.* Imaginea groaznică de la televizor, la care nu s-a mai putut uita, până la urmă. Nebunul care ţine o armă la capul fiicei lui. În momentul acela nu s-a putut gândi decât la puşca lui, pe care poliţiştii i-au confiscat-o. O vrea înapoi. Să ţintească. Să îl împuşte. Karl. Mort. Aşa. În piept. În cap.

Merge prin cameră, în timp ce Cathy încearcă să o linişească pe soţia lui şi îl priveşte ca să îi spună ce să facă.

— Nu vreau niciun doctor. Nici sedative. Vreau să ştiu ce se întâmplă. Doamne, Dumnezeule. Fetiţa mea. Săraca mea fetiţă.

Barbara ridică din nou tonul şi Cathy încearcă să o linişească. Îi spune să respire. Calm. Să inspire adânc.

— Are somnifere, dar nu îi place să le ia.

Henry simte cum îi tremură buzele, văzând cum Barbara se străduieşte să se controleze.

— Cred că ar trebui să mergi sus şi să te întinzi puţin, Barbara. O să te ţinem la curent, dacă apare altceva.

Cathy continuă să o mângâie pe spate.

— Sigur nu vrei să chemăm un doctor?

Barbara se uită în jur, în încăpere, ca şi cum nu reuşeşte să vadă bine.

— Niciun doctor. Vreau să merg în camera Annei. O să mă întind acolo.

Se ridică, are o expresie ciudată şi îngrijorată, de parcă ar fi în transă.

— Spune-i lui Jenny să meargă cu ea, îi spune Cathy lui Henry. I se citeşte în ochi îngrijorarea. Henry e neajutorat. Merge. Nu reuşeşte să proceseze prea bine informaţia.

— Spune-i fiicei tale să se ducă sus, să stea cu Barbara. Nu trebuie să stea singură.

Lui Cathy îi sună din nou telefonul şi Henry simte iar fiorul care l-a străbătut când a văzut poza la televizor. Cathy îi spune că trebuie să răspundă. Henry se duce în sufragerie şi îi spune lui Jenny că trebuie să meargă sus, cu mama ei.

Tim stă în picioare şi nu ştie ce să facă. Televizorul e pe *mute.* Sunt ştiri din sport, acum. Henry e furios că lumea merge deja mai departe. A trecut mai puţin de jumătate de oră de când nebunul ăla o ţinea pe fiica lui fereastră şi avea pistolul la capul ei, lângă părul ei blond, şi lumea merge mai departe. Cu fotbal.

— Cred că ar fi mai bine să pleci, Tim. Îmi pare rău. Dar e prea mult pentru noi.

Tim dă din cap, palid şi răvăşit. Îşi înşfacă haina de pe canapea şi, în sfârşit, pleacă. Henry se întoarce în bucătărie şi încearcă să audă ce vorbeşte Cathy la telefon. A mers în camera cu încălţăminte şi a închis uşa. Henry se enervează. Nu se aude nimic prin uşa groasă, de stejar.

Sammy s-a furişat din încăperea unde e Cathy şi acum e la picioarele lui Henry. Îl roagă din priviri să îl lase să stea cu el, în bucătărie. Henry îl priveşte. Strălucirea de chihlimbar din ochii lui. Loialitatea. Îngrijorarea. Simte tensiunea din încăpere. Îşi aminteşte pe când era un pui şi stătea pe gazonul din faţa casei, scâncind şi mustind de sănătate. Alergând după Anna, care se juca prin iarbă. *Uite, tati, uite!*

Henry se apropie şi mai mult, dar degeaba. Tot nu poate auzi nimic. Cathy vorbeşte în şoaptă. E disperat. Vrea să ştie ce se întâmplă. Atât de tare îşi doreşte asta, încât îl arde în capul pieptului. Îi arde carnea. Respiră zgomotos. Sammy e lângă el şi îi adulmecă piciorul. *Pot să rămân, stăpâne?*

Henry îl mângâie pe cap şi simte cum ceva se rupe în el, când câinele începe să dea din coadă. Apoi se mută la masa din lemn de pin, de parcă ar fi pe pilot automat, şi se aşază pe scaunul cu

spătar înalt, unde înainte a stat soţia lui. De abia acum vede, sub masă, perna albastră, care ar trebui să fie pe scaun. Se fixează pe ea şi încearcă să decidă dacă ar trebui să o ridice. Pentru câteva momente, decizia asta pare important. Mult prea dificilă.

Şi apoi îşi spune că e o prostie. O tâmpenie. Să se gândească la aşa ceva. De parcă ar conta că toate pernele din lume sunt pe jos. Că toate lucrurile astea tâmpite, din încăperea asta tâmpită, sunt pe jos. Se uită în jur, la bibelouri, veselă, căni şi boluri şi nimicurile de pe dulap, gândindu-se, pentru un moment, să le radă pe toate. Să le trântească lângă pernă.

Cathy iese din încăpere. Sammy se ridică, are coada dreaptă şi se întreabă dacă o să îl alunge.

— M-a sunat un coleg.

Cathy se duce lângă el.

— Veşti din Spania? De la echipa de acolo? Ce dracu' aşteaptă? Nu au gaze sau ceva de genul ăsta? Când o să pună capăt poveştii ăsteia?

Henry e surprins că vorbeşte pe tonul acesta, mai mult greoi decât furios, nu foarte coerent. Îşi simte capul înceţoşat şi îl apleacă. Se uită din nou la pernă şi observă o pată în colţul din stânga, sus. Probabil ketchup. O altă imagine care îl face să închidă ochii. Anna pune ketchup pe un sandviş cu şuncă.

— Nimic de acolo. Dar e ceva...

Cathy ezită ciudat de mult.

— Ce s-a mai întâmplat? Vor bani?

Abia aştepta aşa ceva. Deschide ochii.

— Dacă vrea bani, îi dăm. Oricât de mulţi. Vindem ferma.

Henry începe să se gândească la toţi cei pe care ar putea să îi sune. Cine ar cumpăra. Închiria. Cine i-ar ajuta?

— Nu. Nu vrea bani. Oricum, echipa din Spania nu ar accepta aşa ceva.

Prostul de el. Cum a crezut că o să scape aşa uşor? Încetează să se mai gândească la prietenii şi băncile pe care le-ar putea suna. Biserica din zonă. Campanie online. Renunţă. O geantă cu bani pentru Karl. Anna eliberată şi fuge dintr-o maşină, direct la el. *Tati...*

E epuizat. Toată gândurile acestea îl termină. Speranţele şi apoi deziluziile. Pozele oribile de la ştiri. De pe reţelele sociale. Poliţia nu îl va lăsa pe Karl să scape, cu sau fără răscumpărare.

Anna nu va fi în siguranţă. Şi el nu poate face nimic. Simte din nou arsura din piept. Strânge pumnii şi îşi fixează privirea pe pernă.

— Voiam să vă rog să vă uitaţi la o poză, domnule Ballard.

Henry observă că e formală. Cathy i-a încurajat să li se adreseze pe numele mic. Şi ea face la fel cu ei. La început i-a spus Henry, era atât de drăguţă şi simpatică. Dar de la întâmplarea din hambar, împuşcăturile şi interviul, a devenit domnul Ballard. Şi, probabil, aşa va rămâne de acum înainte – un suspect – până se rezolvă lucrurile.

Îmi e scârbă de tine, tati.

— Fotografia asta, domnule Ballard. Nu a apărut cam pe niciunde. Să ştiţi că e tot Karl, la fereastră, cu arma. Nu e tocmai plăcut. Ar fi bine ca soţia dumneavoastră să nu o vadă. Cred că ar fi prea mult pentru ea. E dintr-un alt unghi. Şi ar fi de mare ajutor dacă aţi privi-o cu atenţie. Puteţi face asta?

— Bineînţeles că pot, minte Henry.

Nu vrea să o vadă.

Cathy îi dă nu iPhone-ul, ci iPad-ul, care are un ecran mai mare.

E făcută dintr-un apartament de vizavi. De la o înălţime mai mare. A fost un pic modificată, ca să o mărească.

Atinge ecranul, să îi arate şi a doua versiune.

Lui Henry îi vine să plângă.

— Şi ce ar trebui să spun? Să văd?

Tortură. Nu vrea să o vadă. Arma. Părul.

— Karl a refuzat să lase ostatica să vorbească cu negociatorul. De asemenea, deşi poliţia i-a cerut de mai multe ori, nu le-a trimis nicio poză. E procedura standard. Să îl calmeze şi să se asigure că ostaticul va fi bine. E un schimb. Dacă ne trimiţi o poză sau ne laşi să vorbim cu ostaticul, îţi oferim asta... Trimitem mâncare, sau încă un telefon, ori pastile de durere de cap, inhalator pentru astm, sau orice e nevoie.

Ostatica? De ce spune asta? De ce nu îi spune pe nume, Anna? Cum îndrăzneşte? E fiica lui. Ar trebui să îi spună pe nume...

— Ceea ce vreau e să îmi spuneţi, văzând fotografia, cât de sigur sunteţi că e Anna?

Se învârte pământul cu el. Vorbeşte serios? Un nebun vorbeşte în tren cu fiica lui, apoi o duce într-un club obscur, o

îmbată şi apoi Dumnezeu ştie ce îi face. O răpeşte. O duce în Spania. Se ascunde într-un bloc. Are un pistol şi...

— Vă rog să vă uitaţi cu atenţie la poză. În special la forma trupului. La talie. La forma umerilor. E Anna?

Henry se uită la poză şi se încruntă atât de tare, încât îl doare capul. Formă? Ce naibii înseamnă asta – formă? De abia acum îşi dă seama cât de tare îl doare capul. Are migrena asta de ore întregi. De când a plecat de la secţia de poliţie.

Poza nu e foarte clară, mai ales în versiunea mărită. Părul e al Annei.

— Nu înţeleg. Cine altcineva ar putea fi?

— Vă rog. Uitaţi-vă cu atenţie.

Henry analizează poza. Aceeaşi fată, la fereastră cu pistolul la cap. Îşi simte corpul încordat. Se gândeşte la Anna, la fereastra bucătăriei. *Uite, tati, a venit din nou coţofana.*

Ce ar trebui să vadă în poza asta? Forma corpului? Ce fel de persoană e aia care îi spune tatălui să se gândească la trupul fiicei sale?

Anna are o bluză mulată. Pare gri, dar nu poate fi sigur, din cauza calităţii pozei, care mai mult ca sigur a fost făcută cu un telefon.

Henry se uită la talie, aşa cum i s-a spus. La umeri. Ceva nu e în regulă. Doamne Dumnezeule!...

— Vreţi să spuneţi că ar putea fi însărcinată? Asta insinuaţi?

Henry încearcă din răsputeri să îşi păstreze controlul. Se uită din nou la poză şi are aceeaşi senzaţie. E ceva ce nu reuşeşte să înţeleagă.

— Nu. Nu asta vreau să spun. Formele ei. Umerii. Talia. Toţi avem o anumită constituţie, domnule Ballard. Iar asta nu se schimbă, chiar dacă slăbim sau ne îngrăşăm. Nici chiar în cazul unei sarcini, deşi nu la asta mă refer.

Proporţia dintre umeri şi şolduri. Dacă vă uitaţi la asta, vi se pare că e Anna?

Henry nu mai respiră. Prea multe întrebări.

— Cred că trebuie să o chemăm pe Jenny.

CAPITOLUL 40

MARTORA

Îmi pare bine că, în sfârşit, Tony s-a dus sus, să se schimbe.

— Să nu te superi. Nu vrea să fie aşa.

Îl privesc pe Matthew, dar mă gândesc la soţul meu, care şi-a pus valiza după uşă, înainte să urce. Trusa cu obiecte de igienă, în baie. Mi-l imaginez obosit. Stând pe pat. Îngrijorat pentru mine.

— Nu trebuie să îţi ceri scuze. Mă bucur că te apără. M-aş comporta la fel dacă ar fi vorba de soţia mea şi sunt tare bucuros că ne-am cunoscut. E mai bine pentru tine.

Zâmbesc. Apare Luke şi începe să caute nişte biscuiţi în dulap. Mă gândesc să îi spun să nu facă asta. Ar trebui să gătesc ceva, dar tot ce s-a întâmplat m-a dat peste cap.

— Vai, Matthew. Sunt aşa de nepoliticoasă. Iartă-mă. Nici nu te-am întrebat ce fac soţia şi fiica ta. Cum se simt?

Expresia lui Matthew se schimbă instantaneu. I se citeşte pe faţă amestecul acela de mândrie şi neîncredere, mirarea aceea, din primele zile, de parcă pluteşti. E emoţionant.

— Sunt foarte bine, mulţumesc. Amândouă. I-au făcut cezariană şi trebuie să stea câteva zile în spital. E un pic nervoasă din cauza asta, dar, în rest, e bine.

— Spune-i să se odihnească cât mai mult. Ah, apropo, el e Luke, fiul meu. Luke, dumnealui e detectivul privat. Matthew. Îţi aminteşti că ţi-am povestit despre el?

Luke îl priveşte pe Matthew cu neîncredere, la fel ca tatăl lui. Mă simt apărată. Matthew are dreptate. E bine că au grijă de mine. Mă gândesc la tot ce a pătimit Luke în ultimele săptămâni, cu iubita lui, şi simt că l-am trădat, pentru că l-am bănuit în legătură cu lupa. Cum naibii am reuşit să fac aşa ceva? Nu o să îi spun lui Matthew şi nici nu o să îl provoc pe Luke. Poate lupa aia blestemată a fost, de fapt, în buzunarul meu în tot timpul acesta. Da. Poate chiar eu am scăpat-o pe jos.

— Luăm cina?

Luke îl priveşte pe Matthew şi apoi se uită, fix, la mine. Uneori mă întreb dacă ar fi fost mai bine pentru el să aibă un frate sau o soră. Cineva apropiat ca vârstă, căruia să i se confeseze. Am

încercat să mai facem un copil. Doctorii nu au găsit nimic în neregulă. Nici la mine, nici la Tony. Dar pur şi simplu nu s-a întâmplat.

— Ştii ceva? Cred că o să comand mâncare. Ai chef de chinezesc, Luke?

— Da. Excelent!

Când pleacă, îi spun lui Matthew cât de greu ne-a fost tuturor în anul ce a trecut. Din cauza mea. Nu am fost eu însămi. Atât de îngrijorată de cazul acesta, mai ales de când s-a aflat numele meu. Cărţile poştale. Cât mi-am dorit să se termine totul.

— Sigur nu mai ai nimic să îmi spui? Ce e cu povestea aceea, cum că cineva te urmărea, la magazin? Nu ai văzut ce culoare avea maşina? Ai observat pe cineva ciudat, dând târcoale? La magazin sau aici?

— Nu te îngrijora. Era doar o senzaţie ciudată. Ştii tu. Atunci când ai impresia că eşti urmărit. Ţi-am mai spus: sunt foarte tensionată. Probabil am devenit paranoică din cauza cărţilor poştale.

— Bine. Ella, îmi pare rău, dar trebuie să plec.

Matthew se uită la ceas.

— Dacă vrei, poţi să rămâi. Mănânci cu noi.

Şi, imediat ce îmi ies cuvintele din gură, îmi pare rău că le-am spus.

— Nu. Eşti foarte drăguţă, dar am treburi de făcut, însă ştii că mă poţi suna la orice oră. Orice s-ar întâmpla. Dacă te îngrijorează ceva.

— Mulţumesc.

Îmi e ruşine că mă simt uşurată pentru că pleacă. O să fie relaxant doar cu Luke şi Tony. Trebuie să învăţ să îmi pun familia pe primul loc. Îmi place Matthew, dar trebuie să îmi amintesc că avem o relaţie profesională. Schimb canalul, ca să vedem dacă nu s-a mai întâmplat ceva în Spania. Îşi caută cheile prin buzunar şi aud cum îi vibrează telefonul.

— E despre caz?

Dă din cap pe măsură ce citeşte. Se întunecă la faţă. Mă priveşte.

— Ok. Ceea ce îţi voi spune e strict secret, Ella. Avem nişte veşti nu tocmai plăcute. Bănuiam că aşa e. Am pe cineva care e în contact cu familia Ballard şi… ei bine, cred că trebuie să ştii.

Îmi fac curaj. Mi se strânge stomacul. Îmi ţin braţele şi palmele încordate, lipite de coapse. Mă uit la televizor şi se vede din imagini că perdelele apartamentului sunt trase. Pe burtieră curg informaţiile care anunţă că nu e nicio noutate în cazul din Spania. Dar îmi e teamă de ceea ce îmi va spune Matthew. Bula de speranţă se sparge.

— E moartă? A ucis-o?

— Nu, Ella. Femeia din apartament. Ostatica. Nu e Anna. Nu ştim ce face Karl. Dar nu e Anna.

CAPITOLUL 41

PRIETENA

Sarah e întinsă în patul lui Lily şi îşi priveşte sora cum doarme pe salteaua gonflabilă de lângă pat. Lily face acelaşi lucru drăguţ pe care îl făcea când era copil: îşi apasă vârful nasului cu degetul arătător de la mâna dreaptă.

— De ce faci asta, Lily? De ce îţi apeşi nasul când dormi?

— Mă ajută să dorm.

— E ridicol.

— Nu îmi pasă.

Încă are pe mână brăţările şi Sarah se întreabă dacă şi le scoate măcar la duş. Mai devreme a venit Moon. Acum Sarah e sigură că sunt împreună. Se bucură că le dă spaţiu. Poate Lily a vorbit cu el cât Sarah a făcut duş.

E epuizată. Şi, deşi baia a fost relaxantă, ştie că o să adoarmă cu greu. A vrut să doarmă ea pe jos, pe saltea, dar Lily a insistat să stea în pat. Ba chiar a glumit: *Aşa pot să am grijă de monştri de sub pat.*

Bine că nu e întuneric total în cameră. Deasupra uşii e o bucată de sticlă prin care intră lumina din hol. Lily i-a spus că doi dintre cei care locuiesc acolo suferă de insomnie şi au coşmaruri. Aşa că lasă mereu o lumină aprinsă, să nu le fie frică dacă se trezesc în toiul nopţii.

Dimineaţa se întoarce Caroline, proprietara casei. Sarah e emoţionată. Trebuie să o întrebe dacă poate sta o perioadă. După tot ce i-a spus Lily, nu vrea să se întoarcă la maică-sa. I-a

trimis mai multe mesaje, în care o ruga să vină acasă, dar Sarah i-a răspuns lacunar. I-a spus că e bine şi că stă cu Lily. *Lasă-mă în pace.*

Dar e răvăşită. Ca Lily. Pe de-o parte, se simte uşurată pentru că tatăl lor nu e implicat în dispariţia Annei şi totuşi sentimentul nu e clar. Trebuie să facă ceva în legătură cu el. Nu se pot preface că trecutul nu există. Dacă i se pune pata pe altcineva? Nu o să fie şi ele vinovate dacă nu iau atitudine? Sarei nu îi vină să creadă că mama lor nu a crezut-o şi nu a susţinut-o pe Lily când i-a spus ce s-a întâmplat. Iar acum se simte vinovată pentru că nu a spus ce i s-a întâmplat şi simte că, în loc să o învinovăţească pentru că şi-a abandonat familia, ar fi trebuit să fie mai apropiată de Lily.

Se întoarce, în linişte, pe spate, şi încearcă să îşi domolească gândurile. Priveşte umbrele din cameră. În colţ e un manechin făcut din lemn de bambus, pe care Lily îl foloseşte pe post de cuier. E plin cu eşarfe şi poncho-uri.

În lumina zilei i s-a părut frumos, boem, dar acum, în lumina semiobscură, o sperie puţin. Arată ca o persoană fără cap, iar Sarah se străduieşte să identifice ce se află pe el, ca să i se pară mai puţin înspăimântător. Eşarfă. Eşarfă. Poncho. *Sunt doar haine, Sarah.*

Nu stă bine pe spate, aşa că se întoarce pe o parte. Priveşte rochia din spatele uşii. E atât de lungă, încât atârnă pe jos. Sarah se gândeşte că ar trebui să mute cârligul mai sus. Da. Câţiva centimetri şi rochia nu o să se mai prindă în uşă, atunci când o deschid.

Şi apoi, haos. Lumina soarelui. Draperiile trase. Sunetele paharelor şi holurilor. Voci îndepărtate. Printr-un miracol, a reuşit să adoarmă. Nu îi vine să creadă. Chiar lângă ea aude nişte farfurii şi o vede pe Lily, cu o tavă din lemn în mână, unde sunt două ceşti drăguţe de cafea şi o farfurie cu ceva triunghiular şi ceva oribil de verde.

— Avocado pe pâine prăjite. Să nu te aud. Trebuie să mănânci ceva azi, Sarah.

Sarah cască şi se întinde.

— Bine. Doamne. Nu pot să cred că am reuşit să dorm.

Se uită la tavă şi se întinde să ia o felie de pâine prăjită.

— O să mănânc, dacă mănânci şi tu.

Din cap îi arată lui Lily cealaltă felie. Lily strânge ochii şi apoi ia felia de pâine, împinge salteaua şi se aşază pe jos.

— Sincer, nu credeam că o să dormi. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc e că m-am uitat la ceas şi era ora trei.

Sarah cască din nou.

— Crezi că Caroline o să mă lase să stau aici, o perioadă? Pot să îmi caut un job în vreo cafenea sau ceva de genul ăsta.

— Nu ştiu. Dar o să întreb. Însă doar pe perioada verii. Trebuie să îţi dai examenele.

— Nu sunt sigură că vreau asta, acum.

— Te rog să nu spui aşa, Sarah. O să întreb dacă poţi să rămâi doar dacă îmi promiţi că îţi vei da toate examenele.

Sarah ridică din umeri. E bună pâinea prăjită. E mult piper pe avocado. Şi lămâie. Bagă ultima bucată în gură şi se apleacă să îşi ia telefonul de pe jos. Are o grămadă de mesaje. Se ridică, se sprijină cu spatele de tăblia patului şi începe să le citească.

Doamne...

Nu se poate. Nu e Anna? Cum dracu' se poate să nu fie Anna? Ce nebunie mai e şi asta? Are mesaje de la Jenny, Tim, Paul şi alţi prieteni.

Deschide o aplicaţie nouă şi o roagă pe Lily să dea drumul la ştiri, pe laptop, din nou.

— Spun că nu e Anna. Fata din Spania.

— Poftim?

În câteva minute, laptopul porneşte şi se aud ştirile.

Cele două fete se aşază una lângă cealaltă, pe marginea patului. Sunt atât de aproape una de cealaltă, încât li se ating umerii. Reporterul care transmite din faţa blocului din Spania spune că totul s-a terminat. L-au prins pe Karl şi poliţia îl interoghează. Confirmă că ostatica nu e Anna Ballard. Ambii, Karl şi femeia, sunt nevătămaţi.

Asta e totul, pentru moment.

— Nu e Anna?

Lily e palidă.

— Nu se poate!

Sarah îşi duce mâinile la gură. Îşi apasă buzele cu degetele arătătoare. O simte pe Lily cum tremură.

— Ştii ce înseamnă asta, Lily?

Lily se apleacă în faţă, îşi pune capul în mâini, iar Sarah o mângâie uşor pe spate. Lily începe să plângă.

— Îmi pare atât de rău, draga mea. Ştiu că e groaznic, Lily. Ştiu că nu e ceea ce îţi doreai, dar nu avem ce să facem.

Lily continuă să plângă şi Sarah nu ştie cum să o liniştească. Amândouă ştiu ce trebuie să facă.

Trebuie să meargă la poliţie şi să le spună totul despre tatăl lor. Nu au de ales. Sarah trebuie să le spună totul.

CAPITOLUL 42

TATĂL

În săptămâna care urmează, vine un val de căldură. Henry se uită la ştirile despre vreme şi se enervează. Ar fi trebuit să fie singurul moment în care oamenii meteosensibili se uită la fereastră şi să se regăsească. Între timp, fiica lui a fost uitată. Nu mai ţine ştirile. Ziarele şi televiziunile locale sunt pline de date despre vreme şi declaraţii ale agenţiilor de turism, care turuie despre recorduri depăşite şi cum vacanţele în zonă sunt din nou la modă. Cel mai bun sezon de ani de zile. Peste tot, în Devon şi Cornwall, apar feţe bronzate, care se asortează cu iarba verde.

Astăzi au dat o ştire despre delfinii care au apărut mai des şi în număr mai mare decât în ultimul timp, iar nişte biologi marini spun că ar putea apărea şi rechini, în curând. Încălzirea globală.

— Încălzirea globală... Da. Cum să nu.

Henry îşi pune nişte haine într-o altă valiză, televizorul din colţul camerei se aude încet. De fiecare dată când se întoarce acasă, să îşi mai ia din lucruri, lungeşte totul cât mai mult, sperând că Barbara o să cedeze. Că va face ceai. Îi va vorbi. Îl va lăsa să rămână. Dar nu. Acum urlă de pe scări. Îl roagă să se grăbească. Să plece înainte ca Jenny să ajungă acasă. A ieşit cu Tim şi Paul. Barbara spune că băieţii au sprijinit-o mult de când lucrurile au luat întorsătura aceea oribilă.

Şi iată-ne înapoi, se gândeşte Henry. *Despre Anna tot nu se ştie nimic. Toţi sunt obsedaţi de vremea bună. Iar eu sunt exilat.*

Când coboară scările, încearcă încă o dată.

— Nu putem măcar să vorbim, Barbara? Să ne mai dăm o şansă. Pentru Jenny.

— Să încercăm? Ai tupeul să îmi ceri asta? După ce aproape că ţi-ai pus un glonţ în cap, în hambar, şi apoi să aflu că ţi-o tragi cu vreo târfă din zonă, exact aici, sub nasul meu? Şi asta în timp ce fiica noastră…

Henry încă nu ştie cum de Barbara a aflat de aventura lui. Încă nu ştie despre cine a vorba, dar a reuşit să pună totul cap la cap, cumva. Cu toate că neagă, o bănuieşte pe Cathy că i-ar fi spus ceva. De când cu povestea din Spania, Cathy nu mai stă atât de mult cu ei. Vine în fiecare zi să bea o cafea şi să stea puţin de vorbă. Probabil îi e ruşine de toată tevatura creată de poliţie.

„Asediul” din Spania se pare că nu a fost cine ştie ce. Au aflat că blonda e noua iubită a lui Karl. Cei doi au înscenat povestea cu ostatica ca să negocieze o maşină cu care să fugă. Au inventat totul după ce poliţia a apărut ca să îl aresteze pe Karl, care dispăruse.

Karl are alibi pentru noaptea în care a dispărut Anna. Asta le-au tot spus poliţiştii. Anthony locuia în acelaşi bloc din Spania. Amândoi sunt arestaţi şi neagă că ar fi cumva implicaţi în dispariţia Annei. Spun că cele două fete nu i-au mai interesat după ce au ajuns la club şi habar nu au ce s-a întâmplat cu ele. Mai spun că au plecat la o petrecere în Vauxhall cu un prieten, aşa cum au plănuit încă de la început.

Informaţia a fost verificată cu chelneriţa şi înregistrările din club şi totul pare să le confirme spusele.

Până în acest moment, poliţia din Londra nu a găsit nimic care să îi contrazică. Cei doi au spus că au fugit a doua zi, dimineaţa, ca să nu fie învinovăţiţi. Au crezut că o să fie din nou arestaţi. Aşa că nişte prieteni le-au făcut rost de paşapoarte false şi au trecut, cu un vas, în Franţa. Detectivii au verificat clădirea unde s-a ţinut petrecerea, încă le verifică alibiurile. Dar până acum – nimic. Iubita lui Karl, falsa ostatică, este o chelneriţă englezoaică pe care a cunoscut-o într-un bar, în urmă cu şase luni.

Familia Ballard a primit asigurări din partea poliţiei că e aproape sigur că cei doi se vor întoarce în închisoare pentru că au fugit şi din cauza a ceea ce a făcut Karl. Dar ce se întâmplă cu Anna? Încet, încet, poliţia renunţă la ideea de a-i mai considera suspecţi pe cei doi bărbaţi. Şi nu au alte piste.

Detectivul s-a întors în Londra, ca să se ocupe de cazul ucigaşului în serie.

Şi acum? Ce dracu' o să se întâmple? Asta se tot întreabă Henry.

Continuăm investigaţiile. Cazul e încă foarte actual...

Iar în toată atmosfera asta tensionată, cele mai mari frici ale lui Henry prind amploare. Că nu o vor găsi niciodată pe fiica lui. Nu vor afla niciodată ce s-a întâmplat. Gândul îl ucide. Vede asta şi în ochii lui Jenny. Şi ai soţiei lui.

În tot iadul acesta, Barbara a decis să ia antidepresive, dar, din cauza asta, stările de spirit i se schimbă drastic. După spusele lui Jenny, problema e că nu le ia în fiecare zi şi sistemul ei nervos suferă consecinţele. Henry nu ştie niciodată în ce stare o va găsi: tristă şi tăcută, cu ochii stinşi; sau isterică, făcând curăţenie încontinuu şi urlând la el de fiecare dată când încearcă să îi vorbească.

— Ar trebui să mergi din nou la doctor, Barbara.

— Nu mai e problema ta, Henry.

Vorbele astea îl lovesc de fiecare dată. Şi nu e doar vină. Simte o tristeţe profundă, până în străfundurile fiinţei lui.

— Încă te iubesc, Barbara.

Şi e adevărat, dar îşi dă seama că e mult prea târziu şi îşi doreşte să dea timpul înapoi, ca să nu mai fie aşa nervos, dezamăgit de viaţa lui – că din fermier a devenit manager al unei zone turistice.

— Mda. Ce noroc pe capul meu.

— Nu o să renunţ la familia noastră, Barbara. Trebuie să ne gândim la Jenny.

— Care familie, Henry? Barbara scuipă cuvintele. În caz că nu ai observat, nu mai avem o familie. Anna a dispărut şi nu ştiu dacă se va mai întoarce. Iar Tim şi Paul se gândesc mai mult la Jenny decât ai făcut-o tu vreodată.

— Eşti nedreaptă.

— Nedreaptă? Îţi spun eu ce e nedrept. Faptul că nu ai curajul sau decenţa să îmi spui cu cine ai fost în noaptea în care fiica noastră a dispărut.

Sammy stă lângă Henry. E încordat. Se vede din postura lui. Coada lăsată. Priveşte în jos.

— Ştii ceva, Henry? Dispari. Şi ia-ţi şi câinele.

— O să mai vin.

— Abia aştept.

Henry îşi duce valiza la Land Rover şi când o ridică ca să o bage înăuntru, se preface că e grea. Adevărul e că îşi ia, de fiecare dată, puţine haine, ca să aibă o scuză să se întoarcă. Speră că Barbara o să se răzgândească. Nu poate să creadă că s-a terminat totul.

Se mai uită o dată la peluză şi închide ochii. O vede din nou pe Anna în maşinuţă, învârtindu-se acolo şi zâmbindu-i. Îi face cu mâna...

Simte cum dă din degete, ca şi când i-ar face şi el cu mâna. Apoi strânge din buze, deschide ochii şi o ia pe drumul de lângă căsuţele de vacanţă, unde se află unul dintre cele mai mari hambare, pe care l-au transformat într-o casă de vacanţă cu patru apartamente. Pentru moment, Henry foloseşte una cu două camere. I se pare că se joacă de-a viaţa, nu că o trăieşte. Şi asta nu în ultimul rând pentru că în jurul lui e plin de turişti şi curtea e plină de costume de baie, saltele de plajă, râsete şi groaznic de mult nisip.

Henry îşi duce valiza în dormitorul trist. Toate culorile din el sunt neutre: pereţi, lenjerie şi podeaua laminată. Barbara i-a explicat mult timp că regula de bază e ca totul să fie practic. La fel şi profitul.

I-a explicat că mobilierul şi utilităţile trebuie să fie în culori neutre, solide şi uşor de întreţinut. Nu e vorba de ceea ce le place lor, ci să obţină profit. Henry se uită la podeaua „uşor de întreţinut" şi se gândeşte la parchetul din lemn de stejar de la etajul casei lor. Nodurile şi cercurile lemnului. Umflăturile. Stă în pat şi priveşte tavanul. Se gândeşte la lumea aceea, pe care o iubeşte atât de mult. Cea de care se agaţă acum. Fânul strâns, pentru că vremea e bună. Mieii înţărcaţi, care pasc. Trebuie să se hotărască dacă va ara câmpurile de sus, ca să cultive grânele pentru anul viitor. Are vreun rost? Toată treaba asta cu ferma. Se uită prin camera. Dulapul mic din lemn de pin. Sertarele asortate cu noptierele. Totul e prea nou. Prea portocaliu.

Se gândeşte la Sammy, care stă în patul lui din bucătăria „uşor de întreţinut". Săracul câine. Atât de trist şi confuz. Nu mai înţelege nimic. *Ce facem aici, stăpâne?,* îl întreabă cu ochii de chihlimbar, în fiecare zi. Închide ochii. Ar vrea să adoarmă, dar se aude soneria. Alt detaliu modern, oribil. Un sunet puternic şi deranjant, nu ca cel al soneriei de la fermă.

Cine dracu'?...

Henry tace şi speră că vor pleca, dar soneria continuă să sune. De trei ori. Patru. Se ridică şi se uită prin geamul uşii, ca să vadă cine e.

— Oh, Doamne! Jenny. Jenny, hai înăuntru. Iartă-mă. Nu mi-am dat seama că eşti tu.

Fiica lui se uită în jur, la haosul din sufragerie. În chiuvetă sunt o grămadă de vase murdare, pentru că Henry uită să cumpere pastile pentru maşina de spălat vase. Lucrurile sunt împrăştiate pe masa din bucătărie, iar cizmele, murdare, sunt aruncate pe jos.

Deschide frigiderul. Miroase a lapte expirat. Jenny dă din cap. Mai sunt nişte sandvişuri şi nişte caserole, una cu cârnaţi şi cealaltă cu plăcintă cu carne de porc, cumpărate de la magazinul din zonă.

— Bun. Ajunge. Nu suport să te văd aşa. Mergem împreună să facem cumpărături şi o să pregătesc cina. Haide!

— Nu, draga mea. Nu trebuie să faci asta. Ţi-am spus că sunt bine.

— Nu eşti bine. Haide.

Zdrăngăne cheile de la maşină – o Fiesta. Henry a cumpărat-o pentru ele. Jenny a luat carnetul din prima şi Anna trebuia să înceapă orele de condus. Henry încearcă din răsputeri să nu se gândească la asta. Plănuia să mai cumpere o maşină. Să aibă fiecare maşina ei.

* * *

O oră mai târziu, se întorc de la supermarket. Henry o priveşte pe Jenny cum controlează toate dulapurile ca să găsească oale, să facă nişte paste bolognese.

— Nu o să fie la fel de bune ca ale mamei, pentru că îmi e lene şi o să folosesc sos deja făcut, dar oricum e mai bine decât plăcintă cu carne de porc.

Pune ceapă şi usturoi într-o tigaie, iar el o priveşte în timp ce căleşte carnea şi adaugă sosul. Îi e ruşine că nu se poate descurca singur şi se întreabă când a învăţat să gătească. Nici nu a observat.

— Cred că mă consideri un dinozaur bătrân, pentru că habar nu am să gătesc.

— Nu a fost nevoie, până acum. Nu?

Jenny e cam palidă şi Henry se întreabă de ce a venit, de fapt. Oare ce vrea să îi spună? Simte că urmează ceva. Se comportă cu el ca şi cu ouăle moi. Dar nu o forţează.

Mâncarea e bună şi Henry e bucuros, dar se simte şi vinovat.

— Am uitat să pun parmezan, tată.

— Nu îţi bate capul. Nici nu ştii cât apreciez ceea ce ai făcut. Dar nu e normal ca tu să ai grijă de mine.

— E adevărat că ai avut o aventură? Mama nu prea vorbeşte despre asta. Stă în pat aproape toată ziua. Doarme îmbrăcată în bluzele vechi ale Annei, în camera ei.

— Oh, draga mea. Îmi pare atât de rău că trebuie să faci faţă la toate astea de una singură. De parcă nu ar fi fost de ajuns.

Henry inspiră puternic. Nu o poate privi în ochi.

— Bine. Recunosc. Am fost un cretin şi îmi pare rău din tot sufletul, dar nu a fost nimic serios. Îţi jur. O iubesc pe mama ta. Şi nu trebuie să o învinovăţeşti pentru că e aşa de supărată. Are tot dreptul.

— Crezi că te va ierta vreodată? Te va reprimi acasă?

Îi tremură vocea şi Henry nu poate suporta asta.

— Simt că totul s-a destrămat.

Henry întinde mâinile ca să o îmbrăţişeze. Asta o face să plângă şi apoi spune ceva de neînţeles.

— Am mai primit şi mesajul acela oribil, de la Sarah. E la sora ei, în Devon. Şi spune că...

Jenny plânge şi îl priveşte pe tatăl său.

— Nu vrea să îmi zică prea multe, dar vrea să ştim că e posibil ca poliţia din Londra să îl interogheze pe tatăl ei în legătură cu dispariţia Annei.

— Pe Bob, tatăl Sarei?

— Da.

— Dar de ce?

— Nu ştiu. Adică, te-au interogat şi pe tine. Interoghează taţii tuturor? Oare despre asta e vorba?

— Nu ştiu. Pe Bob? Dar de ce acum? El e plecat de ani de zile. Credeam că nu prea ţine legătura cu familia lui.

Henry e confuz. Nedumerit. Priveşte în podea. Se uită la cizme. La câinele care stă în coşul lui. Pungile goale. Îşi aminteşte un moment de când Sarah era mică şi s-au întâlnit cu ea şi părinţii ei la târgul din sat.

Sarah şi Anna erau prietene de puţin timp, s-au jucat împreună, iar ei, părinţii, au stat un pic la poveşti. Bob – înalt şi bine făcut. Un bărbat bine. Cam încrezut. Lui Henry nu i-a plăcut de la început de el.

Şi apoi îşi aminteşte altceva: Bob făcea mereu poze copiilor. Încontinuu. Nu păreau prea înstăriţi, dar Bob avea un aparat foto scump, cu multe obiective. Şi o geantă. Barbara a spus că e drăguţ că face poze, ca să aibă amintiri, dar lui Henry i s-a părut puţin ciudat. S-a bucurat când Bob a plecat din sat.

Nu. Sigur nu?

Henry are o senzaţie ciudată în stomac.

— Trebuie să o sun pe Melanie Sanders. Poliţista aceea amabilă. S-a întors la serviciu. O să îmi spună ea ce se întâmplă.

Henry se ridică şi cu o mână ia mobilul, iar cealaltă şi-o trece prin păr.

— Şi trebuie să o suni din nou pe Sarah. Hai, Jenny. Te rog. Insistă să îţi spună ce se întâmplă. Sun-o acum.

Dar Jenny nu se mişcă. Doar îl priveşte. Lacrimile i se adună în bărbie.

— Mai e ceva, tată.

CU OCHII PE TINE...

Joi

Nu e bine. Nu e bine deloc. Nu îmi place căldura asta. Şi nici ei.

Trebuie să fiu foarte, foarte atent, acum. Să nu mă zăpăcesc. Nu e bine când sunt zăpăcit.

Şi, cel mai important, trebuie să îi opresc pe toţi oamenii ăştia nenorociţi, care au impresia că e despre ei. Nu e deloc despre ei...

Nu e treaba lor.

Ce bine ar fi dacă ne-ar lăsa în pace. Dar oamenii sunt atât de proşti. Aşa că acum trebuie să fac ceva să îi opresc. Nu am de ales.

E vina lor, nu a mea.

Nu am de ales.

CAPITOLUL 43

MARTORA

În anul ce a trecut, m-am întrebat foarte des ce ne face să fim ceea ce suntem. Nu mă refer doar la natura noastră, dar din ce e făcută personalitatea noastră? De ce luăm deciziile pe care le luăm? Toate gândurile acestea care ne ard creierul, chiar şi atunci când nu vrem. Cum facem faţă problemelor morale şi responsabilităţilor. De ce mă învinovăţesc, când alţii nu o fac?

Tony spune că cea mai mare problemă a mea e că gândesc prea mult, că vreau să duc tot greul lumii pe umerii mei şi că ar trebui să mă relaxez mai mult. Să nu mă mai gândesc la toate. Uneori mă întreb dacă aş fi altfel dacă aş putea să fac aşa cum spune el. Dacă nu aş mai analiza atât şi m-aş concentra doar la câte un lucru pe rând. Dar creierul meu pur şi simplu nu funcţionează aşa. Niciodată nu a funcţionat aşa. Mereu m-am gândit, gândit, gândit. O mie de lucruri, deodată. E o gălăgie permanentă şi obositoare în capul meu.

Şi azi, de exemplu. Şi mie, ca tuturor, îmi e foarte cald, dar îmi e puţin ruşine să port bluze cu mânecă scurtă, pentru că braţele nu mai sunt aşa cum erau odată. Desfac florile şi mă privesc în oglinda de pe perete, unde privesc buchetele de mireasă, de obicei. Cum arată când le ţin la talie. Şi acum nu mă gândesc doar la flori şi căldură, ci şi la braţele mele, care sunt prea grase. Că ar trebui să scriu pe blog un articol despre cum să menţii florile proaspete când e foarte cald, ca acum. Da. Oamenilor le plac micile secrete. Mă gândesc că trebuie să selectez florile pe care să le presez, pentru că, din cauza căldurii, multe s-au uscat. Şi că trebuie să fac nişte etichete şi postere drăguţe pe care să le pun în geam. Că nu îmi place cum îmi arată braţele şi că ar fi trebuit să îmi aduc o cămaşă. Că sunt bucuroasă pentru că Luke a găsit câţiva oameni care să îl înlocuiască la magazin. O să vorbească el întâi cu ei şi apoi o să mi-i prezinte. Ca să fiu sinceră, aş prefera să mă ocup eu de tot, dar nimeni nu s-a arătat interesat de anunţul din geam şi nu vreau să explodeze bula. Se pare că se simte mai bine şi liniştit că va găsi un înlocuitor, aşa că îl las să facă ce vrea.

Mă mai gândesc că aş vrea ca Tony să nu fi plecat din nou. Că trebuie să vină cineva să verifice boilerul de acasă. Şi să pun un anunţ în geam, cu florile recomandate în această perioadă.

Şi în legătură cu Anna. Până la urmă, nu e vina mea. Şi totuşi... Nu am ce face.

Vedeţi la ce mă refer? Toate gândurile acestea, în acelaşi timp. Nu-i de mirare că mă doare capul atât de des.

Am comandat nişte lisianthus şi trandafiri în plus, săptămâna asta, pentru că se comportă destul de bine pe vreme caldă, ca acum. Durează, au preţ rezonabil şi sunt eleganţi. Să îmi amintesc să scriu şi asta pe blog. Mie, personal, îmi place ca totul să fie alb. Dar lisianthusul mov e minunat, aşa că am comandat mai mult din ambele. Pe cele mai multe o să le pun în frigider, dar câteva le aranjez şi le pun în magazin, ca lumea să vadă cât de versatili sunt. Arată atât de diferit în vaze de diferite mărimi.

Încerc să nu îl deranjez pe Matthew, şi nu doar pentru că ar trebui să ia o pauză, acum că soţia lui se întoarce din spital, dar şi pentru că, practic, rolul meu în tot acest caz s-a încheiat.

Încă îmi vine greu să cred. Karl şi Anthony nu sunt implicaţi în cazul Annei. A fost un şoc pentru toată lumea, mai ales pentru mine. Matthew mi-a spus că lucruri de genul ăsta se întâmplă, mai ales în situaţia investigaţiilor importante. Totul se poate schimba la 180 de grade. Tocmai de aceea e bine să fii deschis la minte.

Tony vede lucrurile mai simplu. Spune că trebuie să las totul în urmă. *Ai văzut. Nu e vina ta. Nu a fost niciodată.*

Problema e că încă mă gândesc la ea. La Anna. Poza aceea minunată de pe Facebook, cu părul în bătaia vântului. Unde e? Ce i s-a întâmplat? Acum îmi fac şi mai multe griji, pentru că s-ar putea să nu aflăm niciodată.

Doamne! E deja ora trei. Trebuie să încetez să mă mai gândesc la toate astea, pentru că am treburi urgente de făcut. Neapărat să mă duc acasă şi să îmi iau o bluză cu mânecă lungă. O prostie, ştiu. Dar suntem ceea ce suntem.

În sfârşit, ajung acasă şi, când să parchez, îmi dau seama că sus draperiile sunt încă trase. Probabil le-am uitat aşa când am plecat. Grădina arată surprinzător de bine, în ciuda căldurii. Câţiva oameni ridică din sprâncene când dau drumul

stropitoarelor, seara, dar nimic nu îmi interzice să fac asta, aşa că, de ce nu? Noi plătim factura.

Uşa verandei scârţâie un pic când o deschid. Văd nişte pliante. Mi-ar plăcea să nu ni le mai lase. Îşi bat joc de copaci. M-am înregistrat în sistemul acela prin care nu ar trebui să mai primeşti astfel de corespondenţă. Nu mai trimit atât de multe, dar tot sunt prea multe pliante publicitare.

Luke e înăuntru. A pus teancul de scrisori pe raftul din faţa ferestrei şi încep să caut prin el. Factura la telefon. Cineva vrea să ştie dacă nu avem nevoie de ferestre noi. Nu, mulţumesc. O scrisoare de la bancă. Şi apoi o văd. O recunosc. Plicul acela închis la culoare, oribil, ieftin şi subţire, cu eticheta cu adresa lipită pe partea din faţă.

Mă reazăm de perete, pentru că pur şi simplu nu înţeleg. S-a terminat. Nu am făcut nimic rău. Karl şi Anthony nu au fost implicaţi. Şi nici eu.

Inima îmi bate tare. Încerc să îmi amintesc instrucţiunile de la Matthew. Mă duc în bucătărie şi iau o pereche de mănuşi din cutie şi o pungă pentru dovezi, primită de la poliţişti. Pentru un moment, mă gândesc să pun plicul înăuntru, fără să îl deschid, dar îmi dau seama că nu pot face asta. Trebuie să ştiu de ce continuă să îmi facă asta.

Cu siguranţă au auzit ştirile. Că nu au fost Karl şi Anthony. Şi atunci de ce continuă? De ce? Îmi pun mănuşile şi îl deschid. La fel ca înainte. Îmi aud respiraţia. Mă uit în hol şi prin bucătărie. Mă asigur că zăvorul e tras. Bun.

Şi aceasta e tot neagră. Litere tăiate din reviste şi lipite. Haotic. Nu sunt puse în linie dreaptă.

SUNT CU OCHII PE TINE.

Îl citesc o dată, şi încă o dată şi încă o dată. În timp ce îmi scot mobilul din poşetă, încerc să mă calmez şi formez numărul lui Matthew.

CAPITOLUL 44

PRIETENA

Sarah se temea de întâlnirea asta. Stă la masa din bucătărie şi bate cu unghiile în cana de cafea.

Zilele ce au trecut – orele lungi petrecut la poliţie – au epuizat-o. Caroline, catalizatorul casei ăsteia, refugiu, comunitate, sau ce o fi, a fost drăguţă şi a fost lângă ea. A fost stâlpul lui Lily, cu siguranţă a ajutat-o mai mult decât Sarah, care, de abia acum îşi dă seama cât de mult a subestimat reacţia poliţiei.

S-a aşteptat ca totul să se întâmple repede. Poliţia îl va aresta pe tatăl ei şi va obţine rapid răspunsuri despre Anna. Dar nu îl găsesc...

Se gândea că le vor interoga împreună, pe ea şi pe Lily, şi vor fi una lângă cealaltă, dar a aflat prea târziu că aşa ceva nu e posibil, pentru ca martorii să nu se influenţeze între ei. Alte dovezi. Alte poveşti. Alte declaraţii în secţia mică, cu canapea verde şi un coş cu jucării, în colţ, imagine care a bântuit-o pe Sarah, când şi-a dat seama că sunt pentru copiii care sunt interogaţi în cazuri asemănătoare.

Primii cu care au vorbit au fost poliţiştii care se ocupă de dispariţia Annei. A trebuit să le spună adevărul. Despre cum a făcut sex în tren şi obsesia ei pentru Anthony. Despre cearta din club, cum i-a spus Annei să nu se mai comporte ca un copil mic şi apoi nu a mai ştiut nimic de ea. De pe la miezul nopţii. Că Sarah a refuzat să ia un taxi împreună cu Anna şi să meargă înapoi, la hotel. A crezut că Anna ar fi dormit când ea ar fi ajuns acolo.

Şi apoi, adevărul înfiorător despre tatăl ei. Ce i-a făcut când i-a venit ciclul. Sms-ul pe care i l-a trimis în noaptea în care a dispărut Anna şi pe care i l-a arătat, în care îi cerea să se vadă la barul hotelului unde lucra: motivul pentru care crede că e implicat în dispariţia Annei.

Şi apoi a urmat Lily. A privit-o în timp ce o duceau în camera cu canapea verde, în timp ce ea şi Caroline aşteptau afară. Au fost prea drăguţi. Prea agitaţi. Ceai? Biscuiţi? Reviste şi iar ceai. Parcă a durat o veşnicie, totul.

— Aşadar, Sarah. Mulţumesc că ai fost de acord să stăm de vorbă. Trebuie să luăm nişte decizii împreună.

Caroline îşi ţine ceaşca în mâini. Simte mirosul bine-cunoscut de ceai verde.

— L-aţi găsit pe tata?

Caroline dă din cap.

— Cel puţin nu ne-au spus dacă l-au găsit.

Sarah se uită încontinuu la brăţările lui Caroline.

Nu e greu să îţi dai seama cum de e şefa acelui loc.

— Am vorbit cu cei de la protecţia copilului. Să înceapă procedurile.

Nu se aştepta la asta. Dintr-odată, i se face teamă. Protecţia copilului? Habar nu avea că locul ăsta are vreo legătură cu ei. Credea că sunt independenţi. Că au propriile reguli şi poliţia e implicată doar la cerere.

— Din cauza vârstei tale, Sarah, îi spune Caroline, de parcă i-ar citi gândurile.

— Şi pentru că mama ta vrea să mergi acasă. Ceea ce complică lucrurile.

— Nu vreau să o văd pe mama. Te rog, pot să stau aici, cu Lily?

Caroline dă din cap şi Sarah îşi dă seama că a început să plângă. Nu o mai aude pe Caroline, care continuă să îi explice că vor să o înscrie la un alt liceu, din zonă. Care sunt condiţiile. Că o să rezolve totul.

Caroline o prinde pe Sarah de mâini.

— Lily încă are probleme cu anorexia şi îmi e teamă că un proces împotriva tatălui vostru – dacă se va ajunge acolo – o să o afecteze şi mai mult. Aşa că va trebui să respecţi regulile casei, dacă mergem mai departe cu povestea aceasta. Să nu întrebi pe nimeni de ce a venit acolo. Chestii de genul acesta.

— Va trebui să port brăţările şi să îmi iau un alt nume?

Sarah habar nu are de ce întreabă asta, aşa, dintr-odată. E nepoliticos şi pare nerecunoscătoare.

— Îmi pare rău. Nu am vrut să spun aşa.

Dar Caroline râde, ceea ce o face pe Sarah să se relaxeze, din cap până-n picioare. Se înroşeşte.

— Ţi se pare un pic ciudat?

— Un pic.

— Nu e grabă. Dar poate o să îţi dai seama că ambele te ajută. Brăţările te ajută să elimini tensiunea. Te poţi juca cu ele când simţi că eşti copleşită. Le-am dat persoanelor care se rănesc.

Sarah se gândeşte la urmele de pe braţele surorii ei, dinainte de a pleca de acasă.

— Şi numele? De ce ai ales Saffron pentru Lily?

— Pentru că, atunci când a venit aici, voia să fie invizibilă. Să dispară. De aceea oamenii încetează să mai mănânce. Şi apoi, când am văzut-o pictând, era o cu totul altă persoană. Energia vie şi colorată de pe foaia de hârtie. Aromată. Evocativă. „Uită-te la mine”. Atunci mi-am dat seama că aşa voia să fie.

Sarah nu se poate opri din plâns. Caroline o strânge, blând, de mână.

— Sunt multe de rezolvat. Mama ta vrea să fie în contact cu voi şi trebuie să avem grijă de asta. Dar dacă îmi accepţi oferta şi vrei un nou nume – Caroline parcă îi citeşte din nou gândurile – ţi-aş sugera Dawn. Să te gândeşti la asta.

— De ce Dawn?

— Pentru că nu te placi, Sarah. Şi nicio fată de 17 ani nu ar trebui să se urască. Mai ales când a trecut prin ce ai trecut tu. Ai nevoie de un nou început. Frumos. Cred, şi asta e doar părerea mea, că ai nevoie de un răsărit.

CAPITOLUL 45

MARTORA

Ce mă distrează toată chestia asta cu moda. Anul ăsta se poartă din nou, la greu, verdele. Dintr-odată nu ne mai ajunge tot verdele strălucitor ca să ne aranjăm buchetele şi interioarele. Toate restaurantele şi miresele îl vor. Feţe de masă verzi. Arcuri verzi deasupra uşilor. Frunze peste tot. E cam ca şi cu numele copiilor. Trebuie să fii în pas cu moda. Dintr-odată, toţi îşi botează copiii Amelia. La fel, dintr-odată, toţi vor verde.

Nu mă supără chestia asta. Schimbarea e bună şi îmi place să îmi adun plantele din grădină şi de pe câmpurile din zonă. Am plantat mereu hostas, pentru că au frunze mari şi lăstari curbaţi şi mi-am dat seama că pot folosi frunzele de dafin din gardul nostru viu şi pentru aranjamente mai mari. Îmi place să fac lucruri noi şi, ca să fiu sinceră, am nevoie de ceva care să îmi distragă atenţia. Nu îmi place starea asta de nesiguranţă. Au trecut două săptămâni de când am primit ultima carte poştală şi nu s-a întâmplat absolut nimic. I-am dat-o lui Matthew, care i-a

dat-o mai departe prietenei lui, Melanie Sanders. Au verificat amprentele, au pus întrebări angajaţilor de la poştă, bla bla bla. Nimic. Cine le-a trimis probabil a purtat mănuşi. Se pare că oamenii răi sunt nu doar vicleni, ci şi cruzi.

Acum mă ocup de ultima comandă pentru o zi de naştere, în timp ce Luke stă în faţă, la casă. Arată mult mai bine şi cele două persoane care sunt interesate de job l-au sunat să vadă dacă pot veni mai târziu, să vorbească. Eu o să fiu în Cornwall, cu Matthew. Luke se ocupă de tot. Eu i-am întrebat doar dacă le convine programul. Au mai venit doi, care au văzut anunţul din fereastră, dar m-au făcut doar să pierd timpul, pentru că s-au speriat de cum au auzit că trebuie să vină devreme, dimineaţa. Cred că adolescenţilor le place să lenevească în weekend.

Pregătesc totul ca de obicei – funde, panglică, nasturi – şi încep să fac buchetul. O combinaţie de trandafiri şi flori de grădină, roz şi mov, amestecate cu puţin rozmarin, pentru parfum. Folosesc acelaşi truc: le învârt şi le aşez în buchet încet, ca să menţin echilibrul şi ritmul. Persoana împlineşte 40 de ani, aşa că adaug mai multe flori decât de obicei, pentru că îmi amintesc de ziua în care eu însămi am împlinit 40 de ani. Când e gata, îl privesc, îl leg, aranjez capetele. Apoi îl pun într-o vază. Îl verific din toate unghiurile, înainte să îl învelesc cu o pânză fină şi să îi pun panglica.

Apoi îl aşez în frigider şi mă duc la Luke să îi amintesc că nu trebuie livrat, ci va veni soţul să îl ia, mai târziu. L-a plătit deja. E totul notat în agenda.

Apoi mă uit la ceas şi Luke îmi spune să nu îmi fac griji în legătură cu magazinul. Se ocupă el de tot şi îmi reaminteşte că azi se va vedea cu cei care îl vor înlocui. Prima e fată şi al doilea, un băiat. Amândoi au participat împreună cu el la Ten Tors, aşa că sunt rezistenţi. Sunt obişnuiţi să se trezească devreme şi sunt de încredere. Dacă sunt în regulă, o să îi lase CV-urile şi datele de contact pe raftul de sub tejghea şi apoi decid eu dacă vreau să îi văd sau să dau un anunţ. Ar vrea să renunţe la job cel mai târziu până la Crăciun, ca să poată învăţa. Mă întreabă dacă e ok pentru mine.

Zâmbesc. Îmi place că Luke face asta pentru mine; că doarme mai bine şi se descurcă la şcoală. I-a fost greu. Ştiu. Şi apoi primesc mesajul. Matthew mă aşteaptă în faţă, în maşină. Nu vreau ca Luke să se îngrijoreze. Îi spun că ies să mă întâlnesc cu

un potenţial client şi că o să mă întorc după-masă. Îl sărut pe frunte, se strâmbă, îi fac cu mâna şi îi spun să îmi scrie, dacă se întâmplă ceva. Să nu se panicheze dacă nu răspund imediat, pentru că nu am semnal prea bun la Cornwall.

Urc în maşină şi zâmbesc când văd semnele clare ale noii lui vieţi. Cearcănele negre de sub ochi, CD-uri cu cântece de copii împrăştiate peste tot, biberoane de rezervă, pe bancheta din spate o pătură roz şi o răţuşcă moale şi galbenă. Abţibildul cu „Baby on Board” pe care, îmi zice, soţia lui a insistat să îl pună.

— Sigur eşti ok cu asta, Ella?

Dă cu spatele ca să iasă din parcare şi se uită peste umăr. Mă gândesc la farurile care m-au speriat atât de tare în dimineţile acelea. Exact aici era parcată şi maşina aceea. Probabil era cineva care locuia în apartamentele de deasupra magazinului. Îmi pun centura de siguranţă şi încerc să nu mă mai gândesc la asta. Ajunge, Ella.

— Am emoţii, dar vreau să vin.

Sincer, nu am ştiut ce să fac, când m-a sunat Matthew. Nu mi-a venit să cred că l-a contactat doamna Ballard. La început m-am gândit că poate a vrut să facă o plângere pentru că l-am trimis atunci, la ei, când o suspectam că ea îmi trimite cărţile poştale. Dar nu. S-a întâmplat ceva şi mai ciudat.

Începe să plouă şi Matthew îşi cere scuze pentru că ştergătoarele scârţâie în aşa hal. Îmi spune că trebuie să le înlocuiască şi că asta e pe o listă lungă de treburi pe care va putea să le facă doar după ce fiica lui va merge la facultate. Râd. Râde şi el.

— O să fie totul mai uşor, îi spun. Când adoarme.

— Nu mă plâng, îmi spune din tot sufletul.

Îmi place când e aşa. Relaxat. Sincer. Direct. Bun. Îl privesc din profil şi mă întreb de ce o fi plecat din poliţie. Evită mereu răspunsul, de fiecare dată când deschid subiectul.

Mergem întins. Ne oprim doar să cumpărăm nişte cafea. Ascultăm radio şi doar o dată la vreo zece minute îmi vorbeşte despre strategia lui. Deştept din partea lui că nu mi-a spus mai devreme.

Informaţiile venite de la Poliţia Metropolitană nu sunt dintre cele mai bune. Tocmai l-au eliminat pe tatăl Sarei de pe lista suspecţilor. L-au găsit undeva, în Norwich. Nu ştiu detaliile. De fapt nu ar trebui să ştiu nimic din toate astea, dar Matthew mi-a

spus că înregistrările de la hotel şi cele ale telefoanelor din noaptea în care a dispărut Anna îi confirmă alibiul tatălui. Era în camera de hotel când Anna a dispărut. Pe camerele de la recepţie se vede că a coborât doar când mama Sarei l-a sunat.

Doamna Ballard e disperată. Vrea să îl angajeze şi ea pe Matthew, ca să se ocupe de cazul Annei. Poate poliţiştilor le-a scăpat ceva şi Matthew o să îşi dea seama. I se pare că nu mai au niciun interes pentru caz. Echipa de investigaţie e tot mai mică, mai ales că nu mai au suspecţi. Şi pe Matthew l-a surprins atitudinea ei şi i-a spus că nu prea are şanse să facă progrese de unul singur. Dar îi pare rău de ei şi vrea măcar să asculte ce are de spus doamna Ballard. Şi, oricum, pentru că eu l-am angajat prima, e un conflict de interese. De aceea mi-a cerut să merg cu el.

— Sunt aproape sigur că doamna Ballard nu are nicio legătură cu cărţile poştale, dar trebuie să vă văd în aceeaşi încăpere, ca să fiu 100% sigur. Îmi pare rău că sunt atât de nesimţit şi te folosesc ca pe un cobai, dar asta suntem, Ella.

Mi-a spus-o deja la telefon, iar eu i-am zis că nu e nicio problemă. Că înţeleg.

— Nu pot să lucrez pentru amândouă. Dar îmi e teamă că nu vor rezolva cazul Annei niciodată. Îmi pare rău pentru familia ei. Ştiu cât trebuie să fie de greu.

Mă priveşte.

— Dar nici pentru tine nu e uşor, Ella. La tine mă gândesc, în primul rând.

— Ştiu asta. Şi nu o să am linişte până nu vor afla ce s-a întâmplat cu ea. Crezi că e vie, Matthew?

— Puţine şanse. Dar doamna Ballard nu vrea să audă aşa ceva. Nicio mama nu vrea.

Mă priveşte şi apoi se uită în jur, în maşină, la lucrurile fiicei lui.

— De abia acum înţeleg.

Conduce în tăcere o perioadă şi îl privesc, încruntată.

— Iartă-mă că te întreb din nou, Matthew. De ce ai plecat din poliţie?

Nu înţeleg, pentru că e aşa de bun în ceea ce face.

Priveşte fix la drum şi vedem un panou cu ferma, care ne indică să întoarcem la dreapta, puţin mai în faţă.

— Vină.

Rosteşte cuvântul încet şi mă priveşte.

— A fost un caz. A murit un copil. Practic, nu a fost vina mea. Dar...

Văd cum i se schimbă privirea şi îmi doresc să nu îl şi întrebat. Mă joc cu centura de siguranţă, în timp ce el tuşeşte şi îmi arată că trebuie să întoarcem. Acum înţeleg.

— Bun. Eşti pregătită, Ella?

Dau din cap şi pe măsură ce ne apropiem de fermă, pe drumul îngust, mi se strânge stomacul. Mă gândesc la momentul acela, groaznic, când am venit singură, aici. Cearta de pe scări. Şi de aceea Matthew mi-a spus că vrea să fie sigur că doamna Ballard s-a liniştit, în ceea ce mă priveşte.

Ne deschide chiar ea. Are faţa încordată. Face un efort să vorbească.

Pare mai bătrână şi slabă. Îmi pare rău pentru ea.

— Nu vă pot mulţumi îndeajuns amândurora.

La început nu mă poate privi. Nu încă. Intervine Matthew.

E agitată. Ne întreabă dacă ne face cafea şi chiar dacă nu vrem, acceptăm. Ca să spargem gheaţa. Să devină totul un pic mai uşor.

Admir bucătăria. Casa. Soba mare. Şi apoi mă ruşinez că dau din gură şi mă uit la pozele de pe frigider. Fără îndoială e Anna, mică. Părul acela blond e al ei. În aproape toate pozele e împreună cu o fată mai mare. Sora ei, presupun. Mai sunt câteva poze cu prietenii. În piscina de plastic. Ea, în maşinuţă, pe peluză.

Matthew începe discuţia. O întreabă direct pe doamna Ballard dacă înţelege că e angajat de mine, în acest moment, ca să investigheze treaba cu cărţile poştale şi dacă asta e în regulă pentru ea.

— Am înţeles de la Ella că aţi fost să o vedeţi la magazin. Şi că v-aţi supărat când v-a sunat aici.

— A fost vina mea, spun repede.

— Nu.

Doamna Ballard ia tava şi ne conduce în sufragerie. E o încăpere superbă, cu uşi franţuzeşti, care dau în grădină. În colţ, un pian minunat.

— Nu eram în apele mele, Ella. Îmi cer scuze. Înţeleg de ce m-ai bănuit că aş fi trimis cărţile poştale, dar îţi jur că nu e aşa. Am

venit la magazin, atunci, pentru că te consideram vinovată. Nu a fost corect, dar nu ştiam împotriva cui să fiu furioasă.

— Vă înţeleg.

Matthew îi vorbeşte un timp despre dificultăţile acestui tip de anchete. Îi spune despre contactul pe care îl are în poliţie, despre frustrarea că au ajuns într-un punct mort.

Şi că tatăl Sarei are un alibi de fier pentru noaptea în care Anna a dispărut. Doamna Ballard îi spune că acelaşi lucru i i-a spus şi Sarah.

— Nu mai există niciun suspect.

Doamna Ballard pune cana pe masă.

— Tocmai de aceea am nevoie de ajutorul tău, Matthew. Am ceva bani puşi deoparte.

Mă ucide disperarea din vocea ei şi îi privesc ochii, în timp ce Matthew îi spune că trebuie să se gândească şi apoi o va anunţa.

E o tăcere apăsătoare, aşa că admir pianul, spun că am luat lecţii de pian până la liceu şi că îmi pare rău că am renunţat. Mă apropii, ca să îl admir mai bine şi să privesc pozele superbe de pe el. Din nou Anna şi sora ei, în rochii de domnişoare de onoare. Poze de familie. Şi apoi, mă izbeşte drept în moalele capului. Mi se strânge stomacul. Ameţesc.

— Cine e acesta?

Iau o poză şi mă întorc înspre Matthew şi Barbara Ballard. Am în cap imaginea. Nu înţeleg.

— E un prieten de-al fetelor. De când au fost la Ten Tors.

Doamna Ballard e îngrijorată.

— Era în tren.

— Poftim?

— Băiatul ăsta, cu părul ondulat. Era în trenul de Londra, în ziua aceea.

— Îmi pare rău, dar cred că vă înşelaţi. Nu… nu. Nu e posibil. Era plecat în ziua aceea.

— Vă spun că e el.

Mă uit din nou la poză, apoi la Matthew, care vine lângă mine.

— Sunt sigură că e el, Matthew.

Aproape vărs cafeaua pe el. S-a întâmplat după scena aia oribilă, când am trecut pe lângă toaletă. Sarah, oh, Sarah! Când m-am mutat pe scaunele din partea cealaltă. Eram pe hol când am intrat într-o curbă şi mi-am pierdut echilibrul.

Capacul paharului cu cafea s-a desfăcut. *Îmi pare rău.*

E în regulă. Nu vă faceţi griji.

M-a privit. E el. Sunt sigură. Părul acela. Ochii.

— Cine e, doamnă Ballard?

Matthew mi-a luat poza din mână şi o ţine înspre ea, încercând să o facă să se uite.

CAPITOLUL 46

ANNA

IULIE 2015

Nu îi vine să creadă şi e furioasă pe Sarah. Se duce să mai încerce o dată. Îşi face loc printre oamenii care dansează şi beau. Dintr-odată, se face întuneric în club. E prea multă gălăgie. Prea străin. Simte peste tot mirosul de transpiraţie şi alcool. Îi e un pic rău.

— Am promis că o să stăm împreună.

O prinde pe Sarah de braţ, dar vocea de abia i se aude. E prea multă gălăgie. Îşi dă seama că şi Sarah e agitată.

— Trebuie să plecăm. Nu mă simt în siguranţă. Te rog, Sarah. Te implor...

— Ce dracu' te comporţi ca un copil mic, Anna? Eşti aşa dramatică!

Sarah o împinge din nou.

— Ţi-am spus deja că dacă vrei să pleci, pleacă. Eu mai am chef să stau...

Şi apoi Sarah dispare din nou, în mulţime, şi se duce într-o altă încăpere, să îl caute pe Anthony.

Anna stă nemişcată şi o priveşte. A trebuit să se crăcăneze ca să îşi menţină echilibrul. Se învârte totul. Încăperea, şi umbrele, şi luminile şi oamenii. Din podea, muzica îi străbate tot corpul. Simte cum strânge din ochi şi vede totul în ceaţă. Vede un bărbat care o priveşte, în timp ce bea din bere. Îi face cu mâna. Se uită în altă parte. Are impresia că e paranoică. Îşi verifică din nou geanta, dacă e închisă. Poşeta. Telefonul.

Se duce înspre baie. Toate sunt ocupate. Aşteaptă. Pune capacul. Se aşază şi se apleacă înainte, ca să se calmeze. Îşi scoate telefonul. Caută prin contacte. Acasă. Caută cuvântul, dar totul e înceţoşat. Se gândeşte la tatăl ei, în maşină. Cât de supărată a fost pe el. Poza. El, cu femeia aceea. Vrea să sune, dar apoi se opreşte. Îşi dă seama că maică-sa nu îi va mai da voie să facă nimic de una singură. Stă acolo pentru un timp, până începe să îşi mai revină. Pentru un moment, se gândeşte la tatăl Sarei, dar apoi îşi aminteşte ce i-ar spus: *dacă îl suni pe tata, nu mai vorbesc niciodată cu tine.*

Anna a mai băut peste măsură înainte, dar nu a fost niciodată singură. Niciodată ca acum. Îşi doreşte să fi descărcat aplicaţia pentru taxiuri, dar Sarah i-a spus că se ocupă ea.

Nu are de ales. O să iasă şi va lua un taxi de pe stradă. Îşi aminteşte că trebuie să fie o maşină neagră. A citit despre taximetriştii pirat. Îi e frică şi, ca să se calmeze, îşi imaginează că e pe bancheta din spate a taxiului. În siguranţă, în faţa hotelului. Şi apoi îşi va suna părinţii şi pe Sarah şi apoi la poliţie, dacă Sarah nu va veni.

Afară e răcoare. Câţiva oameni fumează. O străduţă îngustă. Cu greu trec maşini pe acolo. Aşteaptă un pic, timp în care încearcă să nu privească pe nimeni. Nu trece nicio maşină. Niciun taxi. Apoi vede bodyguardul, la intrare, şi se gândeşte că poate o va ajuta el să găsească un taxi. Dar e distrasă de un grup de trei bărbaţi care fac scandal pentru că nu îi lasă să intre. Se udă. Nu se ţine bine pe picioare. Şi apoi...

— Anna. Ce faci aici?!

Se întoarce şi nu îi vine să creadă. E surprinsă, uşurată. Izbucneşte în plâns.

— Tim! Oh, Doamne!

O linişteşte. Îi e ruşine, dar se simte şi uşurată, dintr-odată. Îşi şterge faţa cu mâneca.

— Of, Doamne, Tim, cât mă bucur că te văd. Dar ce cauţi tu aici? Credeam că eşti în Scoţia.

Se ţine de mâinile lui, ca să îşi păstreze echilibrul. Confuzie. Bucurie. Se simte pierdută.

— Unde e Sarah?

Tim o priveşte fix, în ochi.

— În club. Nu vrea să vină. Încerc să găsesc un taxi. Nu reuşesc să o conving să vină.

— Nu o să găseşti taxi în zona asta.

Se uită în jur, pe stradă.

— Hai că plouă. Să plecăm de aici.

Tim o ţine de braţ şi ea se aşteaptă să o ducă undeva, înăuntru. Într-un bar sau pub. La metrou? Dar nu mai circulă de ore bune şi trebuie să ajungă într-un loc de unde să poată lua un taxi.

— Pe aici. Trebuie să luăm autobuzul de noapte. Doar câteva staţii şi o să găsim rapid un taxi.

Merg destul de mult. Ajung într-o staţie de autobuz. Urcă. Apoi coboară şi merg din nou, pe jos.

— Aici e apartamentul, spune Tim. Te usuci şi chemăm un taxi dinăuntru.

Scoate cheile. Sunt pe o veranda, care îi apără de ploaie. Şi apoi intră.

Trec printr-un hol strâmt şi intră într-o sufragerie care are o fereastră cu arcadă. Draperiile sunt maro.

Îi spune că ăsta e apartamentul pe care i l-a lăsat tatăl lui, prin testament, ca să îl închirieze şi să aibă bani de facultate. De aceea e în oraş. A anulat excursia în Scoţia. De obicei apartamentul e închiriat. *Mai ştii că ţi-am povestit, când a murit tata?*

Parcă, parcă îşi aminteşte ceva. Vag. Taică-su nu s-a interesat de el aproape toată viaţa, şi apoi, dintr-odată, s-a îmbolnăvit de cancer. L-a căutat. Nu mai avea pe nimeni, aşa că l-a trecut doar pe Tim în testament. E bucuroasă că e în siguranţă. Nu mai stă în ploaie. Dar unde e chiriaşul? Şi cât de departe sunt de hotel?

Tim îi spune că locatarul şi-a găsit o altă casă şi a mers să o aranjeze. Că urma să le sune a doua zi, să le spună că s-a anulat excursia în Scoţia şi să se vadă.

— Dar voi nu trebuia să fiţi la spectacol, în seara asta?

Anna i-a spus că au găsit clubul online. Îi e ruşine să vorbească despre Karl şi Anthony. Nu vorbeşte bine. Îi e atât de ruşine. Nu vrea ca Tim să o judece. Încearcă să îşi dea seama cum de el se afla pe lângă club. Îi spune că a fost cu un coleg la un restaurant indian, din apropiere, să mănânce curry.

— Ce bine că s-a nimerit aşa, nu? Nu ar trebui să fii singură, Anna. Nu în Londra. Şi mai ales în zona aia. E periculoasă.

— Şi tu erai acolo.

— E diferit pentru băieţi.

Şi acum Anna trebuie să stea jos. E încă ameţită bine.

— Bun. Trebuie să ne asigurăm că şi Sarah e bine, îi spune. O să mă duc după ea, când îţi revii. Pentru moment e în siguranţă, în club.

Îşi scoate telefonul. Îl aude cum îi comandă un taxi. Verifică încă o dată numele hotelului. Îi spune că e mult mai bine să chemi un taxi direct la adresă, la ora asta. O să dureze 15 minute, îl anunţă dispeceratul. Bun. Şi odată ce ea va fi în siguranţă, el o să se întoarcă după Sarah. O să o aducă la hotel. O întreabă dacă e în regulă să facă aşa.

Anna se gândeşte că poate ar fi fost mai bine să meargă atunci, direct, după Sarah. Îi e recunoscătoare, dar confuză. Începe să plângă din nou. Tim stă lângă ea şi o ţine de după umeri. Îi spune să nu îşi facă griji. *E totul în regulă.*

Anna. O să am grijă să fie totul bine.

Anna închide ochii. Şi îşi aminteşte poza oribilă pe care Tim i-a trimis-o de dimineaţa. Taică-su cu April, mama lui Tim. Nu a vrut să deschidă subiectul, nici măcar să se gândească, dar se întreabă de ce el nu vorbeşte despre asta.

— De ce mi-ai trimis poza, Tim?

Încă plânge.

— Vreau să spun, de ce mi-ai trimis-o azi dimineaţă?

Ea şi tatăl ei se pregăteau să plece înspre gară, când a primit-o pe telefon. Nu i-a venit să creadă.

Mi-e scârbă de tine.

— Am simţit că trebuie să ştii. Şi pentru mine a fost şocant. Am crezut că ar fi bine să decidem împreună ce să facem. Dacă să îi spunem sau nu mamei tale.

— Aş vrea să nu mi-o fi trimis. M-am certat urât cu tata.

— Îmi pare rău. Nu am vrut asta.

— Dar de unde ai poza?

Era aşa de bine făcută. Clară. Tatăl ei şi April. Dezbrăcaţi. Ea, cu picioarele sus, în pat. Ca în filmele porno. Scârbos...

Şi acum Tim stă în picioare şi îi spune că nu vrea să mai vorbească despre asta şi că o să facă nişte cafea. O să îi facă bine. Se gândeşte că nu au timp de cafea. O să vină taxiul. Ce rost are? Dar el îi spune că şi dacă ia câteva înghiţituri, o să îi fie mai bine.

— La cum eşti...

După ce pleacă, Anna începe să se uite înjur, prin cameră. Şi nu mai înţelege nimic. Are ceva cărţi în bibliotecă. Sunt despre drumeţii şi unele cu hărţi. Sunt şi reviste, din acelea care ştie că îi plac. Pe măsuţă, vede un morman. Sunt reviste din ultimele trei luni. Nu are nicio logică.

— Eşti bine, Anna?

— Da, sunt bine.

Se apleacă şi ia de pe raftul de jos al măsuţei de cafea o carte despre drumeţii în Cornwall. O trece un fior neplăcut. Din loc în loc, sunt semne de carte. Nu. Nu sunt semne de carte. Dă paginile şi vede că unele capitole sunt însemnate cu poze. Prima o face să zâmbească. Sunt de la petrecerea pe care mama ei a dat-o de ziua lui Tim. Au pălării din baloane, iar ea şi Sarah strâng căţeii pe care băieţii, Tim şi Paul, i-au făcut din baloane.

Întoarce pagina. O altă poză. Are un sentiment ciudat, de parcă s-a schimbat temperatura în cameră. E ea. Poza e făcută de la distanţă. E la fereastra camerei ei, exact înainte de a trage draperiile.

Inima îi bate tot mai tare. Muşchii i se încordează. Dă paginile la repezeală. E plin cu poze cu ea. Ea jucându-se pe peluză. Ea într-un copac. Toate sunt făcute de la distanţă. Pune cartea la loc şi se ridică exact când Tim intră, cu două ceşti.

— Cât durează până ajunge taxiul, Tim?

— Imediat o să vină.

— Trebuie să merg la baie.

Îi tremură mâinile. Încearcă să le ascundă, ca el să nu vadă.

— Stai jos. Imediat o să ajungi la hotel.

Vocea i s-a schimbat. E tăioasă. Neplăcută. Parcă nu e Tim. Stă între ea şi uşă. Îl priveşte. Parcă e tot mai frig înăuntru.

— Nu e prea frumoasă baia, Anna.

— Bine...

— Bea-ţi cafeaua. Gândeşte-te cât e de bine că te-am găsit.

Se aşază şi soarbe din cafea.

— Am grijă de tine. Şi asta e bine, Anna. Am mereu grijă de tine.

— Da. Ai dreptate. Mulţumesc, Tim.

Se uită la reviste şi cărţile despre drumeţii. Inima aproape că îi sparge pieptul.

— Ai spus că cel care stătea aici şi-a găsit altceva?

— Da. Trebuie să găsesc alt chiriaş.

Se bălăngăne în scaun. Înainte şi înapoi.

Anna îşi simte umerii cum încep să îi tremure. Îi e teamă să nu o vadă. Se uită la cărţile din bibliotecă. Sunt cu subiectele lui de la bac.

— Hai să mergem în hol, să vedem dacă a ajuns taxiul, îi spune Anna, şi se ridică.

— Nu. Stai jos. Bea-ţi cafeaua.

Din nou are vocea tăioasă. Zvâcneşte din cap. Se bălăngăne tot mai tare în scaun.

— Cred că am nevoie de aer, Tim.

— Eşti bine, Anna. Acum eşti cu mine. Când eşti cu mine, eşti bine.

Anna soarbe din cafea. Îşi aude propria respiraţie. Pulsul. Inima. I se face tot mai frică. Tot mai frig. Dar ştie că nu trebuie să îl lase să vadă că îi e teamă. Vede puncte negre. Nu e adevărat. Nu poate fi adevărat.

— Îmi aduci nişte apă, Tim?

— Nu. Eşti bine. Nu îţi trebuie apă.

Se mişcă tot mai tare în scaun. Înainte. Înapoi. Înainte, înapoi. E tot mai agitat. Îşi mişcă ciudat capul.

— Bine. Îţi aduc apă.

Fata se ridică şi se duce, încet, înspre uşă, apoi rapid, dar el o prinde de la spate. Din instinct, îl loveşte cu piciorul drept şi el dă înapoi, pentru un moment.

Ajunge în hol, la câţiva centimetri de uşă. Dar ceva o loveşte în cap. Se face totul negru. Apoi deschide ochii. E pe podea. Simte gresia rece, sub palme. Vede o cutie poştală din alamă.

Încearcă să urle, dar are ceva în cură. Carne. Mirosul transpiraţiei. Încearcă să muşte carnea, dar nu îşi poate mişca maxilarul. Simte o durere îngrozitoare. Are sânge pe mână. O pune la loc, jos, şi pe cealaltă încearcă să şi-o scoată din gură.

El vorbeşte încontinuu. E nervos. Îi spune că e în siguranţă cu el. Doar cu el.

Bolboroseşte. O îngrozeşte vocea lui. Îi spune că trebuie să o lase să aibă grijă de ea. Că era mult mai bine când erau copii. Îi era mai uşor să aibă grijă de ea. Încearcă să se târască. Cutia aceea poştală, din alamă.

Şi apoi aude un sunet nou. Ca un bici, în aer. Smulge ceva din cuierul din stânga. Pentru o secundă, o slăbeşte din strânsoare. Se întinde în faţă. Uşa. Clanţa. *Te rog...*

Dar i-a pus ceva în jurul gâtului şi o trage după el. Miros de piele. O doare din nou. Şi mai tare, acum.

Nu poate respira. Se sufocă. Se sufooocă! Îşi pune mâinile la gât şi încearcă să îşi bage degetele între curea şi piele. Vede în faţa ochilor o grămadă de imagini, care se alternează, se suprapun. Tatăl ei, în maşină. *Mi-e scârbă de tine.* Primulele din faţa casei. Sammy, câinele, care îşi întoarce capul şi o priveşte.

Se luptă şi strânge cu degetele. Încearcă cu disperare să se întoarcă acasă.

Mama ei, în bucătărie. Mirosul de scorţişoară. Prune feliate. *E gata, Anna...*

Strânge, strânge cu degetele.

Tatăl ei cu Sammy, pe câmp. Se întorc acasă. Se joacă în părul ei. Primule pentru mama.

Îi cheamă, pe rând, dar nu o aud. Doar sunetul din gâtul ei. Durerea din piept. Se luptă, luptă, luptă.

Maşinuţele de pe peluză. Jenny care îi zâmbeşte. Sammy latră la roţi.

Te rog. Trebuie să lupte. Să îi spună tatălui ei că îl iubeşte. Trebuie să se întoarcă la el.

Te rog.

CAPITOLUL 47

MARTORA

— Vă spun că era în Scoţia, mormăie doamna Ballard. Am văzut o poză pe Facebook. Tim era în Scoţia. Vă înşelaţi.

Mă uit la Matthew. Simt un gust amar în gură.

— Tim a fost distrus din cauza Annei. O adora, bolboroseşte doamna Ballard. Nu. Nu. Tim era în Scoţia.

Haos. Un haos groaznic şi înspăimântător. Matthew scoate celularul.

E concentrat. Mă sperie şi în acelaşi timp mă impresionează vocea lui atât de tăioasă şi concentrată. Simt cum mă prăbuşesc în mine. A sunat-o pe Melanie Sanders.

— Îţi explic mai târziu. Avem un nou suspect în cazul Annei Ballard. Un prieten de familie. Trebuie să mergem acum, Mel. Tim – cum îl mai cheamă?

Se răsteşte la doamna Ballard, care încă e împietrită şi mormăie încontinuu că ne înşelăm. Că Tim o adoră pe Anna. Mereu a adorat-o. De când erau copii.

— Numele de familie al lui Tim. Şi adresa. Acum!

— Blackhouse. Ryder Lane. Nu îmi amintesc numărul. E un băiat aşa drăguţ. Vă spun. Vă înşelaţi.

— Tim Blackhouse. Ryder Lane. Acelaşi sat. O să te sun imediat ce aflu mai multe. A fost în trenul spre Londra, cu Anna. În celălalt capăt al trenului. A minţit că s-a dus în Scoţia.

Melanie spune ceva.

— Nu ştiu, Mel. Aşteaptă. Ştie cineva unde e Tim azi? Dacă nu e acasă. E urgent, doamnă Ballard. Uitaţi-vă la mine, vă rog. E foarte urgent.

— Cred că ştie Jenny. E sus, se uită la un film. Nu am vrut să fie aici cât stau de vorbă cu dumneavoastră. Nu vreau să se supere.

— Chemaţi-o. Acum!

Două minute mai târziu, Jenny, mai înaltă şi cu părul mai închis la culoare decât sora ei, stă în uşă, nervoasă şi defensivă. Are braţele încrucişate.

— Ce se întâmplă?

— Sunt detectiv, Jenny, şi trebuie să ştiu urgent cum să dau de Tim. Nu am timp să îţi explic. Ştii unde e?

— În Devon.

— Unde în Devon? De ce e acolo?

Întâi ridică din umeri. Se strâmbă. Nu vrea să coopereze.

— Dar de ce vă interesează?

— E foarte important, Jenny. Poliţia trebuie să ştie urgent unde se află.

— Nu ştiu exact de ce e acolo. Pentru un job, cred. Nu mi-a spus. Trebuie să se vadă cu cineva pe care l-a cunoscut la Ten Tors. A tot vorbit despre asta în ultimul timp.

— Despre ce? Despre slujbă?

Mă trece un fior. Mă uit la poza de la Ten Tors. E acelaşi an în care a participat şi Luke. Sunt speriată. Fiorul.

Dintr-odată îmi amintesc de lupa pe care am găsit-o în faţa magazinului. Toţi au primit una. Toţi cei care au scos timpi buni. Doamne Dumnezeule...

— Nu. Despre Ten Tors vorbeşte încontinuu, spune Jenny, nervoasă.

Mă ridic din nou. Gustul amar din gură.

— Ce job?

Panica din vocea mea îi face pe toţi să se întoarcă înspre mine.

— Un magazin, ceva. Nu a spus unde. Uitaţi ce e. A fost foarte supărat în ultimul timp. Bine? Lăsaţi-l în pace. Lăsaţi-ne pe toţi în pace.

— Jenny, nu vreau să te sperii, dar e vorba de Anna, îi spune Matthew, ferm. Şi trebuie să îl găsim urgent pe Tim. De ce a fost supărat în ultimul timp?

— A scos toate pozele vechi, de când a fost la Ten Tors cu Anna şi toţi ceilalţi. Căuta pe cineva, în poze. Un băiat de care i-a plăcut Annei. Nu ştiu de ce. I-am spus să renunţe. E foarte supărat. Ok? Toţi suntem supăraţi.

— Luke! urlu.

Trebuie să plec. În maşină. Trebuie să mă întorc la el. Mă duc înspre uşă. Nu înţeleg. Nu are niciun sens. Nimic din toate astea. Dar trebuie să mă întorc la el. Şi apoi îmi amintesc. Ei, cu sutele. Mă uit din nou la poză şi îmi dau seama. Anna a primit medalia. Toţi au primit câte una. Luke. Tim. Toţi râdeau. Erau aşa de fericiţi.

— Fiul meu, Luke. A participat la Ten Tors în acelaşi an. E la magazin. Singur. Luke. Trebuie să mergem, Matthew!

— Opreşte-te, Ella. Spune-mi. Priveşte-mă.

— Trebuie să vadă nişte oameni, pentru un job, în magazin. Doamne Dumnezeule! A spus că sunt de pe grupul Ten Tors de pe Facebook. Şi am găsit ceva în faţa magazinului, Matthew. Întâi am crezut că e al lui Luke. Dar acum îmi e teamă...

— Sună. Sună-l. Sună-l acum, pe mobil.

Fac cum îmi spune. Îmi tremură mâinile. Hai! Hai, Luke!

— Nu răspunde.

Mă întorc înspre Matthew. Inima îmi sparge pieptul.

Din nou gustul acela amar în gură. Mă dor toţi muşchii feţei. Nu înţeleg. Aud căsuţa vocală a lui Luke.

— Încearcă pe telefonul din magazin. Calmează-te. Vorbeşte calm, Ella. Fiul tău o ştia pe Anna?

— Nu. Absolut nu. Adică, mi-ar fi spus.

Mă uit la data pozei. Acelaşi an...

Sun din nou, în timp ce Matthew vorbeşte iar cu Melanie Sanders.

— Exact, Mel. Dar e posibil ca Tim să fie la magazinul Ellei Longfield în momentul ăsta. Strada Trundale High. Fiul ei e singur acolo, Mel. Îl cheamă Luke. Aş suna la poliţie. Dar nu vreau sirene.

— Nu înţeleg.

Acum eu sunt cea care bolboroseşte. Sună, dar nu răspunde nimeni.

— Luke al meu? De ce Luke al meu? Nu înţeleg nimic.

CAPITOLUL 48

LUKE

Luke e mulţumit de treaba pe care a făcut-o. I-a plăcut Jessica. Părea drăguţă. Un pic prea scundă şi nu prea părea că are chef să ridice chestii. A spus ceva, cum că Ten Tors i-a afectat spatele. Asta ar putea fi o problemă, când va trebui să ajute cu livrările. De asemenea, a observat că avea unghii lungi. Dar era drăguţă. De-a locului. Politicoasă. Nu o deranjează să vină devreme şi are nevoie de bani. Mamei i-ar plăcea, aşa că o să îi dau CV-ul ei.

Se uită la ceas. Urmează Tim. Întârzie un pic. Semn rău. Mama ţine la punctualitate.

Deşi pe grupul de Facebook scria că au participat în acelaşi an la Ten Tors, nu îşi aminteşte de el. Dar au fost atâţia oameni. Pe de altă parte, oricine participă la Ten Tors are un punct în plus. Doar un om cu coloană vertebrală şi responsabil poate participa la un asemenea concurs. Da. Luke e mândru de el că s-a gândit la asta. *Job part time, într-un magazin din Trundale. Dacă sunteţi interesaţi, vă rog să îmi scrieţi.* Se bucură că lucrurile merg tot mai bine la şcoală şi nu vrea să o lase pe maică-sa cu toate pe cap. Vrea să îi mulţumească pentru că a fost alături de

el. Dar nu foarte mulţi tineri vor să se trezească devreme şi să meargă la serviciu. Dacă nu îi place Jessica sau Tim, o lasă pe ea să găsească pe cineva.

Luke se uită în spate, să vadă dacă s-a făcut cafeaua. Bun. Expiră puternic. În timp ce face ordine pe tejghea, observă un trandafir în vaza de pe podea, cu capul în jos. Îl ia şi îl mută într-o altă vază, din spate. O să încerce mai târziu să îl salveze. Pentru un moment, se gândeşte la Emily. I-a dat un trandafir de Sfântul Valentin. Au băut o cafea împreună după ce s-au întâmplat toate şi se bucură că au reuşit să vorbească normal. Că ştie cât de mult ţine la ea. Cât de rău îi pare că a trebuit să treacă prin toate. Deocamdată nu merge la şcoală. A plecat în Franţa, la o mătuşă. Acum nu vrea să aibă o relaţie, dar i-a spus că îi poate scrie, iar asta îl bucură. Şi apoi se aude clopoţelul din magazin. Luke crede că e maică-sa şi zâmbeşte. Îi place zgomotul ăla, de modă veche.

Nu îşi dă seama că e Tim. Crede că e un client. Arată mai bătrân...

— Bună. Mă numesc Tim. Am venit pentru anunţ.

Întinde mâna şi Luke i-o strânge, încercând să îşi ascundă mirarea. Totul e bătrânicios la băiatul ăsta. Hainele. Pielea – un pic palidă. Ochii adânciţi în orbite.

— Da. Super. Mulţumesc că ai venit.

Luke îi povesteşte despre job. Programul. Ce trebuie să facă. Îl roagă să se aşeze pe scaunul de la tejghea. Doar zece minute şi apoi pot închide şi merge la prânz, o jumătate de oră. Acolo o să poată sta de vorbă pe îndelete.

Intră o femeie. Vrea ceva ieftin.

— Aveţi ceva la reducere?

Luke îi arată floarea-soarelui. De impact. Minunate. Reducere 20%. Le cumpără. Tim îl priveşte cum le ambalează, dă restul şi aranjează banii.

Luke îi spune că maică-sa are nevoie de cineva care să vină sâmbăta, devreme, şi uneori duminica, să o ajute cu cutiile şi cu ordinea. Şi să stea în faţă, în magazin, cât ea se ocupă de aranjamente.

— Îţi place să vinzi?

— Da. Da. Am lucrat la un stand de ziare.

— Minunat.

Dar îl deranjează ceva la Tim. Nu poate spune exact ce, dar când se apleacă, pe Luke îl izbeşte mirosul. Pute. Clar, nu. Luke se trage înapoi şi încearcă să zâmbească. Mamei lui nu o să îi placă asta. Deci Tim, nu. Dar o să fie politicos. O să îi spună într-un mod diplomat că nu e potrivit pentru job.

— Nu îţi mai aminteşti de mine, de la Ten Tors?

Tim îl fixează cu privirea.

— Nu. Îmi pare rău. Dar au fost atâţia oameni. De fapt, am participat de două ori. A doua oară am făcut ruta mai lungă. Tu?

— Doar o dată. Am participat în acelaşi an – face o pauză – cu Anna Ballard.

Luke împietreşte. Tim îl priveşte fix. Nu clipeşte. Luke îl priveşte fix, la rândul lui, şi începe să înţeleagă. Se concentrează. Tim îl priveşte cu atenţie. Ciudat.

— Eşti jurnalist?

— Nu. Nu sunt jurnalist.

— Ştii ceva, Tim? Nu cred că o să meargă. Nu te supăra, dar...

— Vrei să spui că nu îţi aminteşti de Anna Ballard?

Luke împietreşte din nou. Ce naibii se întâmplă?

— Uite ce e. Habar nu am despre ce e vorba. Dar nu o să las în magazin pe nimeni care i-ar da bătăi de cap mamei cu cazul Annei Ballard. Aşa că te rog să pleci.

Tim scoate o poză din buzunar.

— Explică asta, atunci.

Luke e confuz. Poza e de la petrecerea de după ceremonia de înmânare a medaliilor, la Ten Tors. O grămadă de oameni. Luke scanează feţele, se concentrează şi într-un final se vede împreună cu alţi doi colegi din echipa lui. Andy şi Geoff. În dreapta lor e o fată. Una de-a lor. Da. Se apleacă şi mai mult, să vadă mai bine. Arată ca Anna Ballard. E şocat. Bineînţeles că a văzut poza la ştiri. Dar nu îşi mai amintea că participaseră împreună la Ten Tors.

— Uite ce e. Habar nu aveam că Anna Ballard a fost acolo. Şi nu ştiu de unde ai poza asta. Dar nu o să vorbesc de subiectul ăsta cu tine. Ai înţeles? Trebuie să pleci. Acum.

Tim se dă în spate şi Luke se simte uşurat. Tipul nu e pe treaba lui. Dar în loc să plece, Tim trage zăvorul. Întoarce semnul cu *Închis.*

Poftim?

Stă lângă uşă şi îl fixează cu privirea.

— Uaaaaa!

Luke îşi dă seama că se întâmplă ceva serios. Se duce înspre el – tipul nu e mare şi nici puternic şi Luke se gândeşte că îl poate împinge afară din magazin. Sau poate va trebui să sune la Poliţie. Dar Tim a scos un cuţit din buzunarul drept. Are ochii holbaţi.

— În spate. Acum.

Luke se uită la lama ascuţită. Se gândeşte ce opţiuni are. Uşa din spate. Telefonul. Să îl lovească peste mână ca să scape cuţitul. Ridică mâinile, încet, până la înălţimea taliei.

— Ok. Ok. Ce ar fi să ne calmăm?

Luke merge încet, în spate. Nu vrea să facă mişcări bruşte. Uşa e blocată. Doamne.

— Tu şi Anna. I-a plăcut de tine. Vorbeaţi. Mă uit. Văd lucruri. Mă uit şi îmi amintesc.

— Nu. Pe bune. Îmi pare rău, dar te înşeli. Nu îmi amintesc de ea. Eram toţi bucuroşi. Atâta tot.

— Minţi.

Tim are ochi de bestie. Furioşi.

— O urmăresc. Ştiu.

Şi dintr-odată, Tim sare în faţă şi îl zgârie pe Luke, cu cuţitul, pe mâna dreaptă. Deşi e doar o zgârietură, durerea e sfâşietoare. Curge sânge.

Luke stă lângă masa de lucru a mamei sale şi priveşte în stânga. Îşi aminteşte. Ia vasul cu cafea şi aruncă lichidul fierbinte pe Tim. Îl nimereşte pe picioare. Urlă de durere. Dar nu îi atinge faţa. Încearcă din nou să îl înjunghie. Îl răneşte în coapsă. Sângele şiroieşte pe pantaloni.

Sunt pe podea şi Luke se străduieşte să se ridice. Îşi simte sângele pe coapsă. Încearcă să se ridice, dar îl doare îngrozitor şi apoi o lovitură în umăr.

Un şiroi roşu. Îl vede în oglinda unde mama lui îşi verifică buchetele. Foarfecă preferată, cu mânere roşii. Da. Mânerele. Le vede pe marginea raftului de jos. Se uită în oglindă şi încearcă să ajungă la ele – se întinde, întinde – şi se întoarce. Senzaţia groaznică a lamei care pătrunde în carne. Şi apoi, întuneric.

EPILOG

ELLA

Moda se schimbă din nou. În toamna asta, miresele preferă albul, accentuat de câte o pată de culoare – portocaliu, roşu-burgund, tot felul de nuanţe de maro. Optez pentru nuanţele blânde de crem, care se potrivesc mult mai bine cu toate celelalte culori. Dau mai bine şi în poze. Avem un furnizor extraordinar de gerbera şi dalii colorate. Sunt minunate. Le folosesc foarte mult.

Nu mă deranjează să folosesc mai mult alb. E atât de simplu şi clasic, şi mă bucur că sunt atâtea nuanţe. Bineînţeles că Tony spune că albul e alb. Spune asta unei palete de culori. Sau unui trandafir.

Azi, tejgheaua e plină de flori în diferite nuanţe de alb. Trebuie să fac un aranjament pentru o masă. O să folosesc unul dintre design-urile mele preferate: boboci de trandafiri albi şi cale portocalii, ca să fie o pată de culoare. Foarte simplu, dar de efect.

Beau a treia cafeaua şi lucrez mai încet decât de obicei. Se pare că aşa merge zilele acestea. Visez cu ochii deschişi foarte mult. Nu mă pot abţine. Gândurile îmi zboară în locuri în care nu aş vrea.

Şi mă opresc. Privesc foarfeca din mâna mea. Îmi pare ciudată. Încă nu sunt sigură că poliţia o să mi-o dea înapoi pe a mea.

Constituie probă în dosar. Dar ce spun? Nu o vreau înapoi. Vreau doar vieţile noastre, aşa cum erau.

Înainte...

Mă uit la ceas. Mai am o oră până închid. Oftez. Trebuie să mă grăbesc, să termin aranjamentul şi să îl pun în frigider. Nu prea am clienţi spre sfârşitul zilei, mai ales când plouă. Ce ciudat cum vremea îi influenţează pe oameni şi când au de făcut cumpărături.

Aud un zgomot la uşă. Surprinzător, apare un client întârziat. Aud clopoţelul şi văd o umbrelă. Mă ridic şi mă duc înspre tejghea. O văd...

Alt şoc.

Pentru o vreme, doar stăm şi ne uităm una la cealaltă. Nu ştiu ce să fac. Simt cum îmi curg lacrimile. Nu am ce să fac. Mă întreb de ce o fi venit. Sunt tensionată când o văd acolo.

O privesc şi simt inima cum îmi bate tot mai tare. Îmi amintesc vocea lui Matthew, la telefon.

Au găsit trupul Annei într-un congelator, în apartamentul secret al lui Tim, pe care ar fi trebuit să îl închirieze, conform testamentului, şi să îşi plătească şcoala. Dar el l-a folosit pe post de vizuină. Apartamentul unde i-au găsit jurnalele pline de poze şi cuvinte înfiorătoare, pline de furie. A început să o urmărească şi să îi facă poze de când era mică. Ura să o vadă vorbind cu altcineva. Nota inclusiv asta. O urmărea. O urmărea mereu...

Uneori lua cina cu familia ei şi apoi îi minţea că merge acasă. De fapt, se ascundea în câmp, într-o veche clădire pentru animale ridicată pe o culme, şi îi urmărea cum stăteau în bucătărie. O urmărea pe Anna până mergea la culcare, şi îşi lua notiţe.

— Ella, îmi pare rău că apar aşa, pe nepregătite. Ai un moment?

Ce să îi spun?

O privesc. Are cearcăne, ochii trişti. Niciodată nu vor mai fi ca înainte şi mă întreb dacă avem ce să ne spunem. Mă întreb de ce a venit.

— Bineînţeles. Vino în spate. Oricum voiam să închid în curând.

Bineînţeles. Trebuie să fiu mereu politicoasă. Mă duc la uşă şi pun semnul cu *Închis.* Mă opresc pentru un moment şi închid ochii. Nu vreau să mă gândesc la Melania Sanders, în faţa uşii, care a venit să ne aducă vestea. A fost promovată în urma cazului, dar i-a spus lui Matthew că nu vrea postul, pentru că simte că nu îl merită. Matthew a încercat să o convingă, dar o înţeleg. E aşa de greu să mergi mai departe. Încă vrea ca Matthew să se întoarcă în poliţie. Dar el e nehotărât...

Mut scaunul lângă masa de lucru, însă preferă să stea în picioare. Nu vrea nici cafea.

Poate ar trebui să o întreb eu ceva. Să fac conversaţie. Cum se descurcă? Dar ce rost are? Cum se poate descurca cineva cu aşa ceva? Aştept. Dacă ea nu are de gând, eu am nevoie să mă aşez.

— Voiam să ştiu cum se simte Luke.

Chiar a venit să mă întrebe asta? Nu prea cred. Dar mă gândesc la el şi la Anna şi mi-e ruşine pentru că mă bucur că cel care a supravieţuit e copilul meu...

— Mai bine, mulţumesc. Nu mai foloseşte cârjele, încă mai are ceva probleme cu umărul. Şchiopătează. Dar sperăm să se vindece, cu fizioterapie...

— Bun. Mă bucur că se simte mai bine.

Nu de asta a venit. De ce? De ce e aici?

— Îmi pare nespus de rău pentru Anna, doamnă Ballard.

— Te rog, spune-mi Barbara.

Priveşte în altă parte. Nu reuşesc să spun nimic. Respir.

— Eu am fost prima care l-a adus pe Tim la noi în casă. În familia noastră. În gaşca lui Jenny şi a Annei. Îmi părea rău pentru el. Maică-sa nu dădea doi bani pe el. Era mereu plecată cu bărbaţi. Ştii că a avut o aventură cu soţul meu? Îmi pare rău. Nu ştiu de ce ţi-am spus asta.

— Îmi pare rău.

Matthew mi-a spus totul. Despre jurnalele lui Tim. Montase o cameră de filmat în camera mamei lui. Ca să îi şantajeze amanţii şi să le ceară bani. Apoi a prins-o cu o persoană la care nu se aştepta.

Ne privim din nou, în ochi, şi văd cum îi tremură buzele. Dă din cap, de parcă ar vrea să spună: *Nu mă face să plâng. Nu îi spune din nou numele. Te rog...*

— Aşadar, până la urmă e vina mea. Tim. Mi-a părut rău de el. Mereu singur. Chiar şi când era mic. Credeam că îl ajut. Îl hrăneam. Îl luam în casă. Dar am greşit.

— Nu trebuie să gândeşti aşa.

Şi îi aud pe toţi oamenii care mi-au spus acelaşi lucru, îmi pare rău că am spus un asemenea clişeu. Vina, după cum ştim cu toţii, are regulile ei.

— Soţul meu vrea să se întoarcă. Priveşte în pământ. Mă gândesc să îl primesc. Ironic, nu? Îmi e dor de el.

Vreau să o mângâi pe mână. Să o liniştesc. Orice. Dar nu fac nimic.

Oare o să meargă la proces? Tim e acuzat de omor şi tentativă de omor. Va spune că nu e în deplinătatea facultăţilor mentale, dar acuzaţia de crimă rămâne, a spus Matthew. Se pare că Tim şi-a pregătit în detaliu alibiul cu excursia în Scoţia.

Şi-a ales un centru de turism care ştia că organizează excursii pentru grupuri în care eşti acceptat doar dacă te înscrii din prima zi. Şi-a rezervat excursia de o săptămână, cu trei zile înainte ca Anna să plece la Londra, dar a stat doar 24 de ore – timp în care a postat câteva poze pe Facebook şi s-a plâns că nu prea are semnal. Asta a fost îndeajuns ca să păcălească poliţia, care i-a verificat superficial alibiul.

Într-adevăr, mai târziu, când au cercetat înregistrările de pe camerele de luat vederi, au văzut că s-a întors la Cornwall şi apoi a luat trenul spre Londra. Avea ochelari de soare şi un hanorac larg, ca să nu fie recunoscut. Apoi le-a urmărit pe Anna şi Sarah de la teatru până la club.

Nu e clar de ce a omorât-o. Însemnările din jurnal sunt confuze şi incoerente. Era obsedat de faptul că alţii o priveau.

Nici nu vreau să mă gândesc la toate astea, mai ales că săracul Luke va trebui să depună mărturie. Adevărul? Îmi doresc ca Tim să fi murit; să nu fi ieşit niciodată din comă.

O perioadă, nu vorbim niciuna, aşa că încep să bolborosesc ceva despre florile pentru nuntă – cât de mult îmi plac calele, mai ales cele colorate. Roşu burgund şi mov.

— Am venit pentru că trebuie să îţi spun ceva, Ella. Pot să îţi spun Ella?

— Bineînţeles.

Îmi trec mâinile pe fustă. Oare ce s-a mai întâmplat acum?

— Făceam curat în camera lui Jenny şi am găsit nişte lucruri.

Mă încrunt.

— Cărţi poştale negre.

Tace.

— Am vorbit cu ea şi într-un final a recunoscut. Ea le-a trimis pe primele două. Îi e ruşine şi îi pare nespus de rău că a făcut aşa ceva. Era furioasă şi trebuie să defuleze. Aşa cum am făcut şi eu. Nu e o scuză. Dar e aşa de tânără. Habar nu avea ce face. Şi îi pare rău.

Aşadar, Jenny era... Sora Annei.

— Şi mai e ceva...

Tuşeşte.

— Când l-ai trimis pe Matthew la noi, Jenny s-a panicat. I-am spus că mă bănuieşti pe mine şi asta m-a înfuriat. Aşa că a decis să se confeseze cuiva apropiat.

Doamne Dumnezeule...

— Lui Tim?

— Da. Din păcate... Lui Tim. Se pare că acela a fost momentul în care a devenit interesat de tine. A început să trimită el însuşi cărţi poştale. Şi să te urmărească la magazin. Noi habar nu aveam, dar poliţia ne-a spus că nu e normal. E obsedat să urmărească oamenii. În fine. Aşa l-a recunoscut pe fiul tău. De la Ten Tors. A început să îl urmărească şi pe el. Şi de acolo a luat-o totul razna.

Respir puternic. Simt cum mi se schimbă forma plămânilor. Chiar mă întrebam cum de a devenit Tim interesat de noi.

— Ce vreau să îţi spun e că te înţeleg dacă decizi să zici totul poliţiei.

Îi vine să plângă.

— Eşti îndreptăţită să crezi că e şi vina lui Jenny, dacă Tim a început să îl urmărească pe fiul său.

În sfârşit, înţeleg.

Matthew a spus că a găsit sute de poze de la petreceri, Ten Tors şi şcoală, în computerul lui Tim. Poze cu diferiţi băieţi care i se părea că sunt interesaţi de Anna. La toate erau comentarii violente. Erau băieţi nevinovaţi, care doar au vorbit cu ea. A fost o întâmplare că i s-a pus pata pe Luke, care nici nu îşi mai amintea că se întâlnise sau vorbise cu ea.

Privesc în podea. Mă gândesc la Luke, cât de mândru a fost când a lăsat cârjele, acum două săptămâni, şi a început să meargă singur prin camera. Şchiopătează rău, dar toţi ne prefacem că o să fie bine. Sperăm că o să treacă. La fel şi cicatricea oribilă de pe coapsă.

— Îţi mulţumesc că ai venit până aici, să îmi spui toate astea, dar nu e nevoie să le zicem poliţiştilor. Nu câştigăm nimic.

Mă gândesc la Jenny. E încă atât de tânără. Ce rost are? Care e diferenţa dacă poliţia crede că toate cărţile poştale sunt de la Tim?

Doamna Ballard închide ochii şi văd cum i se relaxează, pe rând, toţi muşchii. Întâi faţa, apoi gâtul şi umerii.

— Îţi mulţumesc, Ella.

Mă aştept să plece, însă continuă să stea în picioare. Mă întreb ce aşteaptă.

Se uită pe tejghea. La frigiderul cu buchete.

— Ne-au dat trupul. Ca să îl îngropăm.

Doamne fereşte...

Trebuie să rezist. Nu am voie să plâng. Nu ar ajuta pe nimeni.

— Aseară a venit directorul de la casa funerară ca să vorbească cu noi.

Tăcem amândouă. Nu ştiu ce să spun. Sunt mută. Mă gândesc la Anna, în tren, cu ochii ei luminoşi, verzi, frumoşi şi veseli. Şaisprezece ani...

— Ne-a arătat nişte cataloage cu flori pentru coşciug.

Vorbeşte încet şi plânge.

— Şi erau aşa urâte, Ella. Florile. Erau oribile.

— Poftim?

Se uită la frigiderul cu flori.

— Ştiu că sună nebuneşte. Ştiu că oamenii se aşteaptă să folosim coroane. Dar nu pot să aleg aşa ceva. Nu vreau o coroană pe coşciugul fiicei mele.

Se întoarce înspre mine, ca să vadă ce cred. Sunt confuză.

— Era atât de tânără. Prea tânără pentru coroane, înţelegi?

Îşi şterge faţa cu palma. Încă nu ştiu ce să spun ca să o liniştesc.

— Când am venit aici, data trecută, îmi amintesc că aveai nişte buchete superbe în fereastră. Cu flori de primăvară. Verzi, ca dealurile. Ca şi câmpiile înflorite. Aveai flori sălbatice. Primule şi flori de usturoi sălbatic.

— Erau pentru un concurs. Îmi amintesc.

Câştigasem un premiu cu aranjamentul acela.

— Era aşa frumos. Şi pe drum încoace mă gândeam că aşa ceva îmi doresc pentru Anna mea. O pătură verde, plină de flori sălbatice. Nicio coroană. Ştiu că îţi cer mult şi poate e greşit, ţinând cont de tot ceea ce s-a întâmplat.

— Aş fi mândră şi bucuroasă să fac asta, pentru tine.

Ne privim în ochi pentru ultima oară.

— O să le plătesc, bineînţeles.

Îmi lasă adresa de mail şi îi spun că îi voi trimite design-ul, ca să fiu sigură că e ceea ce îşi doreşte. Dar am decis deja că nu îi voi lua bani.

Iar când pleacă, încep să mă gândesc la aranjament. Cum aş putea să amestec toate plantele verzi, să fac un fel de plasă cu care să învelesc florile. Ca un gard viu, da. Şi primulele? Da. Ştiu un furnizor care le creşte în seră. O să i le comand pe toate. Iau notiţe, plâng şi ştiu că voi face ceva deosebit de tot ceea ce am făcut până acum. Am totul în cap. Ştiu cum va acoperi tristeţea,

lemnul de stejar şi marginile de alamă – cu parfumul şi minunatele garduri vii din apropierea casei lor.

Primule, clopoţei şi usturoi sălbatic. Petale fine, roz şi galbene. Pentru o fată frumoasă, care a plecat mult prea devreme. Pentru o fată – da.

O fată mult prea tânără pentru coroane.

SUNT CU OCHII PE TINE

TERESA DRISCOLL

virtual-project.eu

violin